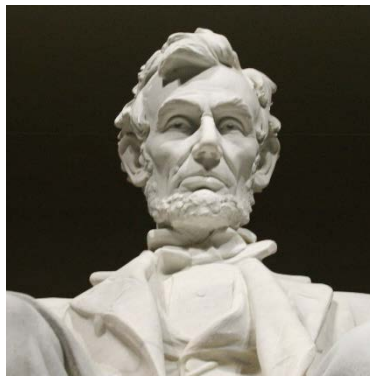

W A S T H E C I V I L W A R

A R I G H T E O U S J U D G E M E N T F O R A M E R I C A ' S E M B R A C E O F S L A V E R Y ?

Read this Book

Resources

Q U E S T I O N   S E V E N

W A S   T H E
C I V I L   W A R

A R I G H T E O U S   J U D G E M E N T
F O R   A M E R I C A ' S   E M B R A C E   O F
S L A V E R Y ?

EXPLORING AMERICA'S HISTORY THROUGH COMPELLING QUESTIONS

S U P P O R T I N G   Q U E S T I O N S

- 1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?
- 2 DID WESTWARD EXPANSION CAUSE THE CIVIL WAR?
- 3 COULD AMERICAN LEADERS HAVE PREVENTED THE CIVIL WAR?
- 4 COULD THE SOUTH HAVE WON THE CIVIL WAR?
- 5 WHAT DID THE WAR MEAN?
- 6 THE UNION WON THE WAR, BUT WHO WON THE PEACE?

D E V E L O P E D   A N D   C O M P I L E D   B Y
J O N A T H A N   L O O M I S

S O U R C E S   F O R   O R I G I N A L   T E X T   I N C L U D E
c o u r s e s . l u m e n l e a r n i n g . c o m
u s h i s t o r y . o r g
s a g e a m e r i c a n h i s t o r y . n e t
l e a r n n c . o r g
w i k i p e d i a . o r g

C R E A T I V E   C O M M O N S   A T T R I B U T I O N
4 . 0   I N T E R N A T I O N A L   L I C E N S E

Q U E S T I O N   S E V E N

W A S   T H E C I V I L   W A R

A R I G H T E O U S   J U D G E M E N T F O R   A M E R I C A ' S   E M B R A C E   O F S L A V E R Y ?

By the time the Civil War started in 1860, slavery had been a part of American life for more than 200 years. There had never been a time during the existence of the United States, when slaves had not lived in the "Land of the Free."

But slavery had not always been welcomed. The Founding Fathers had grappled with the question of slavery. Northerners had already in the 1770s and 1780s wanted to find ways to end slavery, but decided that compromising in order to declare independence and ratify the Constitution was more important. In effect, they made a deal with the Devil – trading the creation of the country for the continuation of slavery.

In the Antebellum Period, as the 1800s progressed, calls for the abolition of slavery increased and questions about the spread of slavery into new western territories divided the nation between the free states of the North and the slave states of the South. Although a series of political compromises preserved unity for a time, in 1860 all efforts failed, 11 southern states seceded and four years of civil war ensued.

In 1865 as the war was coming to a close, President Abraham Lincoln wondered if the death and destruction wrought by the war was God's way of punishing Americans, that perhaps God would let the war continue "until every drop of blood drawn with the lash shall be paid by another drawn with the sword."

And that is the question for you. Did America deserve this war? Was slavery such a terrible sin that the only way to make things right was to pay with blood? Was the Civil War, in which more Americans died than any other in our nation's history, as Lincoln called it, a righteous punishment for slavery?

Nang magsimula ang Digmaang Sibil noong 1860, ang pang-aalipin ay naging bahagi ng buhay Amerikano sa loob ng higit sa 200 taon. May ay hindi kailanman naging isang oras sa panahon ng pagkakaroon ng Estados Unidos, kapag ang mga alipin ay hindi nakatira sa "Land ng Libre."

Ngunit ang pang-aalipin ay hindi laging tinatanggap. Nagulat ang mga Founding Fathers sa tanong ng pang-aalipin. Ang mga Northerners ay nasa 1770s at 1780s na nagnanais na makahanap ng mga paraan upang tapusin ang pang-aalipin, ngunit nagpasya na ang pagkompromiso upang idedeklara ang kalayaan at patibayin ang Konstitusyon ay mas mahalaga. Sa diwa, nakipagkasundo sila sa Diyablo - ang kalakalan sa paglikha ng bansa para sa pagpapatuloy ng pang-aalipin.

Sa Panahon ng Antebellum, habang ang 1800 ay umunlad, ang mga tawag para sa pagpapawalang-bisa ng pang-aalipin ay nadagdagan at ang mga tanong tungkol sa pagkalat ng pang-aalipin sa mga bagong teritoryo ng kanluran ay hinati ang bansa sa pagitan ng mga malayang estado ng Hilaga at ng mga estado ng alipin ng Timog. Bagaman ang isang serye ng mga pampulitikang kompromiso ay nagpanatili ng pagkakaisa sa loob ng isang panahon, noong 1860 ay nabigo ang lahat ng pagsisikap, ang 11 na mga estado sa timog at ang apat na taon ng digmaang sibil ay sumunod.

Noong 1865 nang malapit na ang digmaan, nagulat si Pangulong Abraham Lincoln kung ang kamatayan at pagkawasak na ginawa ng digmaan ay paraan ng Diyos sa pagsalansang sa mga Amerikano, na marahil ay pinahihintulutan ng Diyos ang digmaan "hanggang sa ang bawat patak ng dugo na iguguhit ng lash ay dapat bayaran ng isa pang iguguhit sa tabak."

At iyon ang tanong para sa iyo. Nararapat ba sa Amerika ang digmaang ito? Ang pang-aalipin ba ng isang kakila-kilabot na kasalanan na ang tanging paraan upang gawing tama ang mga bagay ay magbayad ng dugo? Ang Digmaang Sibil, kung saan mas maraming mga Amerikano ang namatay kaysa sa iba pang mga kasaysayan ng ating bansa, gaya ng tawag ni Lincoln dito, isang matuwid na parusa para sa pagkaalipin?

1

F I R S T Q U E S T I O N DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

INTRODUCTION

From our vantage point in the 21st Century it seems obvious that slavery caused the Civil War. The Southern leaders explicitly talked about slavery when the seceded and formed their government. And slavery ended because of the war. The great hero of the time, President Abraham Lincoln, is remembered as the “Great Emancipator” who freed the slaves. Three amendments to the Constitution, ending slavery, guaranteeing citizenship and granting voting rights all resulted from the war.

But slavery had existed for more than 200 years before 1860 when the war began. Why hadn’t slavery caused a war before then? Great leaders like George Washington, Thomas Jefferson and John Adams had declared independence, fought a revolution and forged a new government, writing the Constitution and Bill of Rights all during a time of slavery. They didn’t have to fight a war about it.

And if slavery was so bad, why didn’t people find a peaceful way to give it up? Why didn’t White Americans just decide to free their slaves on their own? What was so special about the United States that we would have to fight a civil war?

After all, Great Britain, France, Mexico and dozens of other nations had ended slavery without fighting wars. Couldn’t the United States have done the same?

What do you think? Did slavery cause the Civil War?

PANIMULA

Mula sa aming mataas na posisyon sa ika-21 siglo tila halata na ang pang-aalipin ay naging sanhi ng Digmaang Sibil. Ang mga pinuno ng Southern ay malinaw na nag-uusap tungkol sa pang-aalipin nang hiwalay at nabuo ang kanilang pamahalaan. At natapos ang pang-aalipin dahil sa digmaan. Ang dakilang bayani ng panahon, si Pangulong Abraham Lincoln, ay naalala bilang “Dakilang Emancipator” na nagpalaya sa mga alipin. Tatlong susog sa Saligang-Batas, na nagtatapos sa pang-aalipin, ginagarantiyahan ang pagkamamamayan at pagbibigay ng mga karapatan sa pagboto ay bunga ng digmaan.

Ngunit ang pang-aalipin ay umiral nang higit sa 200 taon bago ang 1860 nang magsimula ang digmaan. Bakit hindi naging pang-agawan ang digmaan noon? Ang mga mahuhusay na lider tulad ng George Washington, Thomas Jefferson at John Adams ay nagpahayag ng kalayaan, nakipaglaban sa isang rebolusyon at nagpalit ng isang bagong pamahalaan, sinulat ang Saligang-Batas at Bill ng Mga Karapatan sa lahat ng panahon ng pang-aalipin. Hindi nila kailangang labanan ang isang digmaan tungkol dito.

At kung ang pang-aalipin ay napakasama, bakit hindi nakatagpo ang mga tao ng mapayapang paraan upang ibigay ito? Bakit hindi lamang nagpasya ang mga White American na palayain ang kanilang mga alipin sa kanilang sarili? Ano ang napakahalagang tungkol sa Estados Unidos na kailangan nating labanan ang isang digmaang sibil?

Pagkatapos ng lahat, ang Great Britain, France, Mexico at dose-dosenang iba pang mga bansa ay natapos na pang-aalipin nang walang labanan ang mga digmaan. Hindi ba maaaring gawin ng Estados Unidos ang parehong?

Ano sa tingin mo? Naging sanhi ba ng pang-aalipin ang Digmaang Sibil?

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

THE PECULIAR INSTITUTION

The **Peculiar Institution** is slavery. Its history in America begins with the earliest European settlements and ends with the Civil War. Yet its echo continues to reverberate loudly. Slavery existed both in the North and in the South, at times in equal measure. The industrialization of the North and the expansion of demand for cotton in the South shifted the balance so that it became a regional issue, as the southern economy grew increasingly reliant on cheap labor. As is always true in history, cultures grow and thrive in all conditions. Two interdependent cultures emerged in the American South before the Civil War — the world the slaveholders created for themselves and the world of their slaves. Even though slaves were not permitted to express themselves freely, they were able to fight back even though enchained.

Although African-Americans had been brought to British America since the time of Jamestown colony, American slavery adopted many of its defining characteristics in the 19th century. The cotton gin had not been invented until the last decade of the 1700s. This new invention led the American South to emerge as the world's leading producer of cotton. As the South prospered, Southerners became more and more nervous about their future. Plantation life became the goal of all the South, as poor yeoman farmers aspired to one day become planters themselves. Rebellions and abolitionists led Southerners to establish an even tighter grip on the enslaved.

Even amidst the bondage in the South, there was a significant population of free African-Americans who were creating and inventing and being productive.

The Peculiar Institution refused to die in the United States although it had ended in many other nations. Great Britain had outlawed the slave trade long before its former American colonies. New nations in the Western Hemisphere, such as Mexico, often banned slavery upon achieving independence.

But in America, political, religious, economic and social arguments in favor of the continuation of slavery emerged. Slavery became a completely sectional issue, as few states above the **Mason-Dixon Line** still permitted human bondage. These arguments also revealed the growing separation in the needs and priorities of the Northern industrial interests versus the Southern planting society.

ANG PUSO NG PECULIAR

Ang Peculiar Institution ay pang-aalipin. Ang kasaysayan nito sa Amerika ay nagsisimula sa pinakamaagang pag-aayos ng Europa at nagtatapos sa Digmaang Sibil. Gayunpaman, ang echo nito ay patuloy na umiikot nang malakas. Ang pang-aalipin ay umiiral sa parehong North at sa South, sa mga panahon sa pantay na panukala. Ang industriyalisasyon ng North at ang pagpapalawak ng demand para sa koton sa South ay nagbago ng balanse upang maging isang panrehiyong usapin, habang lumalaki ang katimugang ekonomiya sa murang paggawa. Tulad ng laging totoo sa kasaysayan, ang mga kultura ay lumalaki at umunlad sa lahat ng mga kondisyon. Lumitaw ang dalawang magkakaibang kultura sa American South bago ang Digmaang Sibil - ang mundo na nilikha ng mga tagapaglingkod para sa kanilang sarili at sa mundo ng kanilang mga alipin. Kahit na ang mga alipin ay hindi pinahintulutan na ipahayag ang kanilang sarili nang walang bayad, nakapaglaban sila kahit na nakuha pa.

Bagaman ang mga Aprikano-Amerikano ay dinala sa British America mula noong panahon ng kolonya ng Jamestown, pinagtibay ng Amerikanong pang-aalipin ang marami sa mga katangian nito sa ika-19 siglo. Ang cotton gin ay hindi pa naimbento hanggang sa huling dekada ng 1700s. Ang bagong imbensyon na ito ay humantong sa Amerika South upang lumitaw bilang nangungunang producer ng koton sa mundo. Habang ang South ay umunlad, ang mga Southerners ay naging mas at mas nerbiyos sa kanilang kinabukasan. Ang buhay ng plantasyon ay naging layunin ng lahat ng Timog, pati na ang mga mahihirap na magsasaka ng mga taga-yo na nagnanais na isang araw ay magiging mga magsasaka. Ang mga rebelyon at mga abolitionist ay humantong sa Southerners upang maitatag ang isang mas mahigpit na pagkakapit sa mga enslaved.

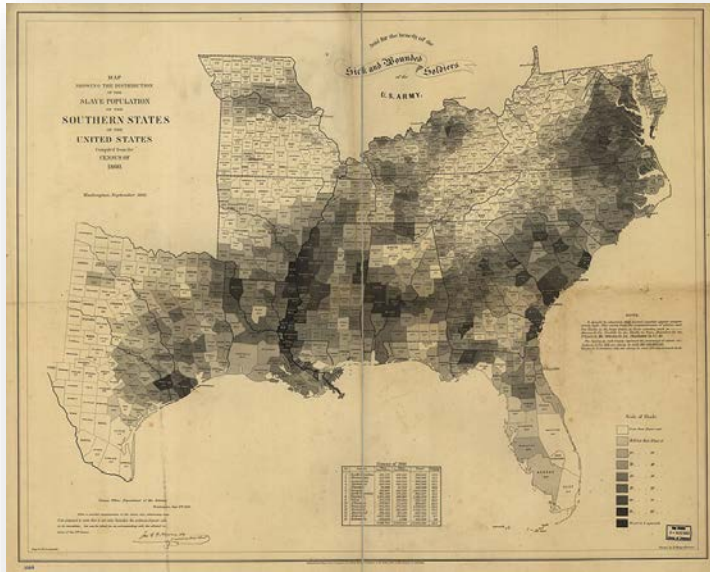
Kahit na sa gitna ng pagkaalipin sa South, nagkaroon ng isang makabuluhang populasyon ng libreng Aprikano-Amerikano na lumilikha at inventing at pagiging produktibo.

Ang Peculiar Institution ay tumanggap mamatay sa Estados Unidos kahit na natapos na ito sa maraming iba pang mga bansa. Matagal nang ipinagbawal ng Great Britain ang pangangalakal ng alipin bago ang mga dating kolonya ng Amerikano. Ang mga bagong bansa sa Western Hemisphere, tulad ng Mexico, ay madalas na nagbabawal sa pang-aalipin sa pagkamit ng kalayaan.

Ngunit sa America, ang mga argumento sa pulitika, relihiyon, pang-ekonomiya at panlipunan na pabor sa pagpapatuloy ng pang-aalipin ay lumitaw. Ang pang-aalipin ay naging isang ganap na pangkat-pangkat na isyu, tulad ng ilang mga estado sa itaas ng Mason-Dixon Line pa rin pinahihintulutan tao pagkaalipin. Ang mga argumento na ito ay nagsiwalat din ng lumalaking paghihiwalay sa mga pangangailangan at prayoridad ng mga interes sa Northern industriya kumpara sa Southern planting society.

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

Secondary Source: Map

This map shows the density of the slave population in 1860. Notice that most slaves were concentrated in the tobacco growing Tidewater Region of Virginia, and in the cotton growing region of the Deep South.

Pangalawang Pangalawang: Mapa

Ipinapakita ng mapa na ito ang densidad ng populasyon ng alipin noong 1860. Pansinin na ang karamihan sa mga alipin ay puro sa tabako na lumalagong Rehiyon ng Virginia ng Tidewater, at sa cotton growing region ng Deep South.

KING COTTON

Removing seeds from newly picked cotton is not as simple as it sounds. Cotton is sticky when removed from the plant, and pulling the seeds from its grasp is difficult. Throughout the 1700s, cotton production was expensive because of the huge amount of labor necessary to remove the seeds. This changed with the invention of the cotton gin. What once was painstakingly slow was now relatively fast. By the end of the 18th century, demand for cotton was increasing as power looms were able to turn out great quantities of cloth. With the **cotton gin**, Southern cotton plantations could supply the world's demand.

Ironically, the man who would make cotton king was born to a Massachusetts farmer. Almost immediately after graduating from Yale University, **Eli Whitney** traveled south. While staying at the Savannah plantation of Mrs. Nathanael Green in 1792, the widow of the Revolutionary War general, Whitney created the device that changed the world. Whitney built a machine that moved stiff, brush-like teeth through the raw cotton. To his delight, the teeth removed a very high percentage of the nettlesome seeds. Up to this point, it took up to ten hours to produce a pound of cotton, with very little profit. The cotton gin required many fewer workers to operate and ultimately grew to produce a thousand pounds of cotton per day.

As an indication of the impact of this invention, the total amount of cotton being exported was about 138,000 pounds in the year the cotton

KING KOTON

Ang pag-alis ng mga buto mula sa bagong piniling koton ay hindi kasing simple ng tunog nito. Cotton ay malagkit kapag inalis mula sa planta, at paghila ng mga buto mula sa kanyang pagdakma ay mahirap. Sa buong dekada 1700, ang produksyon ng cotton ay mahal dahil sa malaking halaga ng paggawa na kinakailangan upang alisin ang mga buto. Ito ay nagbago sa pag-imbento ng cotton gin. Ano ang isang beses ay paystakingly mabagal ay ngayon medyo mabilis. Sa pagtatapos ng ika-18 siglo, ang pangangailangan para sa koton ay lumalaki habang ang mga kapangyarihan ay nakapagbukas ng maraming dami. Sa cotton gin, maaaring matustusan ng mga plantasyon ng cotton ng Southern ang pangangailangan ng mundo.

Ironically, ang tao na gumawa ng koton na hari ay ipinanganak sa isang magasaka sa Massachusetts. Halos kaagad pagkatapos makapagtapos mula sa Yale University, naglakbay si Eli Whitney sa timog. Habang nananatili sa plantasyon ng Savannah ng Mrs Nathanael Green noong 1792, ang biyuda ng General Revolutionary War, nilikha ni Whitney ang aparato na nagbago sa mundo. Nagtayo si Whitney ng isang makina na nagpapalakas ng matigas, tulad ng mga ngipin na magsipilyo bagaman ang hilaw na koton. Sa kanyang kaluguran, ang mga ngipin ay inalis ang isang napakataas na porsyento ng mga kulang sa buto na buto. Hanggang sa puntong ito, umabot ng sampung oras upang makagawa ng isang libra ng koton, na may napakakaunting tubo. Kinakailangan ng cotton gin maraming mas kaunting mga manggagawa upang gumana at sa huli ay lumaki upang makabuo ng isang libong pounds ng cotton kada araw.

Bilang isang indikasyon ng epekto ng imbensyon na ito, ang kabuuang halaga ng cotton na na-export ay humigit-kumulang sa 138,000 pounds sa taon na ang

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

gin was invented. Two years later, the amount of cotton being exported rose ten-fold, to 1,600,000 pounds. Before the gin, the prevailing thinking of the leaders of the country was that slavery would gradually disappear. This all changed when slaves could be used to cultivate millions of pounds of cotton for markets all over the world. Eli Whitney never made a cent on his invention because it was widely reproduced before it could be patented. Determined to duplicate his inventive success, he developed the milling machine, which led to the development of interchangeable parts and the northern factory system. This one individual played a great part in creating the industrial North, as well as the plantation South.

This phenomenal and sudden explosion of success of the cotton industry gave slavery a new lease on life. Prior to this, most thoughtful Southerners, including Washington and Jefferson, had seen slavery as an evil that must eventually be swept away. But with the Southern economy now based on the production and export of cotton, these beliefs were seen as old-fashioned, and slavery now was seen as an institution to be cherished. The importance of the cotton industry for both the North and the South led Americans to call their primary export **King Cotton**. Cotton and the millions of slaves who cultivated it became the foundation of Southern economy, Southern culture, and Southern pride.

cotton gin ay naimbento. Pagkalipas ng dalawang taon, ang dami ng cotton na na-export ay tumataas nang sampung beses, sa £ 1,600,000. Bago ang gin, ang umiiral na pag-iisip ng mga pinuno ng bansa ay unti-unting nawawala ang pang-aalipin. Ang lahat ay nagbago kapag ang mga alipin ay maaaring magamit upang linangin ang milyun-milyong pounds ng cotton para sa mga merkado sa buong mundo. Si Eli Whitney ay hindi kailanman gumawa ng isang sentimo sa kanyang imbensyon dahil malawak itong muling ginawa bago ito ma-patent. Determinado na dolehin ang kanyang tagumpay na mapag-imbento, binuo niya ang nagpapaikut-ikot na makina, na humantong sa pagbuo ng mga mapagpapalit na bahagi at sistema ng hilagang pabrika. Ang isang indibidwal na ito ay may malaking bahagi sa paglikha ng pang-industriyang Hilaga, pati na rin ang plantasyon ng Timog.

Ang kahanga-hanga at biglaang pagsabog ng tagumpay ng industriya ng cotton ay nagbigay ng pang-aalipin sa isang bagong lease sa buhay. Bago ito, ang pinakamaalalahanin na Southerners, kabilang ang Washington at Jefferson, ay nakakita ng pang-aalipin bilang isang kasamaan na dapat na wawasakin. Subalit sa Southern ekonomiya ngayon batay sa produksyon at pag-export ng koton, ang mga paniniwala na ito ay nakikita bilang luma, at ngayon ang pang-aalipin ay itinuturing na isang institusyon na itinatangi. Ang kahalagahan ng industriya ng koton para sa parehong North at South na humantong Amerikano upang tawagan ang kanilang pangunahing pag-export King Cotton. Cotton at ang milyun-milyong mga alipin na nilinang ito ang naging pundasyon ng Southern ekonomiya, Southern kultura, at Southern pride.

Primary Source: Illustration

A drawing of slaves operating a cotton gin published in Harper's Weekly in 1869.

Pangunahing Pinagmulan: Ilustrasyon

Ang isang pagguhit ng mga alipin na nagpapatatko ng isang cotton gin na inilathala sa Harper's Weekly noong 1869.

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

SLAVERY IN AMERICA IN THE 1800S

Slave life varied greatly across America depending on many factors.

Life on the fields meant working sunup to sundown six days a week and having food sometimes not suitable for an animal to eat. Plantation slaves lived in small shacks with a dirt floor and little or no furniture. Life on large plantations with a cruel overseer was oftentimes the worst. However, work for a small farm owner who was not doing well could mean not being fed.

The stories about cruel overseers were certainly true in some cases. The **overseer** was paid to get the most work out of the slaves; therefore, overseers often resorted to whatever means were necessary. Sometimes the slaves would drive the overseer off the plantation in desperation. When slaves complained that they were being unfairly treated, slaveholders would most often be very protective of their "property" and would release the overseer.

In some cases, a driver was used rather than an overseer. The difference between the overseer and the **driver** was simple: drivers were slaves themselves. A driver might be convinced by a master to manage the slaves for better privileges. Drivers were usually hated by the rest of the slaves and these feelings often led to violence.

Large plantations usually required some slaves to work in the plantation home. These slaves enjoyed far better circumstances. **House slaves** lived in better quarters and received better food. They sometimes were able to travel with the owner's family. In many cases, a class system developed within the slave community. Domestic slaves did not often associate themselves with other slaves on the plantation, especially the **field hands**. They often aspired to arrange courtships for their children with other domestic slaves.

As the Peculiar Institution spread across the South, many states passed **slave codes**, which outlined the rights of slaves and the acceptable treatment and rules regarding slaves. Slave codes varied from state to state, but there were common threads. For example, one could not do business with a slave without the prior consent of the owner. Slaves could be awarded as prizes in raffles, wagered in gambling, offered as security for loans, and transferred as gifts from one person to another.

SLAVERY IN AMERICA SA 1800S

Ang buhay ng alipin ay iba-iba sa buong Amerika depende sa maraming mga kadahilanan.

Ang buhay sa mga bukid ay nangangahulugan na nagtatrabaho sunup sa paglubog ng araw anim na araw sa isang linggo at pagkakaroon ng pagkain kung minsan ay hindi angkop para sa isang hayop upang kumain. Ang mga alipin ng plantasyon ay nanirahan sa maliliit na bundok na may dumi at maliit o walang kasangkapan. Kadalasan ang buhay sa malalaking plantasyon na may malupit na tagapangasiwa. Gayunpaman, ang trabaho para sa isang maliit na may-ari ng sakahan na hindi gumagana nang maayos ay nangangahulugan na hindi pinakain.

Ang mga kuwento tungkol sa mga malupit na tagapangasiwa ay tiyak na totoo sa ilang mga kaso. Ang tagapangasiwa ay binabayaran upang makuha ang pinakamaraming trabaho sa mga alipin; samakatuwid, ang mga tagapangasiwa ay madalas na gumamit ng anumang paraan ay kinakailangan. Minsan ay dadalhin ng mga alipin ang tagapangasiwa sa plantasyon sa desperasyon. Kapag ang mga alipin ay nagreklamo na sila ay di-makatarungang ginagamot, ang mga tagapangasiwa ay kadalasang magiging proteksiyon ng kanilang "ari-arian" at ilalabas ang tagapangasiwa.

Sa ilang mga kaso, ang isang drayber ay ginamit sa halip na isang tagapangasiwa. Ang pagkakaiba sa pagitan ng tagapangasiwa at ng driver ay simple: ang mga driver ay mga alipin ng kanilang sarili. Ang isang driver ay maaaring kumbinsido ng isang master upang pamahalaan ang mga alipin para sa mas mahusay na mga pribilehiyo. Ang mga driver ay kadalasang kinapootan ng iba pang mga alipin at ang mga damdaming ito ay madalas na humantong sa karahasan.

Ang mga malalaking plantasyon ay karaniwang nangangailangan ng ilang alipin upang magtrabaho sa bahay ng plantasyon. Ang mga alipin na ito ay may mas magandang kalagayan. Ang mga alipin sa bahay ay nanirahan sa mas mahusay na mga tirahan at nakatanggap ng mas mahusay na pagkain. Minsan ay nakapaglakbay sila sa pamilya ng may-ari. Sa maraming mga kaso, isang klase ng sistema na binuo sa loob ng komunidad ng alipin. Ang mga alipin ay hindi madalas na nakikisama sa ibang mga alipin sa plantasyon, lalo na ang mga kamay ng field. Sila ay madalas na nagnanais na mag-ayos ng mga paghuhukom para sa kanilang mga anak sa ibang mga alipin.

Habang kumakalat ang Peculiar Institution sa buong Timog, maraming mga estado ang pumasa sa mga code ng alipin, na nakabalangkas sa mga karapatan ng mga alipin at ang katanggap-tanggap na pangagamot at patakaran tungkol sa mga alipin. Ang mga alituntunin ng alipin ay iba-iba mula sa estado hanggang sa estado, ngunit may mga karaniwang mga thread. Halimbawa, hindi maaaring magtrabaho sa isang alipin nang walang paunang pahintulot ng may-ari. Ang mga alipin ay maaaring iginawad bilang mga premyo sa raffles, wagered sa pagsusugal, inaalok

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

A slave was not permitted to keep a gun. If caught carrying a gun, the slave received 39 lashes and forfeited the gun. Blacks were held incompetent as witnesses in legal cases involving whites. The education of slaves was prohibited. Anyone operating a school or teaching reading and writing to any African-American in Missouri could be punished by a fine of not less than \$500 and up to six months in jail. Slaves could not assemble without a white person present. Marriages between slaves were not considered legally binding. Therefore, owners were free to split up families through sale.

Any slave found guilty of arson, rape of a white woman, or conspiracy to rebel was put to death. However, since the slave woman was **chattel**, a white man who raped her was guilty only of a trespass on the master's property. Rape was common on the plantation, and very few cases were ever reported. Light-skinned slaves – those whose parents or grandparents were White – were common, although they were always considered Black, no matter how close they might look like their fathers. Even Thomas Jefferson fathered children with one of his slaves.

bilang seguridad para sa mga pautang, at inilipat bilang mga regalo mula sa isang tao sa isa pa.

Ang isang alipin ay hindi pinahihintulatang manatiling isang baril. Kung nahuli ang pagdadala ng baril, ang alipin ay nakatanggap ng 39 lashes at nawala ang baril. Ang mga itim ay ginawang walang kakayahan bilang mga saksi sa mga legal na kaso na kinasasangkutan ng mga puti. Ang edukasyon ng mga alipin ay ipinagbabawal. Ang sinumang nagpapatakbo ng paaralan o pagtuturo sa pagbabasa at pagsulat sa anumang African-American sa Missouri ay maaaring parusahan ng multa na hindi bababa sa \$ 500 at hanggang sa anim na buwan sa bilangguan. Ang mga alipin ay hindi maaaring mag-ipon nang walang puting tao na naroroon. Ang kasal sa pagitan ng mga alipin ay hindi itinuturing na legal na umiiral. Samakatuwid, ang mga may-ari ay libre upang hatiin ang mga pamilya sa pamamagitan ng pagbebenta.

Anumang alipin na napatunayang nagkasala ng panununog, panggagahasa ng isang puting babae, o pagsabog sa rebelde ay pinatay. Gayunpaman, yamang ang aliping babae ay isang chattel, isang puting lalaki na nagahasa sa kanya ay nagkasala lamang ng isang pagkakasala sa ari-arian ng master. Ang panggagahasa ay karaniwan sa plantasyon, at napakakaunting mga kaso ang iniulat. Ang mga alagang balat na balat - ang mga magulang o lolo't lola ay White - ay karaniwan, bagaman sila ay palaging itinuturing na Black, gaano man kalapit ang hitsura ng kanilang mga ama. Kahit si Thomas Jefferson ay nagkaanak ng mga bata kasama ng isa sa kanyang mga alipin.

Primary Source: Photograph

A photograph of a family of slaves working the cotton fields in the 1850s.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Ang isang larawan ng isang pamilya ng mga alipin na nagtatrabaho sa mga patlang ng koton noong 1850s.

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

SLAVE REVOLTS

Starting as early as 1663, slaves were organizing revolts to regain their freedom. Hundreds of minor uprisings occurred on American plantations during the two and a half centuries of slavery. Most of the uprisings were small in scope and were put down easily. Some were larger in ambition and sent a chill down the spines of countless Southern planters. Two of the most famous revolts were in the early Nineteenth Century. One was led by Denmark Vesey and the other was led by Nat Turner.

Denmark Vesey earned his freedom by winning a lottery and purchasing his freedom. He worked as a carpenter in South Carolina as a respected artisan for years and was quite satisfied with his life. He was an educated man, fluent in several languages, which he learned while he was enslaved to a widely traveled slave trader. But a profound repulsion to slavery, plus encouragement from the successful slave revolt in **Haiti** led him to plan to murder every white in the South, with the help of thousands of slaves and supporters. The date was set for Sunday, July 24, 1822. Before the uprising began, his plan was revealed and he was captured, tried, and hanged. Forty-seven African-Americans were condemned to death for alleged involvement in the plot. An estimated 9,000 individuals were involved.

Nat Turner was somewhat of a mystic. He frequently was said to have religious visions, and he claimed at times to have spoken with God. In 1831, Turner claimed to be responding to one of these visions and organized as many as 70 slaves who went from plantation to plantation and murdered about 75 men, women and children. As they continued on their rampage they gathered additional supporters but when their ammunition was exhausted, they were captured. Turner and about 18 of his supporters were hanged. This was even more shocking than any previous uprising. Turner had done what others had not. He actually succeeded in killing a large number of white Southerners. The South responded by increasing slave patrols and tightening their ever more repressive slave codes.

Rebellion would often find voice in less dramatic ways and more personal ways. The slave codes bear witness to the growing fear of slave insurrection and revolt. Slaves ran away in droves, escaping to freedom in Canada and the Northern states. They fled to the Indians and joined them in their wars against the white settlers. Some accounts tell of slaves poisoning their masters and mistresses. Some slaves banded together and stopped working, while others deliberately slowed down their pace. The history of slave resistance and revolts is

SLAVE REVOLTS

Nagsisimula pa noong 1663, ang mga alipin ay nag-oorganisa ng mga pag-aalsa upang mabawi ang kanilang kalayaan. Daan-daang menor de edad pag-aalsa ang nangyari sa plantasyon ng Amerikano sa loob ng dalawa at kalahating siglo ng pang-aalipin. Karamihan sa mga pag-aalsa ay maliit sa saklaw at madaling ibinaba. Ang ilan ay mas malaki sa ambisyon at nagpadala ng isang ginaw pababa ang mga spines ng hindi mabilang Southern planters. Dalawa sa pinakasikat na pag-aalsa ay nasa maagang ikalabinsiyam na Siglo. Ang isa ay pinamumunuan ni Denmark Vesey at ang isa ay pinangungunahan ni Nat Turner.

Kinuha ng Denmark Vesey ang kanyang kalayaan sa pamamagitan ng panalong loterya at pagbili ng kanyang kalayaan. Nagtrabaho siya bilang isang karpintero sa South Carolina bilang isang iginagalang artisan para sa mga taon at medyo nasiyahan sa kanyang buhay. Siya ay isang edukadong tao, matatas sa maraming wika, na natutunan niya habang siya ay naalipin sa isang malawak na manlalakbay na negosyante ng alipin. Ngunit ang isang malalim na pag-alipusta sa pang-aalipin, kasama ang paghimok mula sa matagumpay na pag-aalsa ng alipin sa Haiti ang humantong sa kanya upang planuhin ang pagpatay sa bawat puti sa Timog, sa tulong ng libu-libong mga alipin at tagasuporta. Ang petsa ay nakatakda para sa Linggo, Hulyo 24, 1822. Bago magsimula ang pag-aalsa, ang kanyang plano ay ipinahayag at siya ay nakuha, sinubukan, at ibinitin. Apatnapu't pitong African-Americans ang nahatulan sa kamatayan dahil sa diumano'y paglahok sa isang lagay ng lupa. Isang tinatayang 9,000 indibidwal ang nasangkot.

Nat Turner ay medyo ng isang mistiko. Madalas siyang sinabi na may mga pangitain sa relihiyon, at siya ay nag-aakalang minsan na nakipag-usap sa Diyos. Noong 1831, inangkin ni Turner na tumugon sa isa sa mga pangitain na ito at inorganisa ng hanggang 70 na alipin na pumasok sa plantasyon sa plantasyon at pinatay ang mga 75 katao, kababaihan at mga bata. Habang nagpapatuloy sila sa kanilang pag-aalsa nakakuha sila ng mga karagdagang tagasuporta ngunit kapag ang kanilang mga bala ay naubos, sila ay nakuha. Si Turner at ang 18 ng kanyang mga tagasuporta ay ibinitin. Ito ay mas nakapangingilabot kaysa sa anumang naunang pag-aalsa. Ginawa ni Turner ang hindi nakuha ng iba. Talagang nagtagumpay siya sa pagpatay ng isang malaking bilang ng mga puting Southerners. Tumugon ang South sa pamamagitan ng pagtaas ng mga patrolya ng alipin at paghihigpit sa kanilang mas mapanupil na mga code ng alipin.

Ang paghihimagsik ay madalas na nakakakita ng boses sa mga hindi gaanong dramatikong paraan at mas personal na paraan. Ang mga code ng alipin ay nagpapatotoo sa lumalaking takot sa insureksyon ng alipin at pag-aalsa. Ang mga alipin ay tumakas sa mga kawan, na lumalabas sa kalayaan sa Canada at sa Northern states. Tumakas sila sa mga Indian at sumama sa kanila sa kanilang mga digmaan laban sa puting naninirahan. Ang ilang mga account ay nagsasabi ng mga alipin na nakakalason sa kanilang mga panginoon at mistresses. Ang ilang mga alipin ay magkasama at huminto sa pagtatrabaho, habang ang iba ay sadyang

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

the story of the desperate and sometimes successful attempt of people to preserve their sense of dignity, humanity and to preserve their culture, and gain their liberty in the face of systematic repression and bondage.

THE WHITE POOR

The “Plain Folk of the Old South” were white subsistence farmers who occupied a social rung between rich planters and poor whites in the Southern United States before the Civil War. These farmers tended to settle in backcountry, and most of them were **Scotch-Irish** American and English American or a mixture thereof. They owned land, generally did not raise commodity crops, and owned few or no slaves. Jeffersonian and Jacksonian Democrats preferred to refer to these farmers as “yeomen” because the term emphasized an independent political spirit and economic self-reliance.

Historians have long debated how large this group was and how much influence its members exerted on Southern politics in the **Antebellum Period**, particularly why and to what extent these farmers were willing to support secession despite their typically not being slaveholders themselves. Frederick Law Olmsted (a Northerner who traveled throughout and wrote about the 1850s South) and historians such as William E. Dodd and Ulrich B. Phillips considered common Southerners as minor players in Southern antebellum social, economic, and political life. Twentieth-century romantic portrayals of the Antebellum South, especially Margaret Mitchell’s novel *Gone with the Wind* and the 1939 film adaptation, mostly ignored the role yeomen played. The nostalgic view of the South that emerged in the 20th Century emphasized the elite planter class of wealth and refinement who controlled large plantations and numerous slaves.

The major challenge to the view of planter dominance came from historian Frank Lawrence Owsley’s book, *Plain Folk of the Old South* (1949). His work ignited a long historiographical debate. Owsley argued that yeoman farmers played a significant role in Southern society during this era rather than being sidelined by a dominant aristocratic planter class. The religion, language, and culture of these common people comprised a democratic “Plain Folk” society. Critics say Owsley overemphasized the size of the Southern landholding middle class and overlooked a large class of poor whites who owned neither land nor slaves. Owsley believed that shared economic interests united Southern farmers; critics suggest the vast difference in economic classes between the elite and subsistence farmers meant they did not have the same values or outlook.

pinabagal ang kanilang bilis. Ang kasaysayan ng paglaban at pag-aalsa ng alipin ay ang kuwento ng desperado at minsan ay matagumpay na pagtatangka ng mga tao na mapanatili ang kanilang pagkilala sa karangalan, sangkatauhan at upang mapanatili ang kanilang kultura, at makakuha ng kanilang kalayaan sa harap ng sistematikong panunupil at pagkaalipin.

ANG PULANG POTO

Ang “Plain Folk of the Old South” ay puti na mga magsasaka na nagtataguyod ng isang social rung sa pagitan ng mga rich planters at mga mahihirap na puti sa Southern United States bago ang Digmaang Sibil. Ang mga magsasaka ay tended upang manirahan sa backcountry, at karamihan sa mga ito ay Scotch-Irish Amerikano at Ingles Amerikano o isang timpla nito. Ang kanilang pag-aari ng lupa, sa pangkalahatan ay hindi nagtataas ng mga pananim ng kalakal, at may ilang o walang alipin. Ginusto ni Jeffersonian at Jacksonian Democrats na sumangguni sa mga magsasaka na ito bilang “yeomen” dahil ang termino ay nagbigay-diin sa isang independiyenteng espirital na espiritu at pang-ekonomiyang pag-asa sa sarili.

Matagal nang pinagtatalunan ng mga istoryador kung gaano kalaki ang pangkat na ito at kung gaano ang impluwensya ng mga miyembro nito sa Southern politics sa Panahon ng Antebellum, lalo na kung bakit at kung gaano kalaki ang nais ng mga magsasaka na suportahan ang pag-iwas sa kabila ng kanilang karaniwang hindi mga tagapag-alaga. Frederick Law Olmsted (isang Northerner na naglakbay sa buong at nagsulat tungkol sa 1850s South) at historians tulad ng William E. Dodd at Ulrich B. Phillips itinuturing karaniwang Southerners bilang menor de edad mga manlalaro sa Southern antebellum panlipunan, pang-ekonomiya, at pampulitika buhay. Ang mga romantikong pagpapakita ng Antebellum South ng dalawampung't siglong siglo, lalo na ang nobelang Margaret Mitchell na *Nawala sa Hangin* at ang 1939 na adaptation ng pelikula, halos hindi pinansin ang papel na ginagampanan ng play. Ang nostalhik na pagtingin sa Timog na lumitaw sa ika-20 Siglo ay nagbigay-diin sa elite planter na klase ng yaman at pagpipino na kinokontrol ang malalaking plantasyon at maraming alipin.

Ang pangunahing hamon sa pananaw ng dominasyon ng may-ari ng halaman ay nagmula sa istoryador na si Frank Lawrence Owsley, *Plain Folk of the Old South* (1949). Ang kanyang trabaho ay nag-apoy ng isang mahabang kasaysayan hinggil sa debate. Nagtalo si Owsley na ang mga magsasaka ng yeoman ay may mahalagang papel sa Katimugang lipunan sa panahong ito kaysa sa pagiging sidelined ng isang nangingibabaw na maharlika na taniman ng klase. Ang relihiyon, wika, at kultura ng mga karaniwang tao ay binubuo ng isang demokratikong lipunan na “Plain Folk”. Sinasabi ng mga kritiko na higit na pinalaki ni Owsley ang laki ng gitnang klase ng Southern landmark at tinanggihan ang isang malaking uri ng mga mahihirap na puti na hindi nagmamay-ari ng lupa o mga alipin. Naniniwala si Owsley na ang mga nakabahaging interes sa ekonomiya ay nagkakaiba sa mga magsasakang Southern; Ang mga kritiko ay nagpapahiwatig na ang malawak na pagkakaiba sa mga pang-ekonomiyang pag-aaral sa pagitan ng mga piling tao at mga magsasaka sa buhay

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

In his study of Edgefield County, South Carolina, historian Orville Vernon Burton classified white society into the poor, the yeoman middle class, and the elite. A clear line demarcated the elite, but according to Burton, the line between poor and yeoman was less distinct. Another historian, Stephanie McCurry argued that yeomen were clearly distinguished from poor whites by their ownership of real property, that is, land. Yeomen were “self-working farmers,” distinct from the elite because they physically labored on their land alongside any slaves they owned. Planters with numerous slaves had work that was essentially managerial, and often they supervised an overseer rather than the slaves themselves.

Nevertheless, the very presence of slaves throughout the American South fostered white unity despite economic disparities. In a speech before the U.S. Senate in 1858, South Carolina senator and planter, James Henry Hammond, demonstrated this logic by arguing that slaves comprised, “the very mud-sill of society,” or a bottom supportive layer to a class system delineated across racial lines.

Though Southern society was dominated by a planter elite, “Plain Folk” supported secession to defend their families, homes, notions of liberty, and beliefs in racial hierarchies. Historians argue that a distinctive Southern political ideology blended localism, white supremacy, and Jeffersonian ideas of agrarian republicanism.

FREEMEN

When Americans think of African-Americans in the **Deep South** before the Civil War, the first image that invariably comes to mind is one of slavery. However, many African-Americans were able to secure their freedom and live in a state of semi-freedom even before slavery was abolished by war. **Free Blacks** lived in all parts of the United States, but the majority lived amid slavery in the American South. It is estimated that by 1860 there were about 1.5 million free blacks in the Southern states.

How did African-Americans become free? Some slaves bought their own freedom from their owners, but this process became more and more rare as the 1800s progressed. Many slaves became free through **manumission**, the voluntary **emancipation** of a slave by a slave owner. Manumission was sometimes offered because slaves had outlived their usefulness or were held in special favor by their masters. The offspring

ay nangangahulugan na wala silang parehong mga halaga o pananaw.

Sa kanyang pag-aaral sa Edgefield County, South Carolina, ang historian na si Orville Vernon Burton ay nagsuri ng puting lipunan sa mga mahihirap, ang middle class na yeoman, at ang mga piling tao. Ang isang malinaw na linya ay naghiwalay sa mga piling tao, ngunit ayon kay Burton, ang linya sa pagitan ng mahihirap at yeoman ay hindi gaanong naiiba. Ang isa pang istoryador, si Stephanie McCurry ay nag-aral na ang mga yeomen ay malinaw na nakikilala mula sa mga mahihirap na puti sa pamamagitan ng kanilang pagmamay-ari ng tunay na ari-arian, iyon ay, lupa. Ang mga Yeomen ay “mga nagsasariling magsasaka,” naiiba mula sa mga piling tao sapagkat sila ay pisikal na nagtatrabaho sa kanilang lupain kasama ang mga alipin na kanilang pag-aari. Ang mga planter na may maraming mga alipin ay may trabaho na mahalagang pangangasiwa, at kadalasan ay pinangangasiwaan nila ang isang tagapangasiwa sa halip na ang mga alipin mismo.

Gayunpaman, ang tunay na presensya ng mga alipin sa buong Amerikano South ay nagpapatibay ng puting pagkakaisa sa kabila ng mga pagkakaiba sa ekonomiya. Sa isang talumpati bago ang Senado ng US noong 1858, ang senador at planter ng South Carolina, si James Henry Hammond, ay nagpakita ng lohika na ito sa pamamagitan ng pagtatalo na ang mga alipin ay binubuo, “ang mismong putik ng lipunan,” o isang suportang pantay sa ilalim ng isang sistema ng klase na tinutukoy mga linya ng lahi.

Kahit na ang lipunan ng Southern ay pinangungunahan ng isang piling tao na piling tao, ang “Plain Folk” ay suportado sa pagkapanalo upang ipagtanggol ang kanilang mga pamilya, tahanan, kamalayan ng kalayaan, at mga paniniwala sa mga hierarchy ng lahi. Nagtalo ang mga istoryador na isang natatanging pampulitika ideolohiya sa Timog na pinaghalu-halo ang localism, white supremacy, at Jeffersonian ideya ng agrarian republicanism.

FREEMEN

Kapag ang mga Amerikano ay nag-iisip ng mga Aprikano-Amerikano sa Deep South bago ang Digmaang Sibil, ang unang larawan na walang paltos na nauuna sa isip ay isa sa pang-aalipin. Gayunpaman, maraming African-Americans ang nakakamit ang kanilang kalayaan at nakatira sa isang estado ng semi-kalayaan kahit na bago ang pang-aalipin ay inalis ng digmaan. Ang Free Blacks ay nanirahan sa lahat ng bahagi ng Estados Unidos, ngunit ang karamihan ay nanirahan sa gitna ng pang-aalipin sa American South. Tinataya na noong 1860 ay may mga 1.5 milyong libreng blacks sa Southern states.

Paano naging libre ang mga African-American? Ang ilang mga alipin ay bumili ng kanilang sariling kalayaan mula sa kanilang mga may-ari, ngunit ang prosesong ito ay naging mas at mas bihirang bilang ang 1800 ay umunlad. Maraming mga alipin ang naging malaya sa pamamagitan ng pag-alis, ang boluntaryong pagpapalaya ng isang alipin ng may-ari ng alipin. Ang pagmimithi ay minsan ay inaalok dahil ang mga alipin ay nabuhay pa ang kanilang pagiging kapaki-

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

of interracial relations were often set free. Some slaves were set free by their masters as the abolitionist movement grew. Occasionally slaves were freed during the master's lifetime, and more often through the master's will. Many African-Americans freed themselves through escape. A few Americans of African descent came to the United States as immigrants, especially common in the New Orleans area.

Were free blacks offered the same rights as free whites? The answer is quite simply no. For example, a Virginia law, passed in the early 1830s, prohibited the teaching of all blacks to read or write. Free blacks throughout the South were banned from possessing firearms, or preaching the Bible. Later laws even prohibited Negroes who went out of state to get an education from returning. In many states, the slave codes that were designed to keep African-Americans in bondage were also applied to free persons of color. Most horrifically, free blacks could not testify in court. If a slave catcher claimed that a free African-American was a slave, the accused could not defend himself in court.

The church often played a central role in the community of free blacks. The establishment of the **African Methodist Episcopal Church** represents an important shift. It was established with black leadership and spread from Philadelphia to Charleston and to many other areas in the South, despite laws which forbade blacks from preaching. The church suffered brutalities and massive arrests of its membership, clearly an indication of the fear of black solidarity. Many of these leaders became diehard abolitionists.

Free blacks were highly skilled as artisans, business people, educators, writers, planters, musicians, tailors, hairdressers, and cooks. African-American inventors like Thomas Jennings, who invented a method for the dry cleaning of clothes, and Henry Blair Glenn Ross, who patented a seed planter, contributed to the advancement of science. Some owned property and kept boarding houses, and some even owned slaves themselves. Prominent among free persons of color of the period are Frederick Douglass, Richard Allen, Absalom Jones, and Harriet Tubman.

ABOLITION

As the cotton industry took hold and slavery became more and more entrenched across the American South, the opposition to the Peculiar Institution began to grow.

pakinabang o pinanghahawakan ng espesyal na pabor ng kanilang mga panginoon. Ang mga anak ng mga relasyon sa interracial ay madalas na libre. Ang ilang mga alipin ay pinalaya ng kanilang mga panginoon habang lumaki ang kilusang abolisyon. Pamansaminang mga alipin ay napalaya sa panahon ng buhay ng panginoon, at mas madalas sa pamamagitan ng kalooban ng master. Maraming Aprikano-Amerikano ang nagpalaya sa kanilang sarili sa pamamagitan ng pagtakas. Ang ilang Amerikano ng Aprikanong pinaggalingan ay dumating sa Estados Unidos bilang mga imigrante, lalo na sa karaniwang lugar ng New Orleans.

Nag-aalok ba ang mga libreng blacks ng parehong mga karapatan bilang libreng mga puti? Ang sagot ay medyo simpleng hindi. Halimbawa, ang batas ng Virginia, na ipinasa noong unang bahagi ng 1830, ay nagbabawal sa pagtuturo ng lahat ng itim upang basahin o isulat. Ang mga libreng blacks sa buong Timog ay pinagbawalan mula sa pagkakaroon ng mga baril, o pangangaral ng Biblia. Sa ibang pagkakataon, ipinagbabawal ng mga batas ang mga Negro na lumabas sa estado upang makakuha ng edukasyon mula sa pagbabalik. Sa maraming mga estado, ang mga code ng alipin na idinisenyo upang panatilihin ang mga Aprikano-Amerikano sa pagkaalipin ay inilapat din sa mga libreng taong may kulay. Karamihan sa horrifically, libreng mga blacks ay hindi maaaring magpatotoo sa hukuman. Kung ang isang tagapag-alaga ng alipin ay nag-claim na ang isang libreng African-American ay isang alipin, ang mga akusado ay hindi maaaring ipagtanggol ang kanyang sarili sa hukuman.

Ang simbahan ay madalas na naglalaro ng isang sentral na papel sa komunidad ng mga libreng blacks. Ang pagtatatag ng African Methodist Episcopal Church ay kumakatawan sa isang mahalagang paghahallii. Ito ay itinatatag na may itim na pamumuno at kumalat mula sa Philadelphia hanggang sa Charleston at sa maraming iba pang mga lugar sa Timog, sa kabila ng mga batas na nagbabawal ng mga itim mula sa pangangaral. Ang iglesya ay nagdusa ng brutalities at napakalaking arrests ng pagiging kasapi nito, malinaw na isang indikasyon ng takot ng itim na pagkakaisa. Marami sa mga lider na ito ay naging abolitionists diehard.

Libre ang mga itim na skilled bilang artisans, negosyante, edukador, manunulat, planters, musikero, tagapagtatag, tagapag-ayos ng buhok, at mga lutuin. Ang mga imbentor ng Aprikano-Amerikano tulad ni Thomas Jennings, na imbento ng isang paraan para sa dry cleaning ng mga damit, at si Henry Blair Glenn Ross, na nagpatibay ng isang tagatanod ng binhi, na nag-ambag sa pag-unlad ng agham. Ang ilan ay pag-aari ng mga ari-arian at pinananatili ang mga bahay ng pagsakay, at ang ilan ay may sariling mga alipin. Ang tanyag sa mga libreng kulay ng panahon ay sina Frederick Douglass, Richard Allen, Absalom Jones, at Harriet Tubman.

ABOLITION

Habang ang industriya ng koton ay nakuha at ang pang-aalipin ay naging higit na nakabaon sa buong South American, ang pagsalungat sa Peculiar Institution ay nagsimulang lumago.

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

The first widely accepted solution to the slavery question in the 1820s was put forward by the **American Colonization Society**. In effect, supporters of colonization wanted to transplant the slave population back to Africa. Their philosophy was simple: slaves were brought to America involuntarily. Why not give them a chance to enjoy life as though such a forced migration had never taken place? Funds were raised to transport freed African-Americans across the Atlantic in the opposite direction. The nation of **Liberia** was created as a haven for former American slaves.

But most African-Americans opposed this practice. The vast majority had never set foot on African soil. Many African-Americans rightly believed that they had helped build this country and deserved to live as free citizens of America. By the end of the decade, a full-blown Abolitionist movement was born.

These new **abolitionists** were different from their forebears. Anti-slavery societies had existed in America since 1775, but these activists were more radical. Early Abolitionists called for a gradual end to slavery. They supported compensation to owners of slaves for their loss of property. They raised money for the purchase of slaves to grant freedom to selected individuals.

The new Abolitionists thought differently. They saw slavery as a blight on America. It must be brought to an end immediately and without compensation to the owners. They sent petitions to Congress and the states, campaigned for office, and flooded the South with inflammatory literature.

Needless to say, eyebrows were raised throughout the North and the South. Soon the battle lines were drawn. President Andrew Jackson banned the post office from delivering Abolitionist literature in the South. A **gag rule** was passed on the floor of the House of Representatives forbidding the discussion of bills that restricted slavery. Abolitionists were physically attacked because of their outspoken anti-slavery views. While northern churches rallied to the abolitionist cause, the churches of the South used the Bible to defend slavery.

Abolitionists were always a minority, even on the eve of the Civil War. Their dogged determination to end human bondage was a struggle that persisted for decades. While mostly peaceful at first, as each side became more and more firmly rooted, pens were exchanged for swords. Another seed of sectional conflict had been deeply planted.

Ang unang malawak na tinanggap na solusyon sa tanong ng pang-aalipin noong 1820 ay iniharap ng American Colonization Society. Sa diwa, nais ng mga tagasuporta ng kolonisasyon na itago ang populasyon ng alipin pabalik sa Africa. Ang kanilang pilosopiya ay simple: ang mga alipin ay dinala sa Amerika nang hindi sinasadya. Bakit hindi sila binibigyan ng pagkakataong masiyahan sa buhay na tila walang sapilitang migrasyon? Ang mga pondo ay itinaas upang maghatid ng napalaya na African-Americans sa kabila ng Atlantic sa kabaligtaran. Ang bansa ng Liberia ay nilikha bilang isang kanlungan para sa mga dating Amerikanong alipin.

Ngunit karamihan sa mga Aprikano-Amerikano ay sumalungat sa pagsasanay na ito. Ang karamihan ay hindi kailanman nakadapa sa lupa ng Aprika. Maraming Aprikano-Amerikano ang wastong naniniwala na nakatulong sila sa pagtatayo ng bansang ito at marapat na mabuhay bilang mga mamamayan ng Amerika. Sa pagtatapos ng dekada, ipinanganak ang isang kilusang Abolitionista.

Ang mga bagong abolitionists ay naiiba mula sa kanilang mga ninuno. Ang mga anti-pang-aalipin lipunan ay umiiral sa Amerika mula noong 1775, ngunit ang mga aktibista ay mas radikal. Ang unang mga Abolitionists na tinatawag na para sa isang anti-unting wakas sa pang-aalipin. Sinuportahan nila ang kabayaran sa mga may-ari ng mga alipin para sa kanilang pagkawala ng ari-arian. Nagtipon sila ng pera para sa pagbili ng mga alipin upang magbigay ng kalayaan sa mga napiling indibidwal.

Iba't ibang naisip ang mga bagong abolisyon. Nakita nila ang pang-aalipin bilang isang lalamunan sa Amerika. Dapat agad itong madadala at walang bayad sa mga may-ari. Nagpadala sila ng mga petisyon sa Kongreso at ng mga estado, na kumampanya para sa opisina, at nagbaha sa South na may nagpapaalab na panitikan.

Hindi na kailangang sabihin, ang mga kilay ay nakataas sa buong North at South. Nagtagal ang mga linya ng digmaan. Pinagbawalan ni Pangulong Andrew Jackson ang post office mula sa paghahatid ng mga literatura ng Abolitionist sa Timog. Ang pamamaril ng isang gagawin ay ipinasa sa sahig ng Kapulungan ng mga Kinatawan na nagbabawal sa pagtalakay ng mga bill na pinaghigpitan ang pang-aalipin. Ang mga abolisyonista ay inaatake ng pisikal dahil sa kanilang mga walang pigil na pagsasalita laban sa pang-aalipin. Habang nagrali ang mga simbahan sa hilaga sa dahilan ng abolisyon, ginamit ng mga simbahan sa Timog ang Bibliya upang ipagtaggol ang pang-aalipin.

Ang mga abolitionists ay palaging isang minority, kahit na sa gabi ng Digmaang Sibil. Ang kanilang determinasyon na tapusin ang pagkaalipin ng tao ay isang pakikibaka na nagpatuloy sa mga dekada. Habang ang karamihan ay mapayapa sa una, habang ang bawat panig ay naging mas at mas matatag na nakaugat, ang mga pens ay ipinagpalit para sa mga tabak. Ang isa pang binhi ng hidwaan sa sectional ay malalim na nakatanim.

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

THE VOICES OF ABOLITION

Every movement needs a voice. For the entire generation of people that grew up in the years that led to the Civil War, **William Lloyd Garrison** was the voice of Abolitionism. Originally a supporter of colonization, Garrison changed his position and became the leader of the emerging anti-slavery movement. His publication, **The Liberator**, reached thousands of individuals worldwide. His ceaseless, uncompromising position on the moral outrage that was slavery made him loved and hated by many Americans.

In 1831, Garrison published the first edition of *The Liberator*. His words, "I am in earnest — I will not equivocate — I will not excuse — I will not retreat a single inch — and I will be heard," clarified the position of the New Abolitionists. Garrison was not interested in compromise. He founded the **New England Anti-Slavery Society** the following year. In 1833, he met with delegates from around the nation to form the American Anti-Slavery Society. Garrison saw his cause as worldwide. With the aid of his supporters, he traveled overseas to garner support from Europeans. He was, indeed, a global crusader. But Garrison needed a lot of help. *The Liberator* would not have been successful had it not been for the free blacks who subscribed. Approximately seventy-five percent of the readers were free African-Americans.

Garrison saw moral persuasion as the only means to end slavery. To him the task was simple: show people how immoral slavery was and they would join in the campaign to end it. He disdained politics, for he saw the political world as an arena of compromise. A group split from Garrison in the 1840s to run candidates for president on the **Liberty Party** ticket. Garrison was not dismayed. Once in Boston, he was dragged through the streets and nearly killed. A bounty of \$4000 was placed on his head. In 1854, he publicly burned a copy of the Constitution because it permitted slavery. He called for the North to secede from the Union to sever the ties with the slaveholding South.

While Garrison may have been the most well-known abolitionist, abolition of slavery was the single most important cause of free African-Americans.

Once the colonization effort was defeated, free African Americans in the North became more active in the fight against slavery. They worked with white abolitionists like William Lloyd Garrison and **Wendell Philips** to spread the word. They developed publications and contributed money. Many, such as **Robert Purvis**, dedicated their lives to freeing individual slaves from bondage. Although many pledged their lives to

ANG MGA TANDAAN NG ABISISYON

Ang bawat kilusan ay nangangailangan ng isang boses. Para sa buong henerasyon ng mga tao na lumaki sa mga taon na humantong sa Digmaang Sibil, si William Lloyd Garrison ang tinig ng Abolitionism. Orihinal na isang tagataguyod ng kolonisasyon, binago ni Garrison ang kanyang posisyon at naging pinuno ng umuusbong na kilusang anti-pang-aalipin. Ang kanyang publikasyon, *Ang Liberador*, ay umabot sa libu-libong indibidwal sa buong mundo. Ang kanyang walang katapusang, matigas na posisyon sa moral na pang-aalipusta na pang-aalipin ay ginawa sa kanya minamahal at kinasusuklaman ng maraming mga Amerikano.

Noong 1831, inilathala ni Garrison ang unang edisyon ng *The Liberator*. Ang kanyang mga salita, "Ako ay taimtim - hindi ko maibabalik sa isip - hindi ako magpapaumanhinan - hindi ako aatras ng isang pulgada - at ako ay maririnig," clarified ang posisyon ng New Abolitionists. Si Garrison ay hindi interesado sa kompromiso. Itinatag niya ang New England Anti-Slavery Society sa susunod na taon. Noong 1833, nakilala niya ang mga delegado mula sa buong bansa upang bumuo ng American Anti-Slavery Society. Nakita ni Garrison ang kanyang dahilan bilang sa buong mundo. Sa tulong ng kanyang mga tagasuporta, naglakbay siya sa ibang bansa upang makakuha ng suporta mula sa mga Europeo. Siya ay, sa katunayan, isang pandaigdigang crusader. Ngunit kailangan ni Garrison ng maraming tulong. Ang Tagapagalaya ay hindi magiging matagumpay kung hindi para sa mga libreng blacks na naka-subscribe. Humigit-kumulang na pitumpu't limang porsiyento ng mga mambabasa ang libreng Aprikano-Amerikano.

Nakita ni Garrison ang moral na paghihikayat bilang ang tanging paraan upang tapusin ang pang-aalipin. Sa kanya ang gawain ay simple: ipakita sa mga tao kung paano ang imoral na pang-aalipin at sila ay sumali sa kampanya upang wakasan ito. Pinawalang-sala niya ang pulitika, sapagkat nakita niya ang pampulitikang mundo bilang isang arena ng kompromiso. Ang isang grupo ay nahati mula sa Garrison noong 1840 upang magpatakbo ng mga kandidato para sa presidente sa tiket ng Liberty Party. Ang Garrison ay hindi nasiraan ng loob. Minsan sa Boston, na-drag siya sa mga kalye at halos pinatay. Isang bounty ng \$ 4000 ang inilagay sa kanyang ulo. Noong 1854, sinunog niya sa publiko ang isang kopya ng Saligang-Batas dahil pinahintulutan nito ang pang-aalipin. Tumawag siya para sa Hilaga upang lisanin mula sa Union upang mapwersa ang mga relasyon sa Southholding.

Habang si Garrison ay maaaring ang pinaka-kilalang abolisyonista, ang pagpawi ng pang-aalipin ay ang nag-iisang pinakamahalagang sanhi ng libreng Aprikano-Amerikano.

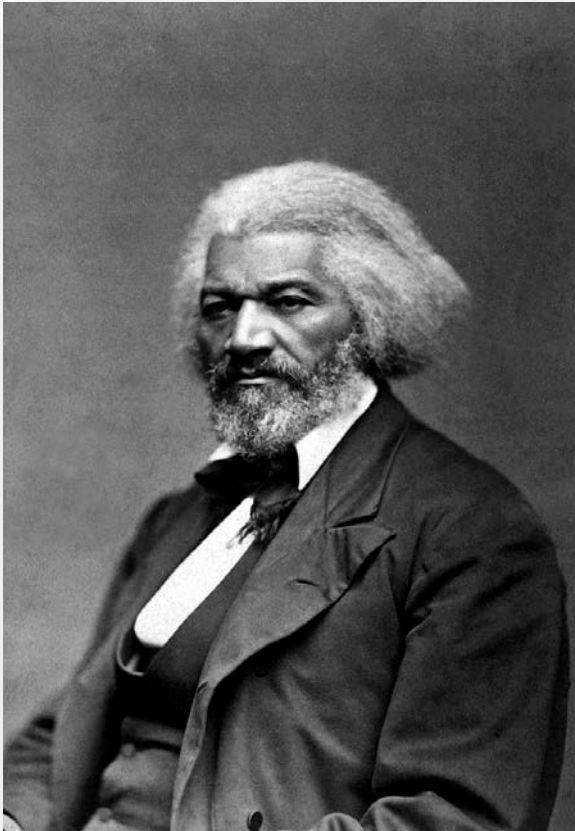
Sa sandaling natalo ang pagsisikap sa kolonisasyon, ang mga libreng Aprikano-Amerikano sa Hilaga ay naging mas aktibo sa labanan laban sa pang-aalipin. Nagtrabaho sila sa mga puting abolitionists tulad ng William Lloyd Garrison at Wendell Philips upang maikalat ang salita. Nagbuo sila ng mga publikasyon at nag-ambag ng pera. Maraming, tulad ni Robert Purvis, na nakatuon ang kanilang buhay sa pagpapalaya sa mga indibidwal na alipin mula sa pagkaalipin. Bagaman

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

the cause, three African-American abolitionists surpassed others in impact. They were David Walker, Frederick Douglass, and Sojourner Truth.

While Garrison is considered the prime organizer of the abolitionist movement, David Walker published his **Appeal** two years before *The Liberator*. In 1829, Walker declared slavery a malignancy, calling for its immediate termination. He cited the four evils causing the greatest harm to African Americans as slavery, ignorance, Christianity, and colonization. Even white abolitionists decried the violent nature of his text. In the South, an award was raised for his capture, and nine months after publishing his *Appeal* he died mysteriously. Walker originated radical abolitionism.

The best known African American abolitionist was **Frederick Douglass**. Douglass escaped from slavery when he was 21 and moved to Massachusetts. As a former house servant, Douglass was able to read and write. In 1841, he began to speak to crowds about what it was like

marami ang nangako sa kanilang buhay sa dahilan, ang tatlong mga abolisyonistang African-American ay lumampas sa iba pa sa epekto. Sila si David Walker, Frederick Douglass, at Sojourner Truth.

Habang itinuturing si Garrison ang pangunahing organisador ng kilusang abolisyonista, inilathala ni David Walker ang kanyang *Apela* dalawang taon bago ang *The Liberator*. Noong 1829, ipinahayag ng Walker ang pang-aalipin na isang pagkapahamak, na tinatawagan ang agarang pagwawakas nito. Binanggit niya ang apat na kasamaan na nagdudulot ng malaking pinsala sa mga African American bilang pang-aalipin, kamangmangan, Kristiyanismo, at kolonisasyon. Kahit na ang mga puting abolitionists decaled ang marahas na katangian ng kanyang teksto. Sa South, isang award ay itataas para sa kanyang pagkuha, at siyam na buwan matapos ang pag-publish ng kanyang *Apela* siya namatay mysteriously. Nagsimula ang Walker radical abolitionism.

Primary Source: Photograph

A photograph of Frederick Douglass late in his life. He was well known for his sharp intellect and piercing gaze.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Isang larawan ni Frederick Douglass huli sa kanyang buhay. Kilala siya dahil sa kanyang matalas na pag-iisip at pagtagumpayan.

Ang pinakamahusay na kilala African abolitionist ay Frederick Douglass. Nakatakas si Douglass mula sa pagkaalipin noong 21 siya at lumipat sa Massachusetts. Bilang isang dating tagapaglingkod ng bahay, nabasa at isinulat ni Douglass. Noong 1841, nagsimula siyang magsalita sa mga pulutong tungkol sa kung ano ang gusto niyang maging alipin. Ang kanyang mga talento bilang isang mananalumpati at manunulat ay

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

to be enslaved. His talents as an orator and writer led people to question whether or not he had actually been born a slave.

All this attention put him at great risk. Fearful that his master would claim him and return him to bondage, Douglass went to England, where he continued to fight for the cause. A group of abolitionists eventually bought his freedom and he was allowed to return to the United States. He began publishing an anti-slavery newspaper known as the **North Star**. Douglass served as an example to all who doubted the ability of African Americans to function as free citizens.

Sojourner Truth was born into slavery in New York, but was freed when the state outlawed the practice in 1827. She was born Isabella Baumfree, but changed her name because she believed God wanted her to travel about the country and spread the word. Truth was one of the best known abolitionists, renowned for her stirring oratory. Also concerned with women's rights, she joined the campaign for female suffrage. When slavery was ended, she continued to fight for equality by protesting segregation laws.

Speeches and Garrison's *Liberator* were important, but it was a novel that captured the collective conscience of the North.

"So you're the little woman who wrote the book that made this great war." This was Abraham Lincoln's reported greeting to **Harriet Beecher Stowe** when he met her ten years after her book **Uncle Tom's Cabin** was published. Although the President may have been exaggerating a bit, few novels in American history have grabbed the public spotlight and caused as great an uproar as *Uncle Tom's Cabin*.

humantong sa mga tao na tanungin kung siya ay tunay na ipinanganak na isang alipin.

Ang lahat ng pansin ay naglagay sa kanya sa malaking panganib. Natatakot na sasalihan siya ng kanyang amo at ibalik siya sa pagkaalipin, si Douglass ay pumunta sa England, kung saan patuloy siyang nakipaglaban para sa dahilan. Isang pangkat ng mga abolitionists kalaunan binili ang kanyang kalayaan at siya ay pinahihintulutan na bumalik sa Estados Unidos. Nagsimula siyang mag-publish ng isang pahayagan ng anti-pang-aalipin na kilala bilang *North Star*. Nagsilbi si Douglass bilang halimbawa sa lahat na nag-aalinlangan sa kakayahan ng mga Aprikanong Amerikano na gumana bilang mga libreng mamamayan.

Sojourner Truth ay ipinanganak sa pang-aalipin sa New York, ngunit napalaya noong ipinagbawal ng estado ang pagsasagawa noong 1827. Ipinanganak siya kay Isabella Baumfree, ngunit pinalitan ang pangalan nito dahil naniwala siya na nais ng Diyos na biyahehin siya sa bansa at ipalaganap ang salita. Ang katotohanan ay isa sa mga pinakamahusay na kilala abolitionists, kilala para sa kanyang pagpapakilos kapahayagan. Nag-aalala rin sa mga karapatan ng kababaihan, sumali siya sa kampanya para sa babaeng pagboto. Nang matapos ang pang-aalipin, patuloy siyang lumaban para sa pagkakapantay-pantay sa pamamagitan ng pagprotesta sa mga batas ng segregasyon.

Mahalaga ang mga pahayag at mga Tagapaglathala ng Garrison, ngunit isang nobela na nakuha ang kolektibong budhi ng Hilaga.

Kaya ikaw ang maliit na babae na nagsulat ng aklat na gumawa ng dakilang gera na ito. Ito ang sinabi ni Abraham Lincoln sa pagbati kay Harriet Beecher Stowe nang makita niya ang kanyang sampung taon matapos na mai-publish ang kanyang aklat na *Uncle Tom's Cabin*. Kahit na ang Pangulo ay maaaring nagpalabis ng kaunti, ilang mga nobelang sa kasaysayan ng Amerika ang nakuha ang pampublikong spotlight at naging sanhi ng malaking kaguluhan bilang *Uncle Tom's Cabin*.

Primary Source: Illustration

A full page illustration by Hammatt Billings for *Uncle Tom's Cabin* in 1852. The sympathetic characters applied to many in the North who began supporting abolition after reading the novel.

Pangunahing Pinagmulan: Ilustrasyon

Ang isang buong paglalarawan ng pahina ni Hammatt Billings para sa *Uncle Tom's Cabin* noong 1852. Ang mga nagkakasundo na mga character na inilapat sa marami sa North na nagsimulang sumusuporta sa pagpawi matapos basahin ang nobela.

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

Across the North, readers became acutely aware of the horrors of slavery on a far more personal level than ever before. In the South the book was met with outrage and branded an irresponsible book of distortions and overstatements. In such an explosive environment, her story greatly furthered the Abolitionist cause north of the Mason-Dixon Line and promoted sheer indignation in plantation America.

Harriet Beecher Stowe was born into a prominent family of preachers. Her father, Lyman Beecher, was one of the most renowned ministers in his generation. Her brother **Henry Ward Beecher** was already an outspoken Abolitionist, and by the mid-1850s would become the driving force behind aiding the free-soil cause in "Bleeding Kansas." While living for a short while in Cincinnati, Stowe became exposed to actual runaway slaves. Her heart ached at the wretched tales she heard. She began to write a series of short stories depicting the plight of plantation slaves.

Sa kabila ng Hilaga, ang mga mambabasa ay naging lubos na nakakaalam ng mga horrors ng pang-aalipin sa isang mas personal na antas kaysa sa dati. Sa South ang libro ay natutugunan ng pang-aalipusta at branded isang irresponsable libro ng mga distortions at overstatements. Sa ganitong kalupitan na eksplosibo, ang kanyang kuwento ay higit na pinalalakas ang Abolisyonista sa hilaga ng Mason-Dixon Line at itinaguyod ang manipis na galit sa plantasyon ng Amerika.

Si Harriet Beecher Stowe ay ipinanganak sa isang kilalang pamilya ng mga mangangaral. Ang kanyang ama, si Lyman Beecher, ay isa sa pinakatanyag na mga ministro sa kanyang henerasyon. Ang kanyang kapatid na si Henry Ward Beecher ay isang walang pigil na pagsasalita na Abolitionist, at sa kalagitnaan ng 1850 ay magiging puwersang nagtutulak sa likod ng pag-aalay ng dahilan ng libreng lupa sa "Bleeding Kansas." Habang nakatira sa isang maikling panahon sa Cincinnati, ang Stowe ay nahayag sa aktwal na tumakas Ang mga puso niya ay nasisiyahan sa mga malungkot na kwento na narinig niya. Nagsimula siyang sumulat ng isang serye ng mga maikling kuwento na naglalarawan sa kalagayan ng mga alipin ng plantasyon.

Primary Source: Document

This notice was printed in a Virginia newspaper in 1839.

Pangunahing Pinagmulan: Dokumento

Ang paunawa na ito ay nakalimbag sa isang pahayagan sa Virginia noong 1839.

Encouraged by her sister-in-law, Stowe decided to pen a novel. First published as a series in 1851, it first appeared as a book the following year. The heart-wrenching tale portrays slave families forced to cope with separation by masters through sale. Uncle Tom mourns for the family he was forced to leave. In one heroic scene, Eliza makes a daring dash across the frozen Ohio River to prevent the sale of her son by slave traders. The novel

Hinihikayat ng kaniyang kapatid na babae, nagpasiya si Stowe na magsulat ng isang nobela. Unang inilathala bilang isang serye noong 1851, ito unang lumitaw bilang isang libro sa susunod na taon. Ang nakakatakot na kuwento ay naglalarawan ng mga pamilya ng alipin na napipilitang makayanan ang paghihiwalay sa pamamagitan ng pagbebenta. Si Uncle Tom ay nananaghoy para sa pamilya na napilitan siyang

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

also takes the perspective that slavery brings out the worst in the white masters, leading them to perpetrate moral atrocities they would otherwise never commit.

The reaction was incredible. Uncle Tom's Cabin sold 300,000 copies in the North alone. The **Fugitive Slave Act**, passed in 1850, could hardly be enforced by any of Stowe's readers. Although banned in most of the South, it served as another log on the growing fire.

The book sold even more copies in Great Britain than in the United States. This had an immeasurable appeal in swaying British public opinion. Many members of the British Parliament relished the idea of a divided United States. Ten years after the publication of Uncle Tom's Cabin, the British people made it difficult for its government to support the Confederacy, even though there were strong economic ties to the South. In the end, Mr. Lincoln may not have been stretching the truth after all.

THE ARGUMENT FOR SLAVERY

Those who defended slavery rose to the challenge set forth by the Abolitionists. The defenders of slavery included economics, history, religion, legality, social good, and even humanitarianism, to further their arguments.

Defenders of slavery argued that the sudden end to the slave economy would have had a profound and killing economic impact in the South where reliance on slave labor was the foundation of their economy. The cotton economy would collapse. The tobacco crop would dry in the fields. Rice would cease being profitable.

Defenders of slavery argued that if all the slaves were freed, there would be widespread unemployment and chaos. This would lead to uprisings, bloodshed, and anarchy. They pointed to the mob's "rule of terror" during the French Revolution and argued for the continuation of the status quo, which was providing for affluence and stability for the slaveholding class and for all free people who enjoyed the bounty of the slave society.

umalis. Sa isang mapangahas na eksena, si Eliza ay gumagawa ng isang mapangahas na gitling sa kabundukan ng Ohio River upang pigilan ang pagbebenta ng kanyang anak sa pamamagitan ng mga negosyante ng alipin. Ang nobela din ay tumatagal ng pananaw na ang pang-aalipin ay nagdudulot ng pinakamasama sa mga puting panginoon, na pinangungunahan ang mga ito upang gawin ang mga kapabayaan ng moral na hindi nila maaaring gawin.

Ang reaksiyon ay hindi kapani-paniwala. Binili ni Uncle Tom Cabin ang 300,000 na kopya sa North nag-iisa. Ang Fugitive Slave Act, na ipinasa noong 1850, ay hindi maaaring ipatupad ng alinman sa mga mambabasa ni Stowe. Kahit na pinagbawalan sa karamihan ng South, nagsilbi itong isa pang log sa lumalaking sunog.

Ang aklat ay nagbebenta ng higit pang mga kopya sa Great Britain kaysa sa Estados Unidos. Ito ay may isang napakalaking pag-apila sa pagpapalawak ng opinyon ng publiko ng Britanya. Maraming mga miyembro ng Parlamento ng Britanya ang gumamit ng ideya ng isang hinati sa Estados Unidos. Sampung taon matapos ang paglalathala ng Cabin ni Uncle Tom, ang mga mamamayan ng Britanya ay pinabayaan ang gobyerno nito na suportahan ang Confederacy, kahit may malakas na pang-ekonomiyang ugnayan sa Timog. Sa wakas, si Mr. Lincoln ay hindi maaaring umunlad sa katotohanan pagkatapos ng lahat.

ANG PANGANGATWIRANG PARA SA PAG-ALAGAD

Yaong mga nagtatanggol sa pang-aalipin ay tumataas sa hamon na itinakda ng mga Abolitionist. Ang mga tagapagtanggol ng pang-aalipin ay kabilang ang ekonomiya, kasaysayan, relihiyon, legalidad, mahusay na panlipunan, at kahit na humanitarianism, upang palawakin ang kanilang mga argumento.

Ang mga tagapagtaguyod ng pang-aalipin ay nagpahayag na ang biglaang pagtatapos sa ekonomiya ng alipin ay nagkaroon ng isang malalim at pagpatay sa pang-ekonomiyang epekto sa South kung saan ang pagsandig sa alipin ay ang pundasyon ng kanilang ekonomiya. Ang koton na ekonomiya ay mabagsak. Ang crop ng tabako ay tuyo sa mga patlang. Ang palay ay titigil sa pagiging kapaki-pakinabang.

Ang mga tagapagtanggol ng pang-aalipin ay nag-aral na kung ang lahat ng mga alipin ay napalaya, magkakaroon ng malawakang pagkawala ng trabaho at kaguluhan. Ito ay hahantong sa pag-aalsa, pagdanak ng dugo, at anarkiya. Itinuturo nila ang "panuntunan ng takot" sa panahon ng Rebolusyong Pranses at pinagtatalunan ang pagpapatuloy ng katayuan quo, na nagbibigay ng kasaganaan at katatagan para sa pangangalap ng klase at para sa lahat ng libreng mga tao na nagustuhan ang bounty ng lipunan ng alipin.

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

Defenders of slavery argued that slavery had existed throughout history and was the natural state of mankind. The Greeks had slaves, the Romans had slaves, and the English had slavery until very recently.

Defenders of slavery noted that in the Bible, Abraham had slaves. They point to the Ten Commandments, noting that "Thou shalt not covet thy neighbor's house... nor his manservant, nor his maidservant." In the New Testament, Paul returned a runaway slave, Philemon, to his master, and, although slavery was widespread throughout the Roman world, Jesus never spoke out against it.

Defenders of slavery turned to the courts, who had ruled, with the Dred Scott Decision, that all blacks — not just slaves — had no legal standing as persons in our courts — they were property, and the Constitution protected slaveholders' rights to their property.

Defenders of slavery argued that the institution was divine, and that it brought Christianity to the heathen from across the ocean. Slavery was, according to this argument, a good thing for the enslaved. John C. Calhoun said, "Never before has the black race of Central Africa, from the dawn of history to the present day, attained a condition so civilized and so improved, not only physically, but morally and intellectually."

Defenders of slavery argued that by comparison with the poor of Europe and the workers in the northern states, that slaves were better cared for. They said that their owners would protect and assist them when they were sick and aged, unlike those who, once fired from their work, were left to fend helplessly for themselves.

James Thornwell, a minister, wrote in 1860, "The parties in this conflict are not merely Abolitionists and slaveholders, they are Atheists, Socialists, Communists, Red Republicans, Jacobins on the one side and the friends of order and regulated freedom on the other."

When a society forms around any institution, as the South did around slavery, it will formulate a set of arguments to support it. The Southerners held ever firmer to their arguments as the political tensions in the country drew us ever closer to the Civil War.

Ang mga tagapagtanggol ng pang-aalipin ay nag-aral na ang pang-aalipin ay umiiral sa buong kasaysayan at ang natural na kalagayan ng sangkatauhan. Ang mga Grego ay may mga alipin, ang mga Romano ay may mga alipin, at ang Ingles ay may pang-aalipin hanggang sa kamakailan lamang.

Sinabi ng mga tagapagtanggol ng pagkaalipin na sa Biblia, si Abraham ay may mga alipin. Itinuturo nila ang Sampung Utos, na sinasabing "Huwag mong iimbutin ang bahay ng iyong kapwa ... ni ang kanyang aliping lalaki, ni ang kanyang aliping babae." Sa Bagong Tipan, ibinalik ni Pablo ang isang alipin na si Felix, sa kanyang panginoon, at, bagaman ang pang-aalipin ay laganap sa buong mundo ng Romano, hindi kailanman sinabi ni Jesus laban dito.

Ang mga tagapagtaguyod ng pang-aalipin ay bumaling sa mga korte, na nagpasiya, kasama ang Dred Scott Decision, na ang lahat ng mga itim - hindi lamang mga alipin - ay walang legal na katayuan bilang mga tao sa aming mga korte - ang mga ito ay pag-aari, at ang mga Saligang-batas ay pinoprotektahan ang mga karapatang may hawak ng mga alipin ang kanilang ari-arian.

Ang mga tagapagtaguyod ng pang-aalipin ay nag-aral na ang institusyon ay banal, at nagdala ito ng Kristiyanismo sa mga pagano sa buong karagatan. Ang pang-aalipin ay, ayon sa argumentong ito, isang magandang bagay para sa mga naalipin. Sinabi ni John C. Calhoun, "Walang bago na ang itim na lahi ng Central Africa, mula sa buwang-liwayway ng kasaysayan hanggang sa kasalukuyan, nakamit ang isang kondisyong kaya sibilisado at napabuti, hindi lamang sa pisikal, ngunit sa moral at intelektwal."

Ang mga tagapagtaguyod ng pang-aalipin ay nag-aral na sa pamamagitan ng paghahambing sa mga mahihirap sa Europa at sa mga manggagawa sa hilagang estado, ang mga alipin ay mas maalagaan. Sinabi nila na ang kanilang mga may-ari ay maprotektahan at tulungan sila kapag sila ay may sakit at may edad na, hindi katulad ng mga na, sa sandaling nagpapatok mula sa kanilang gawain, ay natitira upang mahuli nang walang kakayahan para sa kanilang sarili.

Sinulat ni James Thornwell, isang ministro, noong 1860, "Ang mga partido sa salungat na ito ay hindi lamang mga Abolisionista at mga tagapangasiwa, sila ay mga Atheist, Sosyalista, Komunista, Pulang Republikano, mga Jacobin sa isang panig at mga kaibigan ng kaayusan at kinokontrol na kalayaan sa kabilang . "

Kapag ang lipunan ay bumubuo sa anumang institusyon, gaya ng ginawa ng South sa paligid ng pang-aalipin, bubuo ito ng isang hanay ng mga argumento upang suportahan ito. Ang mga Southerners ay patuloy na naging matatag sa kanilang mga argumento habang ang mga pampulitikang tensyon sa bansa ay nagdulot sa atin ng mas malapit sa Digmaang Sibil.

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

THE UNDERGROUND RAILROAD

Those who argued for and against slavery were instrumental in shaping the way ordinary Americans felt about the Peculiar Institution. However, revolutionary change requires people of action — those who little by little chip away at the forces who stand in the way. Such were the "conductors" of the **Underground Railroad**. Not content to wait for laws to change or for slavery to implode itself, railroad activists helped individual fugitive slaves find the light of freedom.

The Underground Railroad operated at night. Slaves were moved from "station" to "station" by abolitionists. These "stations" were usually homes and churches — any safe place to rest and eat before continuing on the journey to freedom, as far away as Canada. Often whites would pretend to be the masters of the fugitives to avoid capture. Sometimes lighter skinned African Americans took this role. In one spectacular case, Henry "Box" Brown arranged for a friend to put him in a wooden box, where he had only a few biscuits and some water. His friend mailed him to the North, where bemused abolitionists received him in Philadelphia.

Most of the time, however, slaves crept northward on their own, looking for the signal that designated the next safe haven. This was indeed risky business, because slave catchers and sheriffs were constantly on the lookout. Over 3,200 people are known to have worked on the railroad between 1830 and the end of the Civil War. Many will remain forever anonymous.

Perhaps the most outstanding "conductor" of the Underground Railroad was **Harriet Tubman**. Born a slave herself, she began working on the railroad to free her family members. During the 1850s, Tubman made 19 separate trips into slave territory. She was terribly serious about her mission. Any slave who had second thoughts she threatened to shoot with the pistol she carried on her hip. By the end of the decade, she was responsible for freeing about 300 slaves. When the Civil War broke out, she used her knowledge from working the railroad to serve as a spy for the Union.

Needless to say, the Underground Railroad was not appreciated by the slave owners. Although they disliked abolitionist talk and literature, this was far worse. To them, this was a simple case of stolen property. When northern towns rallied around freed slaves and refused compensation, yet another brick was set into the foundation of Southern secession.

ANG BATAS NG BATAS

Ang mga nag-aral para sa at laban sa pang-aalipin ay nakatulong sa paghubog sa paraan ng mga karaniwang ordinaryong Amerikano tungkol sa Peculiar Institution. Gayunpaman, nangangailangan ng rebolusyonaryong pagbabago ang mga tao ng pagkilos - ang mga unti-unti na umaalis sa mga pwersang nagtataguyod. Ang nasabing mga "konduktor" ng Underground Railroad. Hindi nilalaman upang maghintay para sa mga batas na baguhin o para sa pang-aalipin upang implode mismo, mga aktibista ng riles ng tren nakatulong sa indibidwal na mga alipin pugad mahanap ang liwanag ng kalayaan.

Ang Underground Railroad ay pinatatakbo sa gabi. Ang mga alipin ay inilipat mula sa "istasyon" hanggang sa "istasyon" ng mga abolitionist. Ang mga "istasyon" ay karaniwang mga tahanan at simbahan - anumang ligtas na lugar upang magpahinga at kumain bago magpatuloy sa paglalakbay sa kalayaan, hanggang sa malayo sa Canada. Kadalasan ang mga puti ay magkunwari upang maging mga panginoon ng mga fugitibo upang maiwasan ang pagkuha. Minsan kinuha ang mas maliit na balat na Aprikanong Amerikano. Sa isang kamangha-manghang kaso, inayos ni Henry "Box" Brown ang isang kaibigan na ilagay siya sa isang sahig na gawa sa kahon, kung saan siya ay may ilang biskwit at ilang tubig. Ipinadala siya ng kaibigan niya sa Hilaga, kung saan natanggap siya ng mga abolisyonista sa Philadelphia.

Gayunman, sa kalaunan, ang mga alipin ay lumipat nang pahilaga sa kanilang sarili, hinahanap ang senyas na itinalaga sa susunod na ligtas na kanlungan. Ito ay talagang mapanganib na negosyo, dahil ang mga tagasalo ng alipin at mga serip ay patuloy na nagbabantay. Higit sa 3,200 katao ang kilala na nagtrabaho sa riles sa pagitan ng 1830 at sa katapusan ng Digmaang Sibil. Maraming mananatili magpakailanman anonymous.

Marahil ang pinaka-natitirang "konduktor" ng Underground Railroad ay Harriet Tubman. Ipinanganak ang isang alipin, nagsimula siyang magtrabaho sa riles upang palayain ang mga miyembro ng kanyang pamilya. Noong 1850s, gumawa si Tubman ng 19 hiwalay na biyahe sa teritoryo ng alipin. Siya ay labis na seryoso sa kanyang misyon. Ang sinumang alipin na may pangalawang saloobin ay nagbabanta sa pagbaril sa pistol na dinala niya sa kanyang balakang. Sa pagtatapos ng dekada, responsable siya sa pagpapalaya sa mga 300 na alipin. Nang sumiklab ang Digmaang Sibil, ginamit niya ang kanyang kaalaman mula sa pagtatrabaho sa riles upang maglingkod bilang espiya para sa Union.

Hindi na kailangang sabihin, ang Underground Railroad ay hindi pinahalagahan ng mga may-ari ng alipin. Bagaman hindi nila nagustuhan ang pag-uusapan at panitikang abolisyonista, mas malala pa ito. Para sa kanila, ito ay isang simpleng kaso ng ninakaw na ari-arian. Kapag nagrali ang mga hilagang bayan sa mga napalaya na alipin at

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

**WAS THE
CIVIL WAR
A RIGHTEOUS JUDGEMENT
FOR AMERICA'S EMBRACE OF
SLAVERY?**

tumangging kabayaran, isa pang brick ang itinatag sa pundasyon ng Southern secession.

Primary Source: Photograph

Harriet Tubman as she appeared in 1855 at the height of her work as a conductor on the Underground Railroad.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Si Harriet Tubman nang lumabas siya noong 1855 sa taas ng kanyang trabaho bilang isang konduktor sa Underground Railroad.

CONCLUSION

Clearly slavery was a terribly divisive issue. The nation was growing wealthy off of the backbreaking labor of millions of slaves, but it was not a system that everyone, least of all African Americans were willing to accept. In fact, violent opposition to slavery was nothing new when the Civil War erupted in 1860. African Americans as well as Whites had been fighting to end it for years.

So, did slavery cause the Civil War?

KUMPLETO

Maliwanag na ang pang-aalipin ay isang napakahirap na isyu. Ang bansa ay lumalagong mayaman sa pabalik-balik na paggawa ng milyun-milyong alipin, ngunit hindi ito isang sistema na lahat, ang pinakamaliit sa lahat ng mga Aprikanong Amerikano ay gustong tanggapin. Sa katunayan, ang marahas na pagsalungat sa pang-aalipin ay hindi bago kung lumusob ang Digmaang Sibil noong 1860. Ang mga Amerikanong Amerikano gayundin ang mga Whites ay nakipaglaban upang wakasan ito sa loob ng maraming taon.

Kaya, nagawa ba ang pang-aalipin sa Digmaang Sibil?

PEOPLE AND GROUPS

- Abolitionist:** A person who worked to end slavery.
- African Methodist Episcopal Church:** Usually called the A.M.E. Church, it is the first independent Protestant denomination founded by African Americans.
- American Colonization Society:** An organization set up by abolitionists who raised money to send freed slaves to Liberia in Africa.
- David Walker:** African American abolitionist and publisher of "Appeal," a major newspaper promoting abolition.
- Denmark Vesey:** A literate, skilled carpenter and leader among free African Americans in Charleston, South Carolina. He was accused of being the ringleader of "the rising," a major slave revolt planned for the city in June 1822. The plan was uncovered before it was carried out and Vesey was executed.
- Driver:** A slave who was placed in charge of making sure other slaves worked.
- Eli Whitney:** Inventor of the cotton gin. He hoped it would help end slavery by replacing slaves. Instead, planters used more slaves to grow more cotton because the machine could remove the seeds more quickly at less cost.
- Field Hand:** The slaves who worked in the fields. This was difficult and exhausting work. The field hands were at the bottom of the social order of slaves.
- Frederick Douglass:** An escaped slave and prolific orator. His autobiography was widely read.
- Free Blacks:** African Americans who were not slaves. Surprisingly, there were free blacks living throughout the South, especially in Southern cities.
- Harriet Beecher Stowe:** Abolitionist author of "Uncle Tom's Cabin."
- Harriet Tubman:** A slave who escaped to the North but returned thirteen times to guide other slaves to freedom. Tubman was nicknamed "Moses" and was the most famous conductor on the Underground Railroad. She also worked for women's rights and was a spy for the North during the Civil War.
- Henry Ward Beecher:** An American Congregationalist minister, social reformer, and speaker, known for his support of the abolition of slavery, and his emphasis on God's love.
- House Slave:** A slave who worked in the plantation owner's home. They were usually better dressed and fed than slaves who worked in the fields, and were therefore higher in the social order among slaves.
- Liberty Party:** The first political party in the United States to advocate for the end of slavery. Many of its members later joined the Free-Soil Party and eventually the Republican Party.
- Nat Turner:** An American slave who led a slave rebellion in Virginia on August 21, 1831, that resulted in 60 white deaths and at least 100 black deaths, the largest number of fatalities to occur in one uprising prior to the American Civil War in the Southern United States.
- New England Anti-Slavery Society:** William Lloyd Garrison's organization. They were the first to advocate for the immediate end of slavery.
- Overseer:** Whites hired by plantation owners to manage the slaves.
- Robert Purvis:** An abolitionist. He was 1/4 African American. His home was nearly burned down by a mob who disagreed with his activism.

MGA TAO AT MGA GRUPO

- Abolitionist: Ang isang tao na nagtrabaho upang tapusin ang pang-aalipin.
- African Methodist Episcopal Church: Karaniwan na tinatawag na A.M.E. Simbahan, ito ang unang independiyenteng denominasyong Protestante na itinatag ng mga Aprikanong Amerikano.
- American Colonization Society: Ang isang organisasyon na itinatag ng mga abolitionists na nagtaas ng pera upang magpadala ng napalaya na mga alipin sa Liberia sa Africa.
- David Walker: African American abolitionist at publisher ng "Appeal," isang pangunahing pahayagan na nagtataguyod ng pagpawi.
- Denmark Vesey: Isang edukado, dalubhasang karpintero at pinuno sa mga libreng Aprikanong Amerikano sa Charleston, South Carolina. Inakusahan siya bilang tagapangasiwa ng "pagtaas," isang pangunahing pag-aalsa ng alipin na pinlano para sa lungsod noong Hunyo 1822. Ang plano ay natuklasan bago ito isinasagawa at isinagawa si Vesey.
- Driver: Ang isang alipin na inilagay sa pagsasagawa ng pagtiyak na ang ibang mga alipin ay nagtrabaho.
- Eli Whitney: Imbentor ng cotton gin. Inaasahan niya na makatutulong ito sa pagwawakas sa pang-aalipin sa pamamagitan ng pagpapalit ng mga alipin. Sa halip, ang mga planter ay gumagamit ng higit pang mga alipin upang lumago ang mas maraming koton dahil ang makina ay maaaring mag-alis ng mga buto nang mas mabilis nang mas mura.
- Kamay sa Patlang: Ang mga alipin na nagtrabaho sa mga bukid. Ito ay mahirap at nakakapagod na trabaho. Ang mga kamay ng patlang ay nasa ilalim ng sosyal na pagkakasunud-sunod ng mga alipin.
- Frederick Douglass: Isang escaped na alipin at prolific orator. Ang kanyang sariling talambuhay ay malawak na nabasa.
- Libreng Blacks: African Amerikano na hindi mga alipin. Nakakagulat, may mga libreng itim na naninirahan sa buong Timog, lalo na sa mga lungsod sa Timog.
- Harriet Beecher Stowe: May-akda ng abolisyon ng "Uncle Tom's Cabin."
- Harriet Tubman: Ang isang alipin na nakatakas sa Hilaga ngunit nagbalik tatlong talento upang gabayan ang iba pang mga alipin sa kalayaan. Ang Tubman ay pinangalanang "Moises" at ang pinakakilalang konduktor sa Underground Railroad. Nagtrabaho din siya para sa mga karapatan ng kababaihan at naging espiya para sa North sa panahon ng Digmaang Sibil.
- Henry Ward Beecher: Isang repormang panlipunan ng ministri ng Kongregasyon ng Amerika, at tagapagsalita, na kilala sa kanyang suporta sa pagpawi ng pang-aalipin, at ang kanyang diin sa pagmamahal ng Diyos.
- House Slave: Isang alipin na nagtrabaho sa tahanan ng may-ari ng plantasyon. Sila ay karaniwang mas mahusay na bihis at fed kaysa sa mga alipin na nagtrabaho sa mga patlang, at samakatuwid ay mas mataas sa social order sa mga alipin.
- Liberty Party: Ang unang partidong pampulitika sa Estados Unidos upang magtaguyod para sa katapusan ng pang-aalipin. Marami sa mga miyembro nito ang sumama sa Partidong Lupain ng Lupa at kalaunan ay ang Partidong Republikano.
- Nat Turner: Isang Amerikanong alipin na namuno sa isang paghihimagsik ng alipin sa Virginia noong Agosto 21, 1831, na nagresulta sa 60 white deaths at hindi bababa sa 100 itim na pagkamatay, ang pinakamalaking bilang ng mga fatalidad na nagaganap sa isang pag-aalsa bago ang Digmaang Sibil sa Amerika Southern United States.
- New England Anti-Slavery Society: organisasyon ni William Lloyd Garrison. Sila ang unang nagtaguyod para sa agarang wakas ng pagkaalipin.
- Tagapangasiwa: Mga puti na tinanggap ng mga may-ari ng plantasyon upang pamahalaan ang mga alipin.
- Robert Purvis: Isang abolisyonista. Siya ay 1/4 African American. Ang kanyang tahanan ay halos sinunog ng isang mandurumog na hindi sumasang-ayon sa kanyang aktibismo.

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

Scotch-Irish: White immigrants from the borderlands of Scotland and Ireland who settled primarily in the Appalachian Mountains. They are famously independent and distrustful of wealthy elites.

Sojourner Truth: An African-American abolitionist and women's rights activist. Truth was born into slavery in Swartekill, Ulster County, New York, but escaped with her infant daughter to freedom in 1826. Her best-known speech became widely known during the Civil War by the title "Ain't I a Woman?"

Wendell Phillips: An abolitionist from Boston who was nearly lynched by a mob when he spoke. He was a renowned speaker and was nicknamed the golden trumpet of abolition.

William Lloyd Garrison: White abolitionist who published "The Liberator."

Scotch-Irish: White imigrante mula sa hangganan ng Scotland at Ireland na nanirahan lalo na sa Appalachian Mountains. Ang mga ito ay pormal na independiyente at walang katiyakan ng mayayamang mga elite.

Sojourner Truth: Isang African-American abolitionist at mga kababaihang may karapatang aktibista. Ang katotohanan ay ipinanganak sa pang-aalipin sa Swartekill, Ulster County, New York, ngunit tumakas kasama ang kanyang sanggol na anak na babae sa kalayaan noong 1826. Ang kanyang kilalang pananalita ay naging malawak na kilala noong Digmaang Sibil sa pamagat na "Hindi ba ako isang Babae?"

Wendell Phillips: Isang abolisyonista mula sa Boston na halos napalitan ng isang nagkakagulong tao nang magsalita siya. Siya ay isang bantog na nagsasalita at pinangalanan ang ginintuang trumpeta ng pagpawi.

William Lloyd Garrison: White abolitionist na naglathala ng "The Liberator."

KEY CONCEPTS

Chattel Slavery: The system of slavery that developed in the United States in which slaves were considered property.

Emancipation: When the government sets slaves free.

King Cotton: The idea that the cotton industry was the key to the Southern, and more generally American economy.

Manumission: When a slave owner sets his or her slaves free.

Peculiar Institution: Slavery. This was the euphemism used by the South.

The Underground Railroad: The antebellum volunteer resistance movement that assisted slaves in escaping to freedom. Although it was not a railroad, the participants of the system used railroad terminology. Safe places for escaped slaves to stay were called stations and the people who guided the slaves were conductors.

KEY CONCEPTS

Chattel Slavery: Ang sistema ng pang-aalipin na binuo sa Estados Unidos kung saan ang mga alipin ay itinuturing na ari-arian.

Emancipation: Kapag ang pamahalaan ay nagtatakda ng mga alipin nang libre.

King Cotton: Ang ideya na ang industriya ng koton ay ang susi sa Southern, at higit sa pangkalahatan Amerikano ekonomiya.

Manumission: Kapag pinalaya ng isang may-ari ng alipin ang kanyang mga alipin.

Kakaibang Institusyon: Pang-aalipin. Ito ang euphemism na ginamit ng South.

Ang Underground Railroad: Ang antebellum volunteer resistance movement na tumutulong sa mga alipin sa pagtakas sa kalayaan. Kahit na ito ay hindi isang riles ng tren, ang mga kalahok ng system ay gumagamit ng riles ng tren terminolohiya. Ang mga ligtas na lugar para sa mga nakaligtas na alipin na manatili ay tinatawag na mga istasyon at ang mga taong gumabay sa mga alipin ay mga konduktor.

LAWS

Fugitive Slave Act: A law passed in 1850, as part of the Compromise of 1850. It declared that all runaway slaves be brought back to their masters. Abolitionists nicknamed it the "Bloodhound Law."

Gag Rule: A rule that prohibits discussion of a subject.

Slave Codes: Laws in each U.S. state defining the status of slaves and the rights of their owners and giving slave owners absolute power over their slaves. Over time, the slave codes became more and more restrictive.

MGA BATAS

Batas sa Pag-alis ng Alipin: Isang batas na ipinasa noong 1850, bilang bahagi ng Pagkompromiso ng 1850. Ipinahayag nito na ang lahat ng mga alipin ay ibabalik sa kanilang mga panginoo. Binansagan ng mga abolisyonista ang "Batas ng Dugo."

Gag Rule: Isang tuntunin na nagbabawal sa talakayan ng isang paksa.

Mga Code ng Slave: Ang mga batas sa bawat estado ng U.S. na tumutukoy sa kalagayan ng mga alipin at mga karapatan ng kanilang mga may-ari at nagbibigay ng mga may-ari ng alipin ng lubos na kapangyarihan sa kanilang mga alipin. Sa paglipas ng panahon, ang mga alipin ng mga code ay naging mas at mas mahigpit.

TEXTS

Appeal: Along with "The Liberator" and "The North Star," a major abolitionist newspaper before the Civil War.

North Star: Frederick Douglass's abolitionist newspaper.

The Liberator: William Lloyd Garrison's abolitionist newspaper.

Uncle Tom's Cabin: Harriet Beecher Stowe's abolitionist novel that became a best seller in the North, and was banned in the South. The sympathetic characters helped convince many Northerners to support abolition.

TEXTS

Apela: Kasama ng "The Liberator" at "The North Star," isang pangunahing abolisyonistang pahayagan bago ang Digmaang Sibil.

North Star: pahayagang abolisyonista ni Frederick Douglass.

Ang Tagapagpalabas: Ang pahayagang abolisyonista ni William Lloyd Garrison.

Ang Uncle Tom Cabin: Ang nobelang abolisyonista ni Harriet Beecher Stowe na naging pinakamahusay na nagbebenta sa North, at ipinagbawal sa South. Ang mga nakikiramay na karakter ay nakumbinsi sa maraming Northerners na suportahan ang pagpawi.

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

EVENTS

Antebellum Period: The years in the 1800s before the start of the Civil War in 1860.

Haitian Revolution: In 1791 slaves in Haiti rose in revolt and expelled the French from the island, making Haiti the second independent nation in the Americas.

Panahon ng Antebellum: Ang mga taon noong 1800 bago ang pagsisimula ng Digmaang Sibil noong 1860.

Repormang Haitian: Noong 1791 ang mga alipin sa Haiti ay tumindig sa pag-aalsa at pinalayas ang Pranses mula sa isla, na ginawang Haiti ang pangalawang malayang bansa sa Amerika.

INNOVATIONS

Cotton Gin: Short for "cotton engine", this machine was invented by Eli Whitney could quickly remove the seeds from raw cotton. Its use allowed plantation owners to greatly increase the production of cotton and drove demand for slaves.

Cotton Gin: Maikling para sa "koton engine", machine na ito ay imbento sa pamamagitan ng Eli Whitney maaaring mabilis na alisin ang mga buto mula sa raw koton. Ang paggamit nito ay pinahihintulutan ang mga may-ari ng plantasyon na malaki na tumaas ang produksyon ng koton at nag-udyok ng pangangailangan para sa mga alipin.

MGA INNOVATIONS

Watch a cotton gin in action

Read the North Star

Read The Liberator

Read Uncle Tom's Cabin

2

S E C O N D Q U E S T I O N DID WESTWARD EXPANSION CAUSE THE CIVIL WAR?

**WAS THE
CIVIL WAR
A RIGHTEOUS JUDGEMENT
FOR AMERICA'S EMBRACE OF
SLAVERY?**

INTRODUCTION

From before the United States declared independence in 1776, slavery had been a contentious issue. The Founding Fathers, in drafting the Constitution had conspicuously ignored the issue. But, as the 1800s progressed, it was a political problem that could not be avoided. Since more people lived in the northern, free states they would always have a majority of representatives in the House. But the Senate was different. Every state sends to Senators to Washington, and there the question of slavery would be decided. If either the free states of the North, or the slave holding states of the South were able to take a majority, their view of America's future would prevail.

Most white Americans agreed that western expansion was crucial to the health of the nation. But what should be done about slavery in the West? As the United States gained new territory, especially after defeating Mexico in the 1840s, the fight about the expansion of slavery became a major question that spawned political feuds, actual fighting, and gave birth to new political parties.

Most white Americans agreed that western expansion was crucial to the health of the nation, but they certainly did not all agree about what should be done about slavery in the West? Slavery might have divided the nation, but slavery had been dividing the nation of generations. Perhaps it was something more that brought all of that animosity to the level of war in 1860.

What do you think? Did westward expansion cause the Civil War?

PANIMULA

Mula noong bago ipinahayag ng Estados Unidos sa pag-asa sa 1776, ang pang-aalipin ay naging isang palatandaan na isyu. Ang mga Founding Fathers, sa pagbalangkas ng Konstitusyon ay labis na binabalewala ang isyu. Subalit, habang umunlad ang 1800, ito ay isang problema sa pulitika na hindi maiiwasan. Sapagkat mas maraming tao ang naninirahan sa hilagang, malaya na estado ay laging sila ay mayroong karamihan ng mga kinatawan sa Bahay. Ngunit ang Senado ay naiiba. Ang bawat estado ay nagpapadala sa mga Senador sa Washington, at doon ang tanong ng pang-aalipin ay mapagpasyahan. Kung alinman sa mga malayang kalagayan ng Hilaga, o ang mga humahawak ng mga estado ng Timog ay maaaring kumuha ng karamihan, ang kanilang pagtingin sa hinaharap ng America ay mangingibabaw.

Sumang-ayon ang karamihan sa mga puting Amerikano na ang pagpapalawak ng kanluran ay napakahalaga sa kalusugan ng bansa. Ngunit ano ang dapat gawin tungkol sa pang-aalipin sa Kanluran? Nang ang Estados Unidos ay nakakuha ng bagong teritoryo, lalo na matapos ang pagkatalo ng Mexico noong 1840s, ang labanan tungkol sa pagpapalawak ng pang-aalipin ay naging isang pangunahing tanong na nagpapalakas ng mga pakikibakang pampulitika, aktwal na pakikipaglaban, at nagbigay ng bagong mga partidong pampulitika.

Sumang-ayon ang karamihan sa mga puting Amerikano na ang pagpapalawak ng kanluran ay napakahalaga sa kalusugan ng bansa, ngunit tiyak na hindi sila lahat ay sumasang-ayon tungkol sa kung ano ang dapat gawin tungkol sa pang-aalipin sa Kanluran? Ang pamamayani ay maaaring nahati sa bansa, ngunit ang pang-aalipin ay naghahati sa bansa ng mga henerasyon. Marahil ito ay isang bagay na higit pa na dinala ang lahat ng na poot sa antas ng digmaan sa 1860.

Ano sa tingin mo? Ang pagpapalawak ng pakanluran ay nagiging sanhi ng Digmaang Sibil?

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

THE MISSOURI COMPROMISE

The contradictions inherent in the expansion of white male voting rights can also be seen in problems raised by western migration. The new western states were at the forefront of more inclusive voting rights for white men, but their development simultaneously devastated the rights of Native American communities. Native American rights rarely became a controversial public issue. This was not the case for slavery, however, as Northern and Southern whites differed sharply about its proper role in the West.

The incorporation of new western territories into the United States made slavery an explicit concern of national politics. Balancing the interests of slave and free states had played a role from the very start of designing the federal government at the Constitutional Convention in 1787. The crucial compromise there that sacrificed the rights of African Americans in favor of a stronger union among the states exploded once more in 1819 when Missouri petitioned to join the United States as a slave state.

In 1819, the nation contained eleven free and eleven slave states creating a balance in the U.S. senate. Missouri's entrance threatened to throw this parity in favor of slave interests. The debate in Congress over the admission of Missouri was extraordinarily bitter after Congressman James Tallmadge from New York proposed that slavery be prohibited in the new state.

The debate was especially sticky because defenders of slavery relied on a central principle of fairness. How could the Congress deny a new state the right to decide for itself whether or not to allow slavery? If Congress controlled the decision, then the new states would have fewer rights than the original ones.

Henry Clay, a leading congressman, played a crucial role in brokering a two-part solution known as the **Missouri Compromise**. First, Missouri would be admitted to the union as a slave state, but would be balanced by the admission of Maine, a free state, that had long wanted to be separated from Massachusetts. Second, slavery was to be excluded from all new states in the Louisiana Purchase north of the southern boundary of Missouri. People on both sides of the controversy saw the compromise as deeply flawed. Nevertheless, it lasted for over thirty years until the Kansas-Nebraska Act of 1854 determined

ANG MISSOURI COMPROMISE

Ang mga kontradiksiyon na likas sa paglawak ng mga puting lalaki na mga karapatan sa pagboto ay maaari ring makita sa mga problema na itinataas ng migrasyon sa kanluran. Ang mga bagong kanluraning estado ay nasa harap ng mas malawak na mga karapatan sa pagboto para sa mga puting kalalakihan, ngunit ang kanilang pag-unlad nang sabay-sabay ay nagwasak sa mga karapatan ng mga komunidad ng Katutubong Amerikano. Ang mga katutubong Katutubong Amerikano ay bihirang naging isang kontrobersyal na isyu sa publiko. Hindi ito ang kaso para sa pang-aalipin, gayunpaman, ang Northern at Southern na mga puti ay magkakaiba nang husto tungkol sa wastong papel nito sa Kanluran.

Ang pagsasama ng mga bagong teritoryo sa kanluran sa Estados Unidos ay naging pang-aalipin ng tahasang pag-aalala ng pambansang pulitika. Ang pagbabalanse sa interes ng mga alipin at mga malayang estado ay may papel na ginagampanan mula sa simula ng pagdisenyo ng pederal na pamahalaan sa Konstitusyon ng Konstitusyon noong 1787. Ang napakahalagang kompromiso doon na isinakripisyo ang mga karapatan ng mga Aprikanong Amerikano na pabor sa isang mas malakas na unyon sa mga estado ay sumabog nang isang beses higit pa sa 1819 nang Missouri petisyoned na sumali sa Estados Unidos bilang isang estado ng alipin.

Noong 1819, ang bansa ay naglalaman ng labing-isang libre at labing-isang estado ng alipin na lumilikha ng balanse sa Senado ng U.S.. Ang pasukan ng Missouri ay nanganganib na itapon ang pagkakapantay-pantay na ito para sa interes ng alipin. Ang debate sa Kongreso sa pag-amin ng Missouri ay labis na mapait pagkatapos na ipinanukalang Kongresman James Tallmadge mula sa New York na ang pang-aalipin ay ipinagbabawal sa bagong estado.

Ang debate ay lalong tuso dahil ang mga tagapagtanggol ng pang-aalipin ay umaasa sa isang sentral na prinsipyo ng pagiging patas. Paano maitatangi ng Kongreso ang isang bagong estado ang karapatang magpasya para sa sarili kung pinapayagan o hindi upang palayasin ang pang-aalipin? Kung kinokontrol ng Kongreso ang desisyon, ang mga bagong estado ay magkakaroon ng mas kaunting mga karapatan kaysa sa mga orihinal.

Si Henry Clay, isang nangungunang kongresista, ay naglalaro ng mahalagang papel sa pagbibigay ng dalawang bahagi na solusyon na kilala bilang Missouri Compromise. Una, ang Missouri ay tatanggapin sa unyon bilang isang estado ng alipin, ngunit balansehin ng pag-amin sa Maine, isang malayang estado, na matagal nang gustong ihiwalay mula sa Massachusetts. Pangalawa, ang pang-aalipin ay dapat na hindi kasama mula sa lahat ng mga bagong estado sa Pagbili ng Louisiana sa hilaga ng timugang hangganan ng Missouri. Ang mga tao sa magkabilang panig ng kontrobersya ay nakakita ng kompromiso na may malalim na depekto. Gayunpaman, tumagal ito ng mahigit sa tatlung taon hanggang sa natukoy ng Kansas-Nebraska Act of 1854 na ang mga bagong estado sa hilaga ng

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

that new states north of the boundary deserved to be able to exercise their sovereignty in favor of slavery if they so choose.

Democracy and self-determination could clearly be mobilized to extend an unjust institution that contradicted a fundamental American commitment to equality. The Missouri crisis probed an enormously problematic area of American politics that would explode in a civil war. As Thomas Jefferson observed about the Missouri crisis, "This momentous question, like a fire-bell in the night, awakened and filled me with terror."

SLAVERY AND THE MEXICAN-AMERICAN WAR

While the admission of Missouri as a state had posed a serious political challenge, the Mexican-American War of 1846 to 1848 created the most problems of all. After Mexico surrendered and ceded half of its territory to the United States, there were vast new tracts of land, mostly in the southern half of the West, which were in question. Would slavery be allowed in these new territories?

Abolitionists rightly feared that attempts would be made to plant cotton in the new territory, which would bring the blight of slavery. Slaveholders feared that if slavery were prohibited in the new territory, southern slaveholding states would lose power in Congress.

Even before the Treaty of Guadalupe Hidalgo ending the war had been ratified by the Senate, both houses of Congress became the scene of angry debate over the spoils of war. Congress represented every political philosophy regarding slavery. Legal scholars discussed the right of Congress — or anyone else — to restrict slavery from the new lands. The specter of **secession** had risen again. Desperately the elder statesmen of the federal legislature proposed methods of keeping the country together.

The country's founders left no clear solution to the issue of slavery in the Constitution. Popular sovereignty, amendment, nullification, and secession were all discussed as possible remedies. In the end, conflict was avoided with the passing of the Compromise of 1850.

By the standards of his day, David Wilmot could be considered a racist. Yet the Pennsylvania representative was so adamantly against the extension of slavery to lands ceded by Mexico, he made a proposition that would divide the Congress. On August 8, 1846, Wilmot introduced legislation in the House that boldly

hangganan ay karapat-dapat na maisagawa ang kanilang soberanya bilang pabor sa pang-aalipin kung pinili nila ito.

Ang demokrasya at pagpapasya sa sarili ay malinaw na mapakilos upang pahintulutan ang isang hindi makatarungang institusyon na nagkakasalungat sa isang pangunahing pangako sa Amerika sa pagkakapantay-pantay. Ang krisis sa Missouri ay nagtamo ng isang napakalaking problemadong lugar ng pulitika ng Amerika na sumabog sa isang digmaang sibil. Tulad ng naobserbahan ni Thomas Jefferson tungkol sa krisis sa Missouri, "Ang napakahalagang tanong na ito, tulad ng isang kampanilya sa gabi, ay nagising at pinuspos ako ng takot."

SLAVERY AND THE MEXICAN-AMERICAN WAR

Habang ang pag-amin ng Missouri bilang isang estado ay nagkaroon ng isang malubhang hamon sa politika, ang Digmaang Amerikano-Amerikano ng 1846 hanggang 1848 ang lumikha ng karamihan sa mga problema ng lahat. Matapos sumuko ang Mehiko at ceded kalahati ng teritoryo nito sa Estados Unidos, may mga malawak na bagong tract ng lupa, karamihan sa katimugang kalahati ng Kanluran, na pinag-uusapan. Magagawa ba ang pang-aalipin sa mga bagong teritoryong ito?

Ang mga abolitionist ay may karapatang takot na ang mga pagtatangka ay gagawin upang magtanim ng koton sa bagong teritoryo, na magdudulot ng pagkalupit ng pang-aalipin. Natatakot ang mga tagapaglingkod na kung ipinagbabawal ang pang-aalipin sa bagong teritoryo, ang mga katayuang nasa timog na pagmamay-ari ay mawawalan ng kapangyarihan sa Kongreso.

Kahit na bago ang Treaty of Guadalupe Hidalgo na nagtatapos ang digmaan ay pinatibay ng Senado, ang parehong mga bahay ng Kongreso ay naging pinangyarihan ng galit na debate sa mga spoils ng digmaan. Kinatawan ng Kongreso ang bawat pilosopiyang pampulitika tungkol sa pang-aalipin. Tinalakay ng mga legal na iskolar ang karapatan ng Kongreso - o sinuman - upang hadlangan ang pang-aalipin mula sa mga bagong lupain. Ang multo ng pagtigil ay muling nabuhay. Desperado na ang mga nakatatandang estadista ng pederal na lehislatura ay nagpanukala ng mga paraan ng pag-iingat ng bansa.

Ang mga tagapagtatag ng bansa ay walang malinaw na solusyon sa isyu ng pang-aalipin sa Konstitusyon. Ang popular na soberanya, susog, pagwawalang-bisa, at pagtigil ay tinalakay lahat hangga't maaari na mga remedyo. Sa wakas, naiwasan ang labanan sa paglipas ng Compromise ng 1850.

Sa pamamagitan ng mga pamantayan ng kanyang araw, si David Wilmot ay maaaring ituring na isang rasista. Gayunpaman ang kinatawan ng Pennsylvania ay labis na labis na labag sa pagpapalawig ng pang-aalipin sa mga lupaing tinatangkilik ng Mexico, gumawa siya ng panukala na magbabahagi sa Kongreso. Noong Agosto 8, 1846, ipinakilala ni Wilmot ang lehislasyon sa House na matapang

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

declared, "neither slavery nor involuntary servitude shall ever exist" in lands won in the Mexican-American War. His proposal has become known as the **Wilmot Proviso**. If he was not opposed to slavery, why would Wilmot propose such an action? Why would the North, which only contained a small, but growing minority, of abolitionists, agree?

Wilmot and other Northerners were angered by President Polk. They felt that the entire Cabinet and national agenda were dominated by Southern minds and Southern principles. Polk was willing to fight for Southern territory, but proved willing to compromise when it came to the North. Polk had lowered the tariff and denied funds for internal improvements, both to the dismay of Northerners. Now they felt a war was being fought to extend the Southern way of life. The term **Slave Power** jumped off the lips of northern lawmakers when they angrily referred to their Southern colleagues. It was time for Northerners to be heard.

Though Wilmot's heart did not bleed for the slave, he envisioned California as a place where free white Pennsylvanians could work without the competition of slave labor. Since the North was more populous and had more Representatives in the House, the Wilmot Proviso passed. Laws require the approval of both houses of Congress, however. The Senate, equally divided between free states and slave states could not muster the majority necessary for approval. Angrily the House passed the Wilmot Proviso several times, all to no avail. It would never become law.

For years, the arguments for and against slavery were debated in the churches and in the newspapers. The House of Representatives had passed a gag rule forbidding the discussion of slavery for much of the previous decade. The issue could no longer be avoided. Lawmakers in the House and Senate, North and South, would have to stand up and be counted.

CLAY, CALHOUN AND WEBSTER

Henry Clay of Kentucky, John C. Calhoun of South Carolina, and Daniel Webster of Massachusetts dominated national politics from the end of the War of 1812 until their deaths in the early 1850s. Although none would ever be President, the collective impact they created in Congress was far greater than any President of the era, with the exception of Andrew Jackson. There was one issue that loomed over the nation throughout

na ipinahayag, "hindi mangyayari ang pang-aalipin o di-pangkaraniwang paglilingkod" sa mga lupang napanalunan sa Digmaang Amerikano-Amerikano. Ang kanyang panukala ay naging kilala bilang Wilmot Proviso. Kung hindi siya sumasalungat sa pang-aalipin, bakit ipanukala ni Wilmot ang gayong pagkilos? Bakit ang North, na naglalaman lamang ng isang maliit, ngunit lumalaking minorya, ng mga abolitionists, sumasang-ayon?

Ang mga Wilmot at iba pang Northerners ay napinsala ng Pangulo Polk. Nadama nila na ang buong Gabinete at pambansang adyenda ay pinangungunahan ng Southern minds at Southern prinsipyo. Nais ng Polk na labanan ang teritoryo ng Timog, ngunit pinatunayan na handang ikompromiso pagdating sa Hilaga. Pinababa ni Polk ang taripa at tinanggihan ang mga pondo para sa mga panloob na pagpapabuti, kapwa sa pagkadismaya ng Northerners. Ngayon nadama nila na ang digmaan ay nakipaglaban upang palawakin ang Southern paraan ng pamumuhay. Ang salitang Slave Power ay tumalon sa mga labi ng hilagang mga mambabatas nang sila ay nagalit sa kanilang mga kasamahan sa Southern. Panahon na para sa mga Northerners na marinig.

Kahit na ang puso ni Wilmot ay hindi dumugo para sa alipin, nakita niya ang California bilang isang lugar kung saan maaaring gumana ang mga libreng puting Pennsylvanians nang walang kumpetisyon ng paggawa ng alipin. Dahil ang North ay mas maraming populasyon at mayroong higit na mga Kinatawan sa Bahay, ang Wilmot Proviso ay dumaan. Gayunpaman, ang mga batas ay nangangailangan ng pag-apruba ng parehong mga bahay ng Kongreso. Ang Senado, pantay na hinati sa pagitan ng mga libreng kalagayan at mga estado ng alipin ay hindi maaaring mag-aplay ng karamihan na kinakailangan para sa pag-apruba. Angry Ang House ay pumasa sa Wilmot Proviso ng maraming beses, ang lahat ay walang kapaki-pakinabang. Hindi ito magiging batas.

Sa loob ng maraming taon, ang mga argumento para sa at laban sa pang-aalipin ay pinagtatalunan sa mga simbahan at sa mga pahayagan. Ang Kapulungan ng mga Kinatawan ay nagpasa ng isang tuntunin sa pagboto na nagbabawal sa pagtalakay sa pang-aalipin para sa marami sa nakaraang dekada. Ang isyu ay hindi na maiiwasan. Ang mga mambabatas sa House at Senado, Hilaga at Timog, ay kailangang tumayo at mabibilang.

CLAY, CALHOUN AND WEBSTER

Henry Clay ng Kentucky, John C. Calhoun ng South Carolina, at Daniel Webster ng Massachusetts ay pinangungunahan ang pambansang pulitika mula sa pagtatapos ng Digmaan ng 1812 hanggang sa pagkamatay nila noong unang mga 1850s. Kahit na walang magiging Pangulo, ang kolektibong epekto na ginawa nila sa Kongreso ay mas malaki kaysa sa anumang Pangulo ng panahon, maliban sa Andrew Jackson. Nagkaroon ng isang isyu na lumitaw sa bansa sa buong panahon ng kanilang kapangyarihan - pang-aalipin. Patuloy silang matagumpay sa pagpapanatili ng kapayapaan sa Amerika sa pamamagitan ng pagbuo ng

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

their time in power — slavery. They were continuously successful in keeping peace in America by forging a series of compromises. The next generation's leaders were not.

The Gold Rush led to the rapid settlement of California which resulted in its imminent admission as the 31st state. Southerners recognized that there were few slaves in California because Mexico had prohibited slavery. Immediate admission would surely mean California would be the 16th free state, giving the non-slave-holding states an edge in the Senate. Already holding the House of Representatives, the free states could then dominate legislation.

Texas was claiming land that was part of New Mexico. As a slave state, any expansion of the boundaries of Texas would be opening new land to slavery. Northerners were opposed. The North was also appalled at the ongoing practice of slavery in Washington, DC, the nation's capital — a practice the South was not willing to let go. The lines were drawn as the three Senatorial giants took the stage for the last critical time.

isang serye ng mga kompromiso. Ang mga pinuno ng susunod na henerasyon ay hindi.

Ang Gold Rush ay humantong sa mabilis na pag-aayos ng California na nagresulta sa napipintong pag-amin nito bilang ika-31 na estado. Kinikilala ng mga timog na may ilang mga alipin sa California dahil ipinagbabawal ng Mexico ang pang-aalipin. Ang agad na pagpasok ay tiyak na nangangahulugan na ang California ang magiging ika-16 na malayang estado, na nagbibigay ng mga di-alipin na may hawak na mga estado ng gilid sa Senado. Na humahawak ng Kapulungan ng mga Kinatawan, ang mga malayang estado ay maaaring mangibabaw sa batas.

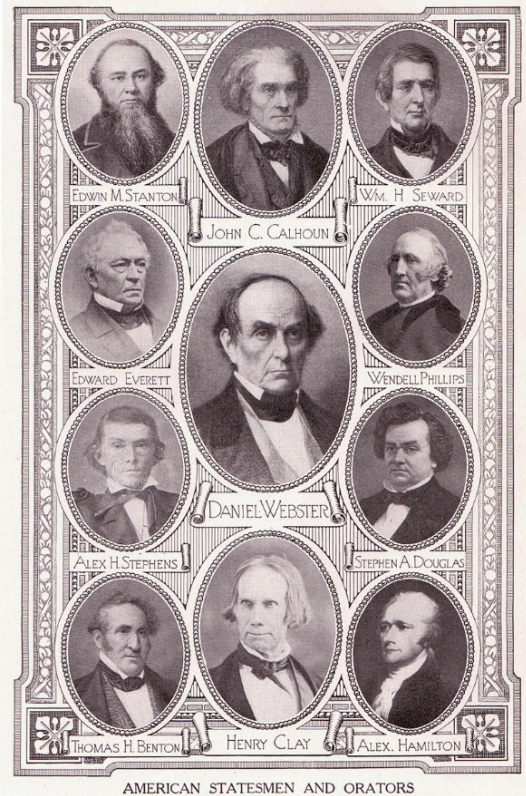
Kinikilala ng Texas ang lupain na bahagi ng New Mexico. Bilang isang estado ng alipin, ang anumang pagpapalawak ng mga hangganan ng Texas ay magbubukas ng bagong lupain sa pang-aalipin. Ang mga taga-Northern ay sumalungat. Nagulat din ang North sa patuloy na pagsasanay ng pang-aalipin sa Washington, DC, kabisera ng bansa - isang pagsasanay na hindi nais ng South upang palayain. Ang mga linya ay iginuhit habang ang tatlong higante na Senador ay kinuha ang yugto para sa huling kritikal na oras.

Secondary Source: Illustration

A page from a history book for children published in 1917 celebrating the great statesmen of the mid-1800s.

Secondary Source: Ilustrasyon

Isang pahina mula sa isang aklat ng kasaysayan para sa mga bata na inilathala noong 1917 na ipagdiriwang ang mga dakilang estadista sa kalagitnaan ng 1800s.

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

Henry Clay had brokered compromises before. When the Congress was divided in 1820 over the issue of slavery in the Louisiana Territory, Clay set forth the **Missouri Compromise**. When South Carolina nullified the tariff in 1832, Clay saved the day with the Compromise Tariff of 1833. After 30 years in Congress and three unsuccessful attempts at the Presidency, Clay wanted badly to make good with yet another nation-saving deal. He put forth a set of eight proposals that he hoped would pass muster with his colleagues.

John C. Calhoun took to the floor next. Although sick and dying with consumption, he sat sternly in the Senate chamber, as his speech was read. The compromises would betray the South, he claimed. Northerners would have to agree to federal protection of slavery for the South to feel comfortable remaining in the Union. His words foreshadowed the very doom to the Union that would come within the decade.

Daniel Webster spoke three days after Calhoun's speech. With the nation's fate in the balance, he pleaded with Northerners to accept Southern demands, for the sake of Union. Withdrawing his former support for the Wilmot Proviso, he hoped to persuade enough of his colleagues to move closer to Clay's proposals. Although there was no immediate deal, his words "liberty and union, now and forever, one and inseparable" echoed in the minds of the Congressmen as they debated into that hot summer.

POPULAR SOVEREIGNTY

In the heat of the Wilmot Proviso debate, many Southern lawmakers began to question the right of Congress to determine the status of slavery in any territory. According to John Calhoun, the territories belonged to all the states. Why should a citizen of one state be denied the right to take his property, including slaves, into territory owned by all? This line of reasoning began to dominate the Southern argument. The Congress had a precedent for outlawing slavery in territories. It had done so in the Old Northwest with the passing of the Northwest Ordinance in 1787. The Missouri Compromise also had banned slavery above the **36°30' latitude** line. But times were different.

As the Mexican War drew to a close and no compromise could be reached in the Wilmot argument, the campaign for President became heated. The Democratic standard bearer, Lewis Cass of Michigan, coined the term **popular sovereignty** for a new solution that had begun to emerge. The premise was simple. Let the people of the territories themselves decide whether slavery

Si Henry Clay ay nakipagkompromiso noon. Nang ang Kongreso ay nahahati noong 1820 sa isyu ng pang-aalipin sa Teritoryo ng Louisiana, ipinahayag ni Clay ang Missouri Compromise. Nang ibinasura ng South Carolina ang taripa sa 1832, iniligtas ni Clay ang araw kasama ang Tariff Compromise ng 1833. Pagkalipas ng 30 taon sa Kongreso at tatlong hindi matagumpay na pagtatangka sa Panguluhan, nais ni Clay na masama na gumawa ng mabuti sa isa pang deal sa pag-save ng bansa. Naglagay siya ng isang hanay ng walong mga panukala na inaasahan niyang ipasa sa kanyang mga kasamahan.

Si John C. Calhoun ay sumunod sa sahig. Bagaman may sakit at namamatay sa pagkonsumo, tahimik siyang nakaupo sa silid ng Senado, habang binabasa ang kanyang pananalita. Ang mga kompromiso ay magkakanulo sa South, inaangkin niya. Ang Northerners ay kailangang sumang-ayon sa pederal na proteksyon ng pang-aalipin para sa Timog upang maging komportable na manatili sa Union. Ang kanyang mga salita foreshadowed ang tunay na tadhana sa Union na dumating sa loob ng dekada.

Nagsalita si Daniel Webster ng tatlong araw pagkatapos ng pagsasalita ni Calhoun. Gamit ang kapalaran ng bansa sa balanse, siya ay sumamo sa Northerners upang tanggapin ang mga hinihingi sa Timog, para sa kapakanan ng Union. Inalis ang kanyang dating suporta para sa Wilmot Proviso, inaasahan niyang mapukaw ang sapat ng kanyang mga kasamahan upang lumapit sa mga panukala ni Clay. Kahit na walang agarang deal, ang kanyang mga salitang "kalayaan at unyon, ngayon at magpakailanman, isa at hindi maaaring paghiwalayin" echoed sa isip ng Congressmen bilang sila debated sa na manait na tag-init.

POPULAR SOVEREIGNTY

Sa init ng debate ng Wilmot Proviso, maraming mga tagapamagitan ng Southern na nagsimula na tanungin ang karapatan ng Kongreso upang matukoy ang katayuan ng pang-aalipin sa anumang teritoryo. Ayon kay John Calhoun, ang mga teritoryo ay kabilang sa lahat ng estado. Bakit dapat tanggihan ng isang mamamayan ng isang estado ang karapatan na kunin ang kanyang ari-arian, kabilang ang mga alipin, sa teritoryo na pag-aari ng lahat? Ang larangang ito ng pangangatuwiran ay nagsimulang mangibabaw sa Southern argument. Ang Kongreso ay may isang precedent para sa outlawing pang-aalipin sa teritoryo. Ginawa ito sa Lumang Kanluran sa pagpasa ng Northwest Ordinance noong 1787. Ang Missouri Compromise ay pinagbawalan din ang pang-aalipin sa itaas ng 36°30' latitude line. Ngunit ang mga oras ay naiiba.

Nang makalapit na ang Digmaang Mexicano at hindi maabot ang kompromiso sa argumento ng Wilmot, ang kampanya para sa Pangulo ay pinainit. Ang naghahatid ng standard na Demokratiko, si Lewis Cass ng Michigan, ay nagtaguyod ng terminong popular na soberanya para sa isang bagong solusyon na nagsimula. Ang saligan ay simple. Hayaan ang mga tao ng mga teritoryo na magpasiya kung papayag ang pang-aalipin. Ang solusyon ay tila perpekto.

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

would be permitted. The solution seemed perfect. In a country that has championed democracy, letting the people decide seemed right, if not obvious.

However simple popular sovereignty seemed, it was difficult to put into practice. By what means would the people decide? Directly or indirectly? If a popular vote were scheduled, what guarantees could be made against voter fraud? If slavery were voted down, would the individuals who already owned slaves be allowed to keep them? Cass and the Democrats did not say. His opponent, Zachary Taylor, ignored the issue of slavery altogether in his campaign, and won the election of 1848.

As the 1840s melted into the 1850s, **Stephen Douglas** became the loudest proponent of popular sovereignty. As long as the issue was discussed theoretically, he had many supporters. In fact, to many, popular sovereignty was the perfect means to avoid the problem. But problems do not tend to disappear when they are evaded — they often become worse.

THE COMPROMISE OF 1850

With the issue of slavery in the territories threatening to divide the nation yet again, the giants — Calhoun, Webster, and Clay — developed another compromise. It would be their last, great act of statesmanship. Still the Congress debated the contentious issues well into the summer. Each time Clay's compromise was set forth for a vote, it did not receive a majority. Henry Clay himself had to leave in sickness, before the dispute could be resolved. In his place, Stephen Douglas worked tirelessly to end the fight. On July 9, President Zachary Taylor died of food poisoning. His successor, Millard Fillmore, was much more interested in compromise. The environment for a deal was set. By September, Clay's Compromise became law.

California was admitted to the Union as the 16th free state. In exchange, the South was guaranteed that no federal restrictions on slavery would be placed on Utah or New Mexico. Texas lost its boundary claims in New Mexico, but the Congress compensated Texas with \$10 million. Slavery was maintained in the nation's capital, but the slave trade was prohibited. Finally, and most controversially, a fugitive slave law was passed, requiring Northerners to return runaway slaves to their owners under penalty of law.

Sa isang bansa na nagtataguyod ng demokrasya, ang pagpapasya sa mga tao ay tila tama, kung hindi halata.

Gayunpaman tila ang simpleng popular na soberanya, mahirap gawin ito. Sa pamamagitan ng ano ang ibig sabihin ng desisyon ng mga tao? Direkta o hindi direkta? Kung ang isang popular na boto ay naka-iskedyul, anong mga garantiya ang maaaring gawin laban sa pandaraya ng botante? Kung bumababa ang pang-aalipin, ang mga indibidwal na may-ari na alipin ay pinahihintulutan na panatilihin ang mga ito? Hindi sinasabi ni Cass at ng mga Demokratiko. Ang kanyang kalaban, Zachary Taylor, ay hindi pinansin ang isyu ng pang-aalipin sa kabuuan ng kanyang kampanya, at nanalo sa halalan ng 1848.

Habang ang 1840s ay natunaw sa 1850s, si Stephen Douglas ang naging pinakamalakas na proponent ng popular na soberanya. Hangga't ang isyu ay tinalakay theoretically, marami siyang tagasuporta. Sa katunayan, sa marami, ang popular na soberanya ay ang perpektong paraan upang maiwasan ang problema. Ngunit ang mga problema ay hindi na nawawala kapag nawala sila - kadalasan ay nagiging mas masahol pa.

ANG COMPROMISE NG 1850

Sa isyu ng pang-aalipin sa mga teritoryo na nagbabanta na hatiin ang bansa pa, ang mga giants - Calhoun, Webster, at Clay - ay bumuo ng isa pang kompromiso. Ito ay magiging kanilang huling, dakilang gawa ng estado. Gayunpaman, ipinagtanggol ng Kongreso ang mga isyu sa pakikipagtalo sa tag-init. Sa bawat oras na ang kompromiso ni Clay ay itinakda para sa isang boto, hindi ito nakatanggap ng karamihan. Kinailangan ni Henry Clay na umalis sa sakit, bago malutas ang alitan. Sa kanyang lugar, si Stephen Douglas ay tuluy-tuloy na nagtatrabaho upang tapusin ang labanan. Noong Hulyo 9, namatay si Pangulong Zachary Taylor sa pagkalason sa pagkain. Ang kanyang kahalili, si Millard Fillmore, ay mas interesado sa kompromiso. Ang kapaligiran para sa isang pakikitungo ay nakatakda. Noong Setyembre, ang Clay's Compromise ay naging batas.

Ang California ay pinapapasok sa Union bilang ika-16 na libreng estado. Bilang kapalit, ang South ay ginagarantiyahan na walang mga pederal na paghihigpit sa pang-aalipin ay ilalagay sa Utah o New Mexico. Ang Texas ay nawala sa mga hangganan sa New Mexico, ngunit ang Kongreso ay nagbayad ng Texas na may \$ 10 milyon. Ang pang-aalipin ay pinanatili sa kabisera ng bansa, ngunit ipinagbabawal ang pangangalakal ng alipin. Sa wakas, at ang pinaka-kontrobersyal, ang isang batas ng alipin ay naipasa, na nangangailangan ng Northerners na ibalik ang mga alipin sa kanilang mga may-ari sa ilalim ng parusa ng batas.

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

The Terms of the Compromise:

For the North:

- California admitted as a free state
- Slave trade prohibited in Washington D.C.

For the South

- No slavery restrictions in Utah or New Mexico territories
- Slaveholding permitted in Washington D.C.
- Texas gets \$10 million
- Fugitive Slave Act

Who won and who lost in the deal? Although each side received benefits, the North seemed to gain the most. The balance of the Senate was now with the free states, although California voted with the South on many issues in the 1850s. The major victory for the South was the Fugitive Slave Law. In the end, the North refused to enforce it. Massachusetts even called for its nullification, stealing an argument from John C. Calhoun. Northerners claimed the law was unfair. The flagrant violation of the Fugitive Slave Law set the scene for the tempest that emerged later in the decade. But for now, Americans had hope that the fragile peace would prevail.

By 1852, Clay, Calhoun, and Webster had all passed away. They left a rich legacy behind them. Clay of the West, Calhoun of the South, and Webster of the North loved and served their country greatly. The generation that followed produced no leader that could unite the country without the force of arms.

THE KANSAS-NEBRASKA ACT

For decades, both Northern states and Southern states had threatened secession and dissolution of the Union over the question of where slavery was to be permitted. At issue was power. Both sides sought to limit the governing power of the other by maintaining a balance of membership in Congress. This meant ensuring that admission of a new state where slavery was outlawed was matched by a state permitting slavery. In the Missouri Compromise, for example, at the same time that Missouri entered the Union as a slave state, Maine entered the Union as a free state.

Ang Mga Tuntunin ng Pagkakasundo:

Para sa Hilaga:

#NAME?

#NAME?

Para sa South

#NAME?

#NAME?

- Ang Texas ay makakakuha ng \$ 10 milyon

#NAME?

Sino ang nanalo at nawala sa deal? Kahit na ang bawat panig ay nakatanggap ng mga benepisyo, ang North ay tila nakakuha. Ang balanse ng Senado ngayon ay may mga libreng estado, bagaman ang California ay bumoto sa Timog sa maraming mga isyu noong 1850s. Ang pangunahing tagumpay para sa South ay ang Fugitive Slave Law. Sa wakas, tumanggi ang North na ipatupad ito. Tinawag pa rin ng Massachusetts ang pagbawalang-bisa nito, pagnanakaw ng argumento mula kay John C. Calhoun. Sinabi ng mga Northerners na ang batas ay hindi makatarungan. Ang maliwanag na paglabag sa Batas ng Nakaligtas na Alipin ay nagtatakda ng tanawin para sa bagyo na lumitaw mamaya sa dekada. Ngunit sa ngayon, umaasa ang mga Amerikano na mananaig ang marupok na kapayapaan.

Sa pamamagitan ng 1852, si Clay, Calhoun, at Webster ay pumanaw na. Umalis sila ng isang rich legacy sa likod ng mga ito. Ang Clay of the West, Calhoun ng South, at Webster ng North ay minamahal at pinagliliinguran ang kanilang bansa. Ang henerasyon na sumunod ay hindi gumawa ng pinuno na maaaring magkaisa sa bansa nang walang puwersa ng mga armas.

ANG KANSAS-NEBRASKA ACT

Sa loob ng maraming mga dekada, ang parehong mga estado ng Northern at Southern ay nagbantaan sa pag-iwas at pagpapawalang-bisa ng Unyon sa usapin kung saan papahintulutan ang pang-aalipin. Ang isyu ay kapangyarihan. Hinahangad ng magkabilang panig na limitahan ang namamahala na kapangyarihan ng isa sa pamamagitan ng pagpapanatili ng balanse ng pagiging miyembro sa Kongreso. Nangangahulugan ito na tiyakin na ang pag-amin ng isang bagong estado kung saan ipinagbabawal ang pang-aalipin ay naitugma sa isang estado na nagpapahintulot sa pang-aalipin. Sa Missouri Compromise, halimbawa, sa parehong pagkakataon na pumasok ang Missouri sa Union bilang isang estado ng alipin, ang Maine ay pumasok sa Union bilang isang libreng estado.

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

New states were organized into self-governing territories before they became states. Hence, they developed a position on the slavery issue well before their admission to the Union. Southerners held that slavery must be permitted in all territories. Northerners held that slavery must not be extended into new territories.

If slavery were not permitted in the territories, slavery would never gain a foothold within them and Southern power in Congress would gradually erode. If either side were successful in gaining a distinct advantage, many felt disunion and civil war would follow.

Kansas would be the battleground on which the North and South would first fight. The **Kansas-Nebraska Act** led both to statehood and to corruption, hatred, anger, and violence. Men from neighboring Missouri stuffed ballot boxes in Kansas to ensure that a legislature friendly to slavery would be elected. Anti-slavery, or free soil, settlers formed a legislature of their own in Topeka. Within two years, there would be armed conflict between proponents of slavery and those against it.

The Kansas-Nebraska Act of 1854 may have been the single most significant event leading to the Civil War. By the early 1850s settlers and entrepreneurs wanted to move into the area now known as Nebraska. However, until the area was organized as a territory, settlers would not move there because they could not legally hold a claim on the land. The Southern states' representatives in Congress were in no hurry to permit a Nebraska territory because the land lay north of the 36°30' parallel — where slavery had been outlawed by the Missouri Compromise of 1820. Just when things between the North and South were in an uneasy balance, Kansas and Nebraska opened fresh wounds.

The person behind the Kansas-Nebraska Act was Senator Stephen Douglas of Illinois. He said he wanted to see Nebraska made into a territory and, to win Southern support, proposed a Southern state inclined to support slavery. It was Kansas. Underlying it all was his desire to build a transcontinental railroad to go through Chicago. The Kansas-Nebraska Act allowed each territory to decide the issue of slavery on the basis of popular sovereignty. Kansas with slavery would violate the Missouri Compromise, which had kept the Union from falling apart for the last thirty-four years. The long-standing compromise would have to be repealed. Opposition was intense, but ultimately the bill

Ang mga bagong estado ay inorganisa sa mga teritoryong namamahala sa sarili bago sila naging mga estado. Samakatuwid, binuo nila ang isang posisyon sa isyu ng pang-aalipin bago ang kanilang pag-admit sa Union. Inihanda ng mga tagalunod na dapat na pahintulutan ang pang-aalipin sa lahat ng teritoryo. Ang mga Northerners ay naniniwala na ang pang-aalipin ay hindi dapat palawakin sa mga bagong teritoryo.

Kung hindi pinahintulutan ang pang-aalipin sa mga teritoryo, ang pang-aalipin ay hindi kailanman magtatagumpay sa loob nila at unti-unting bumabagsak ang Southern power sa Kongreso. Kung ang bawat panig ay matagumpay sa pagkakaroon ng isang natatanging kalamangan, maraming mga nadama disunion at sibil digmaan ay sundin.

Ang Kansas ay ang larangan ng digmaan na kung saan ang North at South ay unang labanan. Ang Kansas-Nebraska Act ay humantong kapwa sa estado at sa katiwalian, galit, galit, at karahasan. Ang mga lalaking mula sa kalapit na Missouri ay pinalamanan ang mga kahon ng balota sa Kansas upang matiyak na ang isang lehislatura na magiliw sa pang-aalipin ay pipiliin. Anti-pang-aalipin, o libreng lupa, ang mga settler ay bumuo ng isang lehislatura ng kanilang sariling sa Topeka. Sa loob ng dalawang taon, magkakaroon ng armadong salungatan sa pagitan ng mga tagapagtaguyod ng pang-aalipin at mga laban dito.

Ang Kansas-Nebraska Act of 1854 ay maaaring ang nag-iisang pinakamahalagang kaganapan na humahantong sa Digmaang Sibil. Sa pamamagitan ng maagang 1850s settlers at negosyante nais upang lumipat sa lugar na kilala ngayon bilang Nebraska. Gayunpaman, hanggang sa ang lugar ay organisado bilang isang teritoryo, ang mga naninirahan ay hindi makalipat doon dahil hindi sila maaaring legal na humawak ng isang claim sa lupa. Ang mga kinatawan ng Southern states sa Kongreso ay hindi nagmamadali upang pahintulutan ang isang teritoryo ng Nebraska dahil ang lupa ay nasa hilaga ng 36 ° 30 'na parallel - kung saan ang pang-aalipin ay ipinagbawal ng Missouri Compromise ng 1820. Tulad ng mga bagay sa pagitan ng Hilaga at Timog sa isang hindi balanseng balanse, binuksan ng Kansas at Nebraska ang mga sariwang sugat.

Ang taong nasa likod ng Kansas-Nebraska Act ay si Senador Stephen Douglas ng Illinois. Sinabi niya na gusto niyang makita ang Nebraska na ginawa sa isang teritoryo at, upang manalo ng suporta sa Timog, na iminungkahi ng isang Southern na kiling na suportahan ang pang-aalipin. Ito ay Kansas. Pinapailalim ang lahat ng ito ay ang kanyang pagnanais na bumuo ng isang transcontinental riles upang pumunta sa Chicago. Ang Batas ng Kansas-Nebraska ay nagpapahintulot sa bawat teritoryo na magpasya ang isyu ng pang-aalipin batay sa popular na soberanya. Ang Kansas na may pang-aalipin ay lumalabag sa Missouri Compromise, na kung saan ay iningatan ang Union mula sa pagbagsak bukod para sa huling tatlumpu't apat na taon. Ang long-standing na kompromiso ay kailangang repealed. Malakas ang oposisyon, ngunit sa huli ang panukalang-batas ay lumipas noong Mayo ng 1854. Ang teritoryo sa

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

passed in May of 1854. Territory north of the sacred 36°30' line was now open to popular sovereignty. The North was outraged.

The political effects of Douglas' bill were enormous. Passage of the bill irrevocably split the Whig Party, one of the two major political parties in the country at the time. Every northern Whig had opposed the bill; almost every Southern Whig voted for it. With the emotional issue of slavery involved, there was no way a common ground could be found. Most of the Southern Whigs soon were swept into the Democratic Party. Northern Whigs reorganized themselves with other non-slavery interests to become the **Republican Party**, the party of Abraham Lincoln. This left the Democratic Party as the sole remaining institution that crossed sectional lines. Animosity between the North and South was again on the rise. The North felt that if the Compromise of 1820 was ignored, the Compromise of 1850 could be ignored as well. Violations of the hated Fugitive Slave Law increased. Trouble was indeed back with a vengeance.

BLEEDING KANSAS

Slavery was quite likely to be outlawed in Nebraska, where cotton doesn't grow well. The situation in Kansas was entirely different, where the land was similar to Missouri's, which was a slave state. Kansas was to be governed by the principle of popular sovereignty. Whether Kansas was to be slave or free would be decided at the polls. Both free and slave forces were determined to hold sway.

Missouri counties that bordered Kansas were strongly pro-slavery and wanted their neighbor to be a slave state. In the fall of 1854, Senator David Atchison of Missouri led over 1,700 men from Missouri into Kansas to vote for their pro-slavery representative. These were the infamous **Border Ruffians**, who threatened to shoot, burn and hang those opposed to slavery.

Although their votes were later ruled fraudulent, their candidate was elected to Congress. When it came time to elect a territorial legislature the following March, almost 5,000 men came into the state from Missouri to cast illegal ballots. Pro-slavery forces had the numbers, not the ethics, on their side. Anti-slavery settlers, though the majority in Kansas, were outvoted. The result of the election through fraud was a legislature with 36 pro-slavery delegates and 3 anti-slavery delegates.

hilaga ng banal na 36 ° 30 'na linya ay bukas ngayon sa popular na soberanya. Ang North ay outraged.

Napakalaking epekto ng mga pampulitikang epekto ng kuwenta ni Douglas. Ang pagpasa ng panukalang-batas ay hindi maibabahagi ang Whig Party, isa sa dalawang pangunahing partidong pampulitika sa bansa noong panahong iyon. Ang bawat hilagang Whig ay sumasalungat sa panukalang batas; halos lahat ng Southern Whig ay bumoto para dito. Gamit ang emosyonal na isyu ng pang-aalipin na kasangkot, walang paraan na ang isang karaniwang lupa ay matatagpuan. Karamihan sa mga Southern Whigs ay kaagad na na-swept sa Partidong Demokratiko. Ang Northern Whigs ay muling inorganisa ang kanilang mga sarili sa iba pang mga di-pang-aalipin interes upang maging ang Republikano Party, ang partido ng Abraham Lincoln. Inalis nito ang Partidong Demokratiko bilang ang tanging natitirang institusyon na tumawid sa mga linya ng pangkat. Ang kaibahan sa pagitan ng Hilaga at Timog ay muli sa pagtaas. Nadama ng North na kung hindi pinansin ang Compromise ng 1820, ang Pagkompromiso ng 1850 ay maaaring balewalain din. Ang mga paglabag sa kinasusuklamang na Batas ng Hugong Alipin ay nadagdagan. Ang problema ay talagang bumalik sa isang paghihiganti.

BLEEDING KANSAS

Ang pang-aalipin ay malamang na ma-outlawed sa Nebraska, kung saan ang koton ay hindi lumalaki. Ang kalagayan sa Kansas ay lubos na naiiba, kung saan ang lupain ay katulad ng Missouri, na isang estado ng alipin. Ang Kansas ay pamamahalaan ng prinsipyo ng popular na soberanya. Kung ang Kansas ay maging alipin o libre ay mapapasiya sa mga botohan. Ang parehong mga puwersang walang bayad at alipin ay determinadong manatili.

Ang mga county ng Missouri na bordered Kansas ay Matindi pro-pang-aalipin at nais kanilang kapitbahay upang maging isang estado ng alipin. Noong taglagas ng 1854, pinangunahan ni Senador David Atchison ng Missouri ang mahigit 1,700 katao mula Missouri patungong Kansas upang bumoto para sa kanilang pro-slavery na kinatawan. Ang mga ito ay ang nakahihiya na Border Ruffians, na nagbabanta sa pagbaril, pagsunog at paghawak ng mga sumasalungat sa pang-aalipin.

Kahit na ang kanilang mga boto ay pinamunuan mamaya, ang kanilang kandidato ay inihalal sa Kongreso. Nang dumating ang panahon upang pumili ng isang lehislatura ng teritoryo sa susunod na Marso, halos 5,000 katao ang pumasok sa estado mula sa Missouri upang isumite ang mga ilegal na balota. Ang mga puwersang pang-alipin ay may mga numero, hindi ang mga etika, sa kanilang panig. Ang mga anti-pang-aalipin na mga residente, bagaman ang karamihan sa Kansas, ay outvoted. Ang resulta ng halalan sa pamamagitan ng pandaraya ay isang lehislatura na may 36 na delegado ng pro-pagkaalipin at 3 delegado na anti-pang-aalipin.

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

As one of their first acts, this legislature passed a harsh slave code that provided fines and imprisonment simply for expressing opinions against slavery. The death penalty would be administered to any individual found guilty of assisting slaves to revolt or escape. It also legalized the "border ruffian" vote by not requiring voters to be residents in Kansas prior to voting and made the law retroactive to the preceding elections.

Within a year, however, the population of anti-slavery residents in Kansas grew and far outnumbered legal residents of Kansas who were pro-slavery. They were not prepared to obey the laws of the Bogus Legislature, seated in Shawnee Mission. Organized under the name of **Free Soilers**, they drew up a free state constitution and elected a separate governor and state legislature located in Topeka. The result was a state with two governments. Violence would soon follow.

The town of Lawrence was the center of Kansas's anti-slavery movement. It was named for Amos Lawrence, a New England financier who provided aid to anti-slavery farmers and settlers. This group went beyond simple monetary aid. New England Abolitionists shipped boxes of Sharps rifles, named Beecher's Bibles to anti-slavery forces. The name for the rifles came from a comment by Henry Ward Beecher, the anti-slavery preacher who had remarked that a rifle might be a more powerful moral agent on the Kansas plains than a Bible. The lines were now drawn. Each side had passion, and each side had guns.

The administration of President Franklin Pierce refused to step in to resolve the election dispute resulting from the "border ruffians." In the spring of 1856, Judge Samuel Lecompte demanded that members of the anti-slavery government in Kansas, called the Free-Soil government, be indicted for treason. Many leaders in this government lived in Lawrence. On May 21, 1856, the pro-slavery forces sprang into action. A posse of over 800 men from Kansas and Missouri rode to Lawrence to arrest members of the free state government. The citizens of Lawrence decided against resistance. However, the mob was not satisfied. They proceeded to destroy two newspaper offices as they threw the printing presses from the Free-Soil newspaper into the nearby river. They burned and looted homes and shops. As a final message to Abolitionists, they aimed their cannons at the Free State Hotel and smashed it into oblivion.

Bilang isa sa kanilang unang pagkilos, ang lehislatura na ito ay nagpasa ng malupit na code ng alipin na nagbigay ng mga multa at pagkabilanggo para lamang sa pagpapahayag ng mga opinyon laban sa pang-aalipin. Ang parusang kamatayan ay ibibigay sa sinumang indibidwal na napatunayang nagkasala sa pagtulong sa mga alipin na magrebelde o makatakas. Nag-legal din ito sa pagboto ng "border ruffian" sa pamamagitan ng hindi nangangailangan ng mga botante na maging residente sa Kansas bago bumoto at ginawa ang batas na retroactive sa naunang halalan.

Sa loob ng isang taon, gayunpaman, ang populasyon ng mga residente ng anti-pang-aalipin sa Kansas ay lumaki at malayo sa bilang ng mga legal na residente ng Kansas na naging pro-pagkaalipin. Hindi sila handa sa pagsunod sa mga batas ng Lehislatura ng Bogus, na nakaupo sa Shawnee Mission. Isinaayos sa ilalim ng pangalan ng Free Soilers, nakapagbuo sila ng isang libreng saligang estado at inihalal ang isang hiwalay na gobernador at lehislatura ng estado na matatagpuan sa Topeka. Ang resulta ay isang estado na may dalawang pamahalaan. Susunod na ang karahasan.

Ang bayan ng Lawrence ang sentro ng kilusang anti-pang-aalipin ng Kansas. Ito ay pinangalanan para sa Amos Lawrence, isang financier ng New England na nagbigay ng tulong sa mga magsasaka at mga naninirahan sa anti-pang-aalipin. Ang grupong ito ay lampas sa simpleng tulong sa pera. Ang New England Abolitionists ay nagpadala ng mga kahon ng mga riple ng Sharps, na pinangalanang Beecher's Bibles sa mga pwersang anti-pang-aalipin. Ang pangalan para sa mga rifles ay nagmula sa isang komento ni Henry Ward Beecher, ang anti-pang-aalipin na mangangalar na nagsabi na ang isang rifle ay maaaring maging isang mas malakas na ahente ng moral sa kapatagan ng Kansas kaysa isang Biblia. Ang mga linya ay nakuha na ngayon. Ang bawat panig ay may simbuyo ng damdamin, at ang bawat panig ay may mga baril.

Ang administrasyon ni Pangulong Franklin Pierce ay tumanging lumutas upang malutas ang hindi pagkakaunawaan sa halalan na nagreresulta mula sa "mga ruffian sa hangganan." Noong tagsibol ng 1856, hiniling ni Judge Samuel Lecompte na ang mga miyembro ng gobyerno ng anti-pang-aalipin sa Kansas, na tinatawag na gubyrno na Free-Soil, ay mahuhusgahan para sa pagtataksil. Maraming lider sa gobyerno na ito ang nanirahan sa Lawrence. Noong Mayo 21, 1856, ang mga pwersang pang-aalipin ay kumilos. Isang posse ng mahigit 800 katao mula Kansas at Missouri ang sumakay kay Lawrence upang arestuhin ang mga miyembro ng malayang pamahalaan ng estado. Ang mga mamamayan ng Lawrence ay nagpasya laban sa paglaban. Gayunpaman, ang mga mandurumog ay hindi nasisiyahan. Pinatay nila ang dalawang opisina ng pahayagan habang inihagis nila ang mga imprenta sa pagpi-print mula sa pahayagan ng Free-Soil papunta sa kalapit na ilog. Sinunog at dinakip nila ang mga tahanan at tindahan. Bilang isang pangwakas na mensahe sa Abolitionists, nilalayon nila ang kanilang mga kanyon sa Free State Hotel at sinira ito sa limot.

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

The attack inflamed almost everyone. Republicans introduced bills to bring Kansas into the Union under the free state government, while Democrats introduced bills to bring in Kansas as a slave state. Neither party alone could get the votes necessary to win. To increase readership, Republican newspapers exploited the situation in Kansas. Their attack galvanized the northern states like nothing before. It went beyond passing pro-slavery laws. The **Sack of Lawrence** was a direct act of violent aggression by slave-owning Southern Fire Eaters.

John Brown was not a timid man. A devout reader of the Bible, he found human bondage immoral and unthinkable. The father of 20 children, he and his wife Mary settled in Kansas to wage a war on the forces of slavery. A few days after the sack of Lawrence, Brown sought revenge. He was furious that the people of Lawrence had chosen not to fight. He told his followers that they must "fight fire with fire," and they must "strike terror in the hearts of the pro-slavery people." In his eyes, the only just fate for those responsible for the border ruffian laws was death. A great believer in "an eye for an eye," John Brown sought to avenge the sack of Lawrence.

Vengeance would come on the night of May 24, three days after the Lawrence affair. Setting out after dark with seven others and calling himself the Army of the North, Brown entered the pro-slavery town of **Pottawatomie Creek**. Armed with rifles, knives, and broadswords, Brown and his band stormed the houses of his enemies. One by one, Brown's group dragged out helpless victims and hacked at their heads with the broadswords. In one

Ang pag-atake ay namamalagi halos lahat. Ang mga Republicans ay nagpasimula ng mga singil upang dalhin ang Kansas sa Union sa ilalim ng malayang pamahalaan ng estado, samantalang ipinakilala ng mga Democrat ang mga panukalang-batas upang dalhin sa Kansas bilang isang estado ng alipin. Walang alinmang partido ang makakakuha ng mga boto na kinakailangan upang manalo. Upang madagdagan ang mga mambabasa, pinagsamantalahan ng mga pahayagan ng Republika ang sitwasyon sa Kansas. Ang kanilang pag-atake galvanized sa hilagang estado tulad ng walang bago. Ito ay lumampas sa paglipas ng mga batas ng pro-pagkaalipin. Ang sako ng Lawrence ay isang direktang pagkilos ng marahas na pagsalakay ng mga nagmamay-ari ng mga alipin ng Southern Fire Eaters.

Secondary Source: Mural

The mural "The Tragic Prelude" immortalizes John Brown and decorates the walls of the Kansas State Capitol building. It was painted in the 1900s by John Steuart Curry.

Pangalawang Pangalawang: Mural

Ang mural na "The Tragic Prelude" immortalizes John Brown at decorates ang mga pader ng Kansas State Capitol gusali. Ito ay ipininta noong 1900s ni John Steuart Curry.

Si John Brown ay hindi isang taong mahiyain. Isang debotong mambabasa ng Bibliya, natagpuan niya ang pagkaalipin ng tao na imoral at hindi maiisip. Ang ama ng 20 bata, siya at ang kanyang asawang si Maria ay nanirahan sa Kansas upang makipaglaban sa mga puwersa ng pang-aalipin. Ilang araw pagkatapos ng sako ni Lawrence, hinanap ni Brown ang paghihiganti. Siya ay galit na galit na ang mga tao ng Lawrence ay pinili hindi upang labanan. Sinabi niya sa kanyang mga tagasunod na dapat silang "labanan ang apoy sa apoy," at dapat silang "humahampas sa mga puso ng mga pro-pagkaalipin." Sa kanyang mga mata, ang tanging kapalaran lamang para sa mga may pananagutan para sa batas ng batas ng ruffian ay kamatayan. Ang isang dakilang mananampalataya sa "isang mata para sa isang mata," John Brown na hinahangad upang ipaghiganti ang sako ng Lawrence.

Ang paghihiganti ay darating sa gabi ng Mayo 24, tatlong araw pagkatapos ng affair ng Lawrence. Nagtatakda pagkatapos ng madilim na pitong iba pa at tinawag ang kanyang sarili na Army of the North, si Brown ay pumasok sa pro-slavery town ng Pottawatomie Creek. Gamit ang rifles, kutsilyo, at broadswords, si Brown at ang kanyang banda ay sumalakay sa mga bahay ng kanyang mga kaaway. Isa-isa, ang grupo ni Brown ay nag-drag ng mga biktima na walang magawa at na-hack sa kanilang mga ulo sa mga broadsword. Sa isang engkwentro, pinatay pa nila

1 DID SLAVERY CAUSE THE CIVIL WAR?

encounter, they even killed two sons of an individual they sought. Before the night was through, five victims lay brutally slain by the hands of John Brown.

It was the South's turn to be outraged. Destroying property was one thing, but no one had been killed at Lawrence. Brown had raised the stakes. He and his followers were doggedly hunted well into the summer. Federal troops arrested two of Brown's sons who had not been with him. Border ruffians burned the Brown homesteads to the ground. But John Brown lived to fight another day. Now a fugitive, he traveled north where he was received by abolitionists like a cult hero. This would not be the last America would hear of John Brown. He would again make national headlines at Harper's Ferry in 1859.

The Sack of Lawrence and the Pottawatomie Creek Massacre set off a brutal **guerrilla war in Kansas**. By the end of 1856, over 200 people would be gunned down in cold blood. Property damage reached millions of dollars. Federal troops were sent in to put down the fighting, but they were too few to have much effect. Kansas served as a small scale prelude to the bloody catastrophe that engulfed the entire nation just five years later.

CONCLUSION

So, slavery might have been was everyone was arguing about, but was it was westward expansion that turned that argument into a war? It seems hard to imagine someone like John Brown peacefully protesting, but it's also hard to think of a reason why Kansas would have gotten its bloody nickname if it White Americans were not moving west to begin with.

What do you think? Did westward expansion cause the Civil War?

ang dalawang anak na lalaki ng isang indibidwal na kanilang hinahanap. Bago sumapit ang gabi, limang biktima ang na-brutal na pinapatay ng mga kamay ni John Brown.

Ito ay ang pagliko ng South upang maging outraged. Ang pagsira ng ari-arian ay isang bagay, ngunit walang namatay sa Lawrence. Itinaas ni Brown ang mga pusta. Siya at ang kanyang mga tagasunod ay hunted nang husto sa tag-init. Inaresto ng mga tropang pederal ang dalawa sa mga anak ni Brown na hindi kasama niya. Ang Border ruffians ay sinunog ang Brown homesteads sa lupa. Ngunit naninirahan si John Brown upang labanan ang isa pang araw. Ngayon isang takas, naglakbay siya sa hilaga kung saan siya ay natanggap ng mga abolisyonista tulad ng isang bayani ng kulto. Hindi ito magiging ang huling Amerika na marinig ni John Brown. Siya ay muling magkakaroon ng mga pambansang headline sa Harper's Ferry noong 1859.

Ang Sack of Lawrence at ang Pottawatomie Creek Massacre ay nagtakda ng isang brutal na digmaang gerilya sa Kansas. Sa katapusan ng 1856, higit sa 200 katao ang mapapatay sa malamig na dugo. Ang pinsala sa ari-arian ay umabot sa milyon-milyong dolyar. Ang mga tropang pederal ay ipinadala upang ibagsak ang labanan, ngunit napakakaunti lamang ang magkaroon ng maraming epekto. Nagsilbi bilang isang maliit na proporsyon sa Kansas ang madugong sakuna na lumubog sa buong bansa pagkalipas lamang ng limang taon.

KUMPLETO

Kaya, ang pang-aalipin ay maaaring pinag-aalitan ng lahat, ngunit ito ba ay pagpapalawak ng pakanluran na naging argumento sa digmaan? Tila mahirap isipin ang isang taong tulad ni John Brown na may mapang-protesta, ngunit mahirap din na isipin ang isang dahilan kung bakit nakuha ng Kansas ang madugong palayaw kung ito ay hindi gumagalaw sa kanluran upang magsimula.

Ano sa tingin mo? Ang pagpapalawak ng pakanluran ay nagiging sanhi ng Digmaang Sibil?

Listen to Daniel Webster's "Liberty and Union" Speech

PEOPLE AND GROUPS

Border Ruffians: A nickname given to a group of pro-slavery men who went to Kansas to try to terrorize the people there who were opposed to slavery.

Daniel Webster: Senator from Massachusetts. He was opposed to slavery but more than anything worked to preserve the Union and prevent Southern secession. Along with Henry Clay and John C. Calhoun he helped broker the Compromise of 1850.

Free Soil Party: A political party that existed during the 1850s. They believed that slavery should not be permitted in the territories of the West saying, "Free Men on Free Soil." Most Free Soilers eventually joined the Republican Party.

Henry Clay: Congressman from Kentucky who ran many times but never won the presidency. He is remembered as one of the three great dealmakers of the early 1800s who helped prevent civil war over slavery by negotiating the Missouri Compromise and the Compromise of 1850.

John Brown: A fierce abolitionist who moved to Kansas with his family. He led the Pottawatomie Creek Massacre and later led an attack on the federal arsenal at Harper's Ferry in the hope of leading a slave rebellion that would bring about the end of slavery. He was hated by Southerners but became a martyr for the abolitionist cause.

John C. Calhoun: Senator from South Carolina. In the decades before the Civil War he was the strongest voice for states' rights and defender of slavery. Along with Henry Clay and Daniel Webster he helped broker the Compromise of 1850.

Republican Party: A political party founded in the 1850s which initially opposed the expansion of slavery into the territories of the West. Abraham Lincoln was the first Republican president. Eventually the party worked to end slavery altogether.

Stephen Douglas: Senator from Illinois. He was opposed to slavery but wanted to preserve the Union. He believed that the best way was to let the people of each new state decide for themselves if slavery would be permitted. This idea, popular sovereignty is most strongly associated with Douglas.

MGA TAO AT MGA GRUPO

Border Ruffians: Ang isang palayaw na ibinigay sa isang pangkat ng mga pro-pang-aalipin na nagpunta sa Kansas upang subukang takutin ang mga tao doon na sumasalungat sa pang-aalipin.

Daniel Webster: Senador mula sa Massachusetts. Siya ay sumalungat sa pang-aalipin ngunit higit sa anumang bagay na nagtrabaho upang mapanatili ang Union at maiwasan ang Southern secession. Kasama ni Henry Clay at John C. Calhoun tinulungan niya ang broker ang Compromise ng 1850.

Libreng Lupa Partido: Isang partidong pampulitika na umiiral noong mga 1850s. Naniniwala sila na ang pang-aalipin ay hindi dapat pahintulutan sa mga teritoryo ng West na nagsasabi, "Free Men on Free Soil." Karamihan sa mga Free Soilers ay kalaunan ay sumali sa Partidong Republikano.

Henry Clay: Kongreso mula sa Kentucky na maraming beses na tumakbo ngunit hindi nanalo sa pagkapangulo. Naalala siya bilang isa sa tatlong mahusay na tagapamahala ng unang bahagi ng 1800 na tumulong na maiwasan ang digmaang sibil sa pag-aalipin sa pamamagitan ng pakikipag-ayos sa Missouri Compromise at Compromise ng 1850.

John Brown: Isang mabangis na abolitionist na lumipat sa Kansas kasama ang kanyang pamilya. Pinamunuan niya ang Pottawatomie Creek Massacre at sa kalaunan ay humantong sa isang pag-atake sa pederal na arsenal sa Harper's Ferry sa pag-asa na humahantong sa isang rebelyon ng alipin na magdudulot ng katapusan ng pang-aalipin. Siya ay kinasusuklaman ng mga Southerners ngunit naging isang martir para sa abolitionist dahilan.

John C. Calhoun: Senador mula sa South Carolina. Sa mga dekada bago ang Digmaang Sibil siya ang pinakamalakas na tinig para sa mga karapatan at tagapagtanggol ng estado ng pang-aalipin. Kasama ni Henry Clay at Daniel Webster ay tumulong siya sa broker ng Compromise ng 1850.

Partidong Republikano: Isang partidong pampulitika na itinatag noong mga 1850 na noong una ay sumasalungat sa pagpapalawak ng pang-aalipin sa mga teritoryo ng Kanluran. Si Abraham Lincoln ang unang pangulo ng Republika. Nang maglaon, nagtrabaho ang partido upang wakasan ang pang-aalipin.

Stephen Douglas: Senador mula sa Illinois. Taliwas siya sa pang-aalipin ngunit nais niyang mapanatili ang Unyon. Naniniwala siya na ang pinakamagandang paraan ay ang pagpapaalam sa mga tao ng bawat bagong estado para sa kanilang sarili kung pinahihintulutan ang pang-aalipin. Ang ideyang ito, ang popular na soberanya ay masidhing nauugnay kay Douglas.

KEY CONCEPTS

Popular Sovereignty: The idea that the residents of each territory should decide for themselves if they would join the Union as a free or slave state. Stephen Douglas supported this idea and it was the heart of the Kansas-Nebraska Act.

Secession: When a state or group of states leaves separates themselves from the country to form a new nation.

Slave Power: A phrase Northerners used to describe the political power Southern states had in Congress.

KEY CONCEPTS

Sikat na Soberanya: Ang ideya na ang mga residente ng bawat teritoryo ay dapat magpasya para sa kanilang sarili kung sila ay sumali sa Union bilang isang libre o estado ng alipin. Sinuportahan ni Stephen Douglas ang ideyang ito at ito ang puso ng Batas sa Kansas-Nebraska.

Secession: Kapag ang isang estado o pangkat ng mga estado ay umalis na naghihiwalay sa kanilang sarili mula sa bansa upang bumuo ng isang bagong bansa.

Slave Power: Isang parirala na ginagamit ng mga Northerners upang ilarawan ang pampulitikang kapangyarihan ng mga estado ng Southern na nasa Kongreso.

LAWS

Kansas-Nebraska Act: A law that said that when the new states of Kansas and Nebraska joined the Union, the people of those states of vote to decide if they would be slave states or free states. The law proposed by Stephen Douglass and embraced his idea of popular sovereignty as a way to avoid a political fight in Congress.

Missouri Compromise: An agreement brokered by Henry Clay in 1820 to maintain the balance of slave and free states in the Senate. Missouri entered the Union as a slave state and Maine as a free state.

MGA BATAS

Batas sa Kansas-Nebraska: Isang batas na nagsabi na nang sumali ang mga bagong estado ng Kansas at Nebraska sa Union, ang mga tao ng mga estado na bumoto upang magpasiya kung sila ay magiging mga alipin na estado o mga malayang estado. Ang batas na iminungkahi ni Stephen Douglass at tinanggap ang kanyang ideya ng popular na soberanya bilang paraan upang maiwasan ang isang labanan sa pulitika sa Kongreso.

Missouri Compromise: Isang kasunduan na ipinagkaloob ni Henry Clay noong 1820 upang mapanatili ang balanse ng alipin at mga libreng estado

2 DID WESTWARD EXPANSION CAUSE THE CIVIL WAR?

Wilmot Proviso: An addition to the Treaty of Guadalupe Hidalgo that ended the Mexican American War proposed by David Wilmot. It stated that slavery would not be permitted in the new territories taken from Mexico, but was not adopted.

sa Senado. Si Missouri ay pumasok sa Union bilang isang estado ng alipin at Maine bilang isang libreng estado.

Wilmot Proviso: Isang karagdagan sa Treaty of Guadalupe Hidalgo na nagtapos sa Mexican American War na iminungkahi ni David Wilmot. Sinasabi nito na ang pang-aalipin ay hindi papahintulutan sa mga bagong teritoryo na kinuha mula sa Mexico, ngunit hindi pinagtibay.

LOCATIONS

36th Parallel: The line of latitude that was the dividing line between the free and slave states of the west. The Missouri Compromise had banned slavery north of the line, but the Compromise of 1850 ended that ban by allowing Missouri to become a slave state. The line is the southern border of Missouri.

Ika-36 na Kahilera: Ang linya ng latitude na naging linya ng paghati sa pagitan ng mga kalayaan at alipin ng kanluran. Ang Missouri Compromise ay ipinagbawal ang pang-aalipin sa hilaga ng linya, ngunit ang Compromise ng 1850 natapos na pagbabawal sa pamamagitan ng pagpapahintulot sa Missouri na maging isang alipin estado. Ang linya ay ang katimugang hangganan ng Missouri.

EVENTS

Bleeding Kansas: The name given to the time period of fighting between pro and anti-slavery forces in Kansas before it was admitted as a state.

Pottawatomie Creek Massacre: An attack by John Brown and his abolitionist followers on the town of Pottawatomie Creek, Kansas. They killed five people in revenge for the Sack of Lawrence. The events were part of the era known as Bleeding Kansas.

Sack of Lawrence: The town of Lawrence, Kansas was the center of the anti-slavery movement in that territory. In 1856 a group of pro-slavery men attacked and burned the town. The event was part of the era known as Bleeding Kansas.

MGA LOKASYON

MGA KAGANAPAN

Pagdugo Kansas: Ang pangalang ibinigay sa panahon ng pakikipaglaban sa pagitan ng mga puwersa ng pro at anti-pang-aalipin sa Kansas bago ito ipatanggap bilang isang estado.

Pottawatomie Creek Massacre: Isang pag-atake ni John Brown at ng kanyang mga abolitionist na tagasunod sa bayan ng Pottawatomie Creek, Kansas. Pinatay nila ang limang tao sa paghihiganti para sa Sack of Lawrence. Ang mga kaganapan ay bahagi ng panahon na kilala bilang Bleeding Kansas.

Sack of Lawrence: Ang bayan ng Lawrence, Kansas ang sentro ng kilusang anti-pang-aalipin sa teritoryo na iyon. Noong 1856, isang grupo ng mga pro-slavery na lalaki ang sinalakay at sinunog ang bayan. Ang kaganapan ay bahagi ng panahon na kilala bilang Bleeding Kansas.

3

T H I R D Q U E S T I O N COULD AMERICAN LEADERS HAVE PREVENTED THE CIVIL WAR?

**WAS THE
CIVIL WAR
A RIGHTEOUS JUDGEMENT
FOR AMERICA'S EMBRACE OF
SLAVERY?**

INTRODUCTION

For generations American leaders had dealt with the question of slavery without resorting to war. The Founding Fathers found a way to deal with it – the 3/5 Compromise, and Henry Clay, John C. Calhoun, and Daniel Webster had negotiated the Missouri Compromise and Compromise of 1850 to prevent war.

There were undoubtedly great leaders in the 1850s as well. Stephen Douglas, Henry Ward Beecher, William Lloyd Garrison and Frederick Douglas were all well respected voices of the day. But what made them different from the leaders of the past? Was it them, or had times changed? Could Clay, Calhoun and Webster have succeeded in the 1850s?

Then there's Abraham Lincoln, elected president in 1860. We regard him as one of our greatest presidents, but it was his election that prompted the Southern states to secede. He tried to convince the leaders of the South to give him a chance, but to no avail. And when they seceded he decided to go to war to prevent them from forming their own nation. Could he have done things differently to avoid war? Should he have just let them leave?

What do you think? Could American leaders have prevented the Civil War?

PANIMULA

Para sa mga henerasyon, ang mga lider ng Amerika ay nakipag-usap sa usapin ng pang-aalipin nang hindi nakikipagdigma. Ang Founding Fathers ay nakakita ng isang paraan upang harapin ito - ang 3/5 Compromise, at Henry Clay, John C. Calhoun, at Daniel Webster ay nakipagkasunduan sa Missouri Compromise at Compromise ng 1850 upang maiwasan ang digmaan.

May mga walang alinlangan na mahusay na lider sa 1850s rin. Si Stephen Douglas, Henry Ward Beecher, William Lloyd Garrison at Frederick Douglas ay lubos na iginagalang na tinig ng araw. Ngunit ano ang naiiba sa mga pinuno ng nakaraan? Was ito sa kanila, o nagkaroon ng oras ay nagbago? Maaari bang magtagumpay ang Clay, Calhoun at Webster sa 1850s?

Pagkatapos ay may Abraham Lincoln, inihalal na pangulo noong 1860. Tinitingnan namin siya bilang isa sa aming mga pinakadakilang presidente, ngunit ito ang kanyang halalan na nag-udyok sa mga estado ng Southern na umiwas. Sinubukan niyang kumbinsihin ang mga pinuno ng Timog upang bigyan siya ng pagkakataon, ngunit hindi ito mapakikinabangan. At kapag sila ay naghahangad na siya ay nagpasya na pumunta sa digmaan upang maiwasan ang mga ito mula sa pagbuo ng kanilang sariling bansa. Magagawa ba niya ang mga bagay na naiiba upang maiwasan ang digmaan? Dapat pa bang iwan na lang sila?

Ano sa tingin mo? Pwedeng pigilan ng mga pinunong Amerikano ang Digmaang Sibil?

3 COULD AMERICAN LEADERS HAVE PREVENTED THE CIVIL WAR?

THE FUGITIVE SLAVE ACT

By 1843, several hundred slaves a year were successfully escaping to the North along the routes of the Underground Railroad, making slavery untenable in the border states. The Fugitive Slave Act of 1793 required the return of runaway slaves by requiring authorities in free states to return fugitive slaves to their masters. However, many Northern states found ways to circumvent the Fugitive Slave Act. Some jurisdictions passed “personal liberty laws,” which mandated a jury trial before alleged fugitive slaves could be moved. Others forbade the use of local jails or the assistance of state officials in the arrest or return of alleged fugitive slaves. In some cases, juries refused to convict individuals who had been indicted under federal law.

The Missouri Supreme Court held that voluntary transportation of slaves into free states, with the intent of their residing there permanently or definitely, automatically made them free, whereas the Fugitive Slave Act dealt with slaves who went into free states without their master’s consent. Furthermore, the U.S. Supreme Court ruled in *Prigg v. Pennsylvania* (1842) that states did not have to offer aid in the hunting or recapture of slaves, which greatly weakened the law of 1793. These and other Northern attempts to sidestep the 1793 legislation agitated the South, which sought stronger federal provisions for returning slave runaways.

In response to the weakening of the original fugitive slave law, the **Fugitive Slave Act** of 1850 made any federal marshal or other official who did not arrest an alleged runaway slave liable to a fine of \$1,000. In addition, officers who captured a fugitive slave were entitled to a bonus or promotion for their work, and any person aiding a runaway slave by providing food or shelter was subject to a six-month imprisonment and a \$1,000 fine. Law-enforcement officials everywhere now had greater incentive to arrest anyone suspected of being a runaway slave, and sympathizers had much more to risk in aiding those seeking freedom. Slave owners only needed to supply an affidavit to a federal marshal to claim that a slave had run away. The suspected runaway could not ask for a jury trial or testify on his or her own behalf. As a result, many free

ANG AKTIBIDAD NA AKTIBIDAD NA SLAVE

Noong 1843, maraming daang mga alipin sa isang taon ay matagumpay na lumikas sa Hilaga kasama ang mga ruta ng Underground Railroad, na ginagawang hindi maayos ang pang-aalipin sa mga hangganan ng estado. Ang Fugitive Slave Act ng 1793 ay nangangailangan ng pagbabalik ng mga alipin na pinalaya sa pamamagitan ng pag-utos ng mga awtoridad sa mga libreng estado upang ibalik ang mga alipin ng alipin sa kanilang mga panginoon. Gayunpaman, maraming Northern states ang nakakita ng mga paraan upang maiwasan ang Batas sa Pag-alis ng Alipin. Ang ilang mga hurisdiksiyon ay dumaan sa “mga personal na batas sa kalayaan,” na nag-utos ng isang hurado na paglilitis bago maihalin ang mga alipin ng alipin. Inilarawan ng iba ang paggamit ng mga lokal na bilangguan o ang tulong ng mga opisyal ng estado sa pag-aresto o pagbalik ng mga diumano’y mga alipin ng alipin. Sa ilang mga kaso, ang mga hurado ay tumangging parusahan ang mga indibidwal na na-indict sa ilalim ng pederal na batas.

Ang Korte Suprema ng Missouri ay nagsagawa na ang boluntaryong transportasyon ng mga alipin sa mga libreng estado, na may layunin ng kanilang naninirahan doon permanente o tiyak, ay awtomatikong ginawang libre ito, samantalang ang Batas ng Fugitive Slave ay nakitungo sa mga alipin na pumasok sa mga libreng estado nang walang pahintulot ng kanilang panginoon. Higit pa rito, ang Korte Suprema ng Estados Unidos ay nagpasiya sa *Prigg v. Pennsylvania* (1842) na ang mga estado ay hindi kailangang mag-alok ng tulong sa pangangaso o recapture ng mga alipin, na lubos na nagpahina sa batas ng 1793. Ang mga ito at iba pang mga Northern pagtatangka upang umiwas sa 1793 batas na nabalisa ang Timog, na humingi ng mas malakas na pederal na probisyon para sa mga bumabalik na runaways alipin.

Bilang tugon sa pagpapahina ng orihinal na batas ng alipin ng alipin, ang Fugitive Slave Act of 1850 ay gumawa ng anumang pederal na mariskal o iba pang opisyal na hindi umaresto sa isang diumano’y alipin na tumatakas sa isang \$ 1,000. Bilang karagdagan, ang mga opisyal na nakuha ng isang alipin ay may karapatan sa isang bonus o promosyon para sa kanilang trabaho, at ang sinumang tao na tumutulong sa isang tumakas na alipin sa pamamagitan ng pagbibigay ng pagkain o tirahan ay napapailalim sa anim na buwan na pagkabilanggo at isang \$ 1,000 multa. Ang mga opisyal sa pagpapatupad ng batas sa lahat ng dako ngayon ay may mas malaking insentibo sa pag-aresto sa sinumang pinaghihinalaang pagiging isang alipin na malaya, at ang mga simpatis ay higit na mapanganib sa pagtulong sa mga naghahanap ng kalayaan. Kailangan lamang ng mga may-ari ng alipin na magbigay ng affidavit sa isang pederal na mariskal upang i-claim na ang isang alipin ay tumakas. Ang pinaghihinalaang takas ay hindi maaaring humingi ng

3 COULD AMERICAN LEADERS HAVE PREVENTED THE CIVIL WAR?

black people were accused of running away and were forced into slavery.

The Fugitive Slave Act was met with violent protest in the North. This anger stemmed less from the fact that slavery existed than from Northern fury at being coerced into protecting the institution of Southern slavery. Moderate abolitionists were faced with the choice of defying what they believed to be an unjust law or breaking with their own consciences and beliefs, and many became radical antislavery proponents as a result. Many Northerners viewed the 1850 Fugitive Slave Act as evidence that the South was conspiring to spread slavery through federal coercion and force regardless of the will of Northern voters. In many Northern towns, slave catchers were attacked, and mobs set free captured fugitives. Two prominent instances in which abolitionists set free captured fugitives include John McHenry in Syracuse, New York, in 1851, and Shadrach Minkins in Boston of the same year.

THE DRED SCOTT DECISION

For abolitionists, helping runaway slaves escape was one thing, but the idea that slavery might be permitted anywhere in the United States, even within the North was terrifying. What if a slave owner brought a slave into the North? Would that person still be a slave? What did the Constitution say on this subject? This question was raised in 1857 before the Supreme Court in case of **Dred Scott v. Sanford**. **Dred Scott** was a slave of an army surgeon, John Emerson. Scott had been taken from Missouri to posts in Illinois and what is now Minnesota for several years in the 1830s, before returning to Missouri. The Missouri Compromise of 1820 had declared the area including Minnesota free. In 1846, Scott sued for his freedom on the grounds that he had lived in a free state and a free territory for a prolonged period of time. Finally, after eleven years, his case reached the Supreme Court. At stake were answers to critical questions, including slavery in the territories and citizenship of African-Americans. The verdict was a bombshell.

The Court ruled that Scott's "sojourn" of two years to Illinois and the Northwest Territory did not make him free once he returned to Missouri.

The Court further ruled that as a black man Scott was excluded from United States citizenship and could not, therefore, bring suit.

isang hurado na pagsubok o tumestigo sa kanyang sariling ngalan. Bilang isang resulta, maraming mga libreng itim na tao ang inakusahan na tumakas at pinilit na maging pang-aalipin.

Ang Fugitive Slave Act ay natutugunan ng marahas na protesta sa North. Ang galit na ito ay mas mababa kaysa sa katotohanan na ang pang-aalipin ay umiral kaysa sa Northern fury sa pagiging pinilit na protektahan ang institusyon ng Southern slavery. Ang mga moderate abolitionists ay nahaharap sa pagpili ng defying kung ano ang kanilang pinaniniwalaan na isang hindi makatarungang batas o paglabag sa kanilang sariling consciences at mga paniniwala, at marami ay naging radikal antislavery proponents bilang isang resulta. Maraming Northerners ang tiningnan ang 1850 Fugitive Slave Act bilang katibayan na ang South ay conspiring upang maikalat ang pang-aalipin sa pamamagitan ng pederal na pamimilit at puwersa anuman ang kalooban ng mga Northern na botante. Sa maraming mga bayan sa Hilaga, ang mga tagasulat ng alipin ay sinalakay, at ang mga mandurumog ay nagbigay ng libreng nakunan na mga fugitibo. Dalawang kilalang pagkakataon na kung saan ang mga abolitionist ay nagtataglay ng mga libreng nakuha na mga fugitives kasama si John McHenry sa Syracuse, New York, noong 1851, at Shadrach Minkins sa Boston ng parehong taon.

ANG DREDT SCOTT DESISYON

Para sa mga abolisyonista, ang pagtulong sa mga nakaligtas na alipin ay isang bagay, ngunit ang ideya na ang alipin ay maaaring pahintulutan kahit saan sa Estados Unidos, kahit na sa loob ng Hilaga ay sumisindak. Paano kung ang isang may-ari ng alipin ay nagdala ng isang alipin sa Hilaga? Magiging alipin ba siya? Ano ang sinabi ng Konstitusyon sa paksang ito? Ang tanong na ito ay itinaas noong 1857 bago ang Korte Suprema sa kaso ni Dred Scott v. Sanford. Si Dred Scott ay isang alipin ng isang siruhano ng hukbo, si John Emerson. Si Scott ay kinuha mula sa Missouri hanggang sa mga post sa Illinois at kung ano ngayon ang Minnesota nang ilang taon sa 1830, bago bumalik sa Missouri. Ang Missouri Compromise ng 1820 ay nagdeklara sa lugar na kabilang ang Minnesota libre. Noong 1846, inakusahan ni Scott ang kanyang kalayaan sa landas na siya ay nanirahan sa isang malayang estado at isang malayang teritoryo sa matagal na panahon. Sa wakas, pagkalipas ng labing-isang taon, naabot ang kanyang kaso sa Korte Suprema. Ang taya ay mga sagot sa mga kritikal na katanungan, kabilang ang pang-aalipin sa mga teritoryo at pagkamamamayan ng African-Americans. Ang hatol ay isang bomba.

Pinasiyahan ng Korte na ang "pansamantalang pagpupulong" ni Scott ng dalawang taon sa Illinois at sa Hilagang Kanlurang Teritoryo ay hindi pinalaya niya sa sandaling bumalik siya sa Missouri.

Ang Hukuman ay nagpasiya na bilang isang itim na tao na si Scott ay hindi kasama mula sa pagkamamamayan ng Estados Unidos at hindi maaaring magdulot ng suit. Ayon sa opinyon ng Korte, ang mga Aprika-Amerikano ay hindi

3 COULD AMERICAN LEADERS HAVE PREVENTED THE CIVIL WAR?

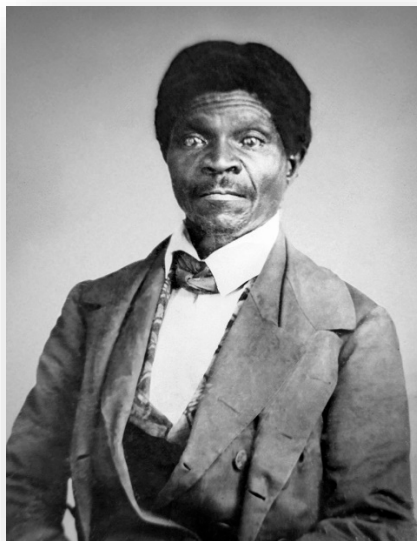
According to the opinion of the Court, African-Americans had not been part of the sovereign people who made the Constitution.

The Court also ruled that Congress never had the right to prohibit slavery in any territory. Any ban on slavery was a violation of the Fifth Amendment, which prohibited denying property rights without due process of law.

The Missouri Compromise was therefore unconstitutional.

The Chief Justice of the United States was **Roger B. Taney**, a former slave owner, as were four other Southern justices on the Court. The two dissenting justices of the nine-member Court were the only Republicans. The North refused to accept a decision by a Court they felt was dominated by "Southern fire-eaters." Many Northerners, including Abraham Lincoln, felt that the next step would be for the Supreme Court to decide that no state could exclude slavery under the Constitution, regardless of their wishes or their laws.

Two of the three branches of government, the Congress and the President, had failed to resolve the issue. Now the Supreme Court rendered a decision that was only accepted in the Southern half of the country. Was the American experiment collapsing? The only remaining national political institution with both Northern and Southern strength was the Democratic Party, and it was now splitting at the seams. The fate of the Union looked hopeless.

naging bahagi ng pinakamataas na puno ng mga tao na gumawa ng Konstitusyon.

Ang Korte ay nagpasiya din na ang Kongreso ay walang karapatan na ipagbawal ang pagkaalipin sa anumang teritoryo. Ang anumang pagbabawal sa pang-aalipin ay paglabag sa Fifth Amendment, na nagbabawal sa pagtangi sa mga karapatan sa ari-arian nang walang angkop na proseso ng batas.

Samakatuwid ay hindi labag sa konstitusyon ang Missouri Compromise.

Ang Punong Mahistrado ng Estados Unidos ay si Roger B. Taney, isang dating may-ari ng alipin, tulad ng apat na iba pang mga Southern justices sa Korte. Ang dalawang dissenting justices ng siyam na miyembro Court ay ang tanging Republicans. Ang North ay tumanggap tanggapin ang isang desisyon ng isang Court na nadama nila ay pinangungunahan ng "Southern fire-eaters." Maraming mga Northerners, kabilang si Abraham Lincoln, ay naniniwala na ang susunod na hakbang ay para sa Korte Suprema upang magpasiya na hindi maaaring ibukod ng estado ang pagkaalipin sa ilalim ng Konstitusyon, anuman ang kanilang mga hangarin o kanilang mga batas.

Dalawa sa tatlong sangay ng pamahalaan, ang Kongreso at ang Pangulo, ay nabigo upang malutas ang isyu. Ngayon ang Korte Suprema ay nagbigay ng desisyon na tinanggap lamang sa katimugang kalahati ng bansa. Nahulog ba ang eksperimento ng Amerikano? Ang tanging natitirang pambansang pampulitika institusyon na may parehong Northern at Southern lakas ay ang Democratic Party, at ito ay ngayon paghahati sa seams. Ang kapalaran ng Union ay nawawalan ng pag-asa.

Primary Source: Photograph

A photograph of Dred Scott, taken around the time of his court case in 1857

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Isang larawan ni Dred Scott, kinuha sa paligid ng panahon ng kanyang kaso sa korte noong 1857

3 COULD AMERICAN LEADERS HAVE PREVENTED THE CIVIL WAR?

THE LINCOLN-DOUGLAS DEBATES

In 1858, as the country moved ever closer to disunion, two politicians from Illinois attracted the attention of a nation. From August 21 until October 15, Stephen Douglas battled Abraham Lincoln in face to face **debates** around the state. The prize they sought was a seat in the Senate. Lincoln challenged Douglas to a war of ideas. Douglas took the challenge. The debates were to be held at seven locations throughout Illinois. The fight was on and the nation was watching.

The spectators came from all over Illinois and nearby states by train, by canal-boat, by wagon, by buggy, and on horseback. They briefly swelled the populations of the towns that hosted the debates. The audiences participated by shouting questions, cheering the participants as if they were prizefighters, applauding and laughing. The debates attracted tens of thousands of voters and newspaper reporters from across the nation.

During the debates, Douglas still advocated **popular sovereignty** which maintained the right of the citizens of a territory to permit or prohibit slavery. It was, he said, a sacred right of self-government. Lincoln pointed out that Douglas's position directly challenged the Dred Scott decision, which decreed that the citizens of a territory had no such power.

In what became known as the **Freeport Doctrine**, Douglas replied that whatever the Supreme Court decided was not as important as the actions of the citizens. If a territory refused to have slavery, no laws, no Supreme Court ruling, would force them to permit it. This sentiment would be taken as betrayal to many Southern Democrats and would come back to haunt Douglas in his bid to become President in the election of 1860.

Time and time again, Lincoln made that point that "**a house divided against itself cannot stand.**" Douglas refuted this by noting that the founders, "left each state perfectly free to do as it pleased on the subject." Lincoln felt that blacks were entitled to the rights enumerated in the Declaration of Independence, which include "life, liberty, and the pursuit of happiness." Douglas argued that the founders intended no such inclusion for blacks.

Neither Abraham Lincoln nor Stephen Douglas won a popular election that fall. Under rules governing Senate elections, voters cast

ANG LINCOLN-DOUGLAS DEBATE

Noong 1858, habang ang bansa ay lumipat na mas malapit sa disunion, ang dalawang pulitiko mula sa Illinois ay nakakuha ng pansin ng isang bansa. Mula Agosto 21 hanggang Oktubre 15, tinangka ni Stephen Douglas si Abraham Lincoln sa harap ng mga debate sa buong estado. Ang premyo na kanilang hinanap ay isang upuan sa Senado. Hinamon ni Lincoln si Douglas sa isang digmaan ng mga ideya. Kinuha ni Douglas ang hamon. Ang mga debate ay gaganapin sa pitong lokasyon sa buong Illinois. Ang away ay nakabukas at ang bansa ay nanonood.

Ang mga tagapanood ay nagmula sa buong Illinois at malapit na mga estado sa pamamagitan ng tren, sa pamamagitan ng kanal-bangka, sa pamamagitan ng kariton, ng buggy, at sa likod ng kabayo. Malaki nilang pinalaki ang mga populasyon ng mga bayan na nag-host ng mga debate. Ang mga madla ay lumahok sa pamamagitan ng mga sumisigaw na mga tanong, na pinalakas ang mga kalahok na kung sila ay mga prizefighter, pumalakpak at tumatawa. Ang mga debate ay nakakuha ng libu-libong mga botante at mga reporter ng pahayagan mula sa buong bansa.

Sa panahon ng mga debate, itinaguyod pa rin ni Douglas ang popular na soberanya na pinanatili ang karapatan ng mga mamamayan ng isang teritoryo upang pahintulutan o pagbawalan ang pang-aalipin. Ito ay, sinabi niya, isang sagradong karapatan ng self-government. Itinuro ni Lincoln na direktang hinamon ni Douglas ang desisyon ni Dred Scott, na nagpasiya na ang mga mamamayan ng isang teritoryo ay walang ganoong kapangyarihan.

Sa tinatawag na Freeport Doctrine, sumagot si Douglas na anuman ang ipinasiya ng Korte Suprema ay hindi mahalaga bilang mga aksyon ng mga mamamayan. Kung ang isang teritoryo ay tumanggi na magkaroon ng pang-aalipin, walang mga batas, walang kapangyarihan sa Korte Suprema, ay pipilitin sila na pahintulutan ito. Ang damdaming ito ay dadalhin bilang pagkakanulo sa maraming mga Southern Democrats at babalik sa pagdurusa kay Douglas sa kanyang pag-bid na maging Pangulo sa halalan ng 1860.

Sa oras at oras muli, ginawa ni Lincoln ang puntong iyon na "ang isang bahay na nahahati laban sa sarili ay hindi maaaring tumayo." Sinabi ni Douglas na ito sa pamamagitan ng pagpuna na ang mga tagapagtatag, "iniwan ang bawat estado na ganap na libre upang magawa ang nalulugod sa paksa." Nadama ni Lincoln na ang mga itim ay may karapatan sa mga karapatan na binanggit sa Pahayag ng Kalayaan, na kinabibilangan ng "buhay, kalayaan, at pagtugis ng kaligayahan." Nagtalo si Douglas na ang mga tagapagtatag ay hindi nagtataglay ng ganitong pagsasama para sa mga itim.

Ni si Abraham Lincoln ni Stephen Douglas ay nanalo ng isang popular na halalan na mahulog. Sa ilalim ng mga patakaran na namamahala sa mga halalan sa Senado,

3 COULD AMERICAN LEADERS HAVE PREVENTED THE CIVIL WAR?

their ballots for local legislators, who then choose a Senator. The Democrats won a majority of district contests and returned Douglas to Washington. But the nation saw a rising star in the defeated Lincoln. The entire drama that unfolded in Illinois would be played on the national stage only two years later in the 1860 presidential election.

CIVILITY BREAKS DOWN IN CONGRESS

Senator **Charles Sumner** of Massachusetts was an avowed Abolitionist and leader of the Republican Party. After the sack of Lawrence, on May 21, 1856, he gave a bitter speech in the Senate called "the crime against Kansas." He blasted the "murderous robbers from Missouri," calling them "hirelings, picked from the drunken spew and vomit of an uneasy civilization." Part of this oratory was a bitter, personal tirade against South Carolina's Senator Andrew Butler. Sumner declared Butler an imbecile and said, "Senator Butler has chosen a mistress. I mean the harlot, slavery." During the speech, Stephen Douglas leaned over to a colleague and said, "that damn fool will get himself killed by some other damn fool." The speech went on for two days.

Representative **Preston Brooks** of South Carolina thought Sumner went too far. Southerners in the nineteenth century were raised to live by an unwritten code of honor. Defending the reputation of one's family was at the top of the list. A distant cousin of Senator Butler, Brooks decided to teach Charles Sumner a lesson he would not soon forget. Two days after the end of Sumner's speech, Brooks entered the Senate chamber where Sumner was working at his desk. He flatly told Sumner, "You've libeled my state and slandered my white-haired old relative, Senator Butler, and I've come to punish you for it." Brooks proceeded to beat Sumner over the head repeatedly with a gold-tipped cane. The cane shattered as Brooks rained blow after blow on the hapless Sumner, but Brooks was not deterred. Only after being physically restrained by others did Brooks end the pummeling.

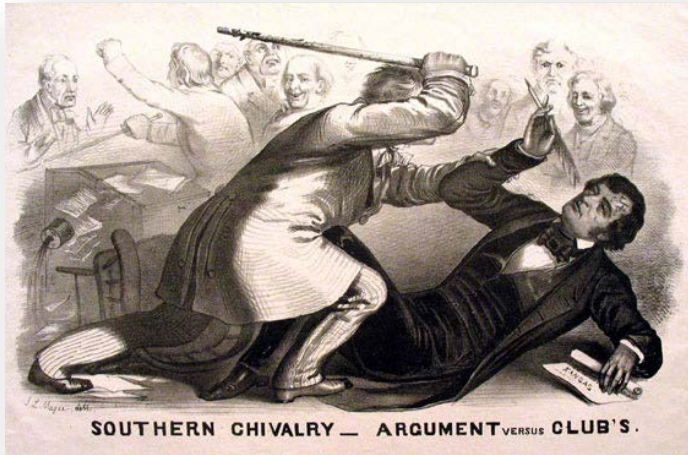
ang mga botante ay nagsumite ng kanilang mga balota para sa mga lokal na mambabatas, na pumili ng isang Senador. Nanalo ang mga Demokratiko ng karamihan sa mga paligsahan sa distrito at ibinalik si Douglas sa Washington. Ngunit nakita ng bansa ang isang tumataas na bituin sa natalo na Lincoln. Ang buong drama na inilunsad sa Illinois ay gaganap sa pambansang yugto pagkalipas lamang ng dalawang taon sa 1860 na pampanguluhan sa eleksyon.

ANG KALIGTASAN ay bumagsak sa CONGRESS

Si Senador Charles Sumner ng Massachusetts ay isang abowed na Abolitionist at pinuno ng Partidong Republikano. Matapos ang sako ni Lawrence, noong Mayo 21, 1856, nagbigay siya ng labis na pananalita sa Senado na tinatawag na "ang krimen laban sa Kansas." Pinasabog niya ang "mga nakamamatay na tulisan mula sa Missouri," na tinawag silang "mga hirelings, kinuha mula sa lasing na pag-aalay at suka ng isang hindi mapakali sibilisasyon." Ang bahagi ng paksang ito ay isang mapait, pansariling talamak laban sa Senador Andrew Butler ng Timog Carolina. Ipinahayag ni Sumner si Butler na isang walang katiyakan at sinabi, "Pinili ni Senador Butler ang isang maybahay. Ibig sabihin ko ang patutot, pang-aalipin." Sa panahon ng pagsasalita, si Stephen Douglas ay nagtungo sa isang kasamahan at sinabing, "ang mapahamak na mangmang ay makakakuha ng sarili niyang pumatay sa pamamagitan ng ilang iba pang mapahamak na tanga." Ang pagsasalita ay nagpatuloy sa loob ng dalawang araw.

Ang kinatawan ng Preston Brooks ng South Carolina ay nag-isip na sumulong si Sumner. Ang mga tagalunod sa ikalabing siyam na siglo ay itinaas upang mabuhay sa pamamagitan ng isang di-nakasulat na code of honor. Ang pagtatanggol sa reputasyon ng pamilya ng isa ay nasa tuktok ng listahan. Isang malayong pinsan ni Senador Butler, nagpasya si Brooks na turuan si Charles Sumner ng isang aralin na hindi niya malimutan sa lalong madaling panahon. Dalawang araw matapos ang pagtatapos ng pagsasalita ni Sumner, pumasok si Brooks sa silid ng Senado kung saan nagtatrabaho si Sumner sa kanyang mesa. Sinabi niya nang tahimik si Sumner, "Nababawi mo ang aking estado at sinira ang aking puting buhok na kamag-anak, si Senador Butler, at naparito ako upang parusahan ka para dito." Sinimulan ni Brooks na matalo si Sumner sa ulo nang paulit-ulit na may isang tungkod na may ginto. Nalaglag ang tungkod habang nagbagsak si Brooks matapos sumuntok sa malupit na Sumner, ngunit hindi pinigilan ni Brooks. Pagkatapos lamang ng pagiging pinigilan ng iba sa pamamagitan ng iba ay tinapos ni Brooks ang pummeling.

3 COULD AMERICAN LEADERS HAVE PREVENTED THE CIVIL WAR?

Primary Source: Editorial Cartoon

A lithograph cartoon published in 1855 depicting Preston Brooks' attack on Charles Sumner in the Senate chamber.

Pangunahing Pinagmulan: Editorial na Cartoon

Ang lithograph cartoon na inilathala noong 1855 na naglalarawan sa pag-atake ni Preston Brooks kay Charles Sumner sa kamara ng Senado.

Charles Sumner spent years recovering from the attack and Northerners were incensed. The House of Representatives voted to expel Brooks, but it could not amass the votes to do so. Brooks was levied a \$300 fine for the assault. He resigned and returned home to South Carolina, seeking the approval of his actions there. South Carolina held events in his honor and reelected him to his House seat. Replacement canes were sent to Brooks from all over the South. This response outraged Northern moderates even more than the caning itself.

As for poor Charles Sumner, the physical and psychological injuries from the caning kept him away from the Senate for most of the next several years. The voters of Massachusetts also reelected him and let his seat sit vacant during his absence as a reminder of Southern brutality. The violence from Kansas had spilled over into the national legislature.

JOHN BROWN'S RAID

On October 16, 1859, John Brown led a small army of 18 men into the small town of **Harper's Ferry**, Virginia. His plan was to instigate a major slave rebellion in the South. He would seize the arms and ammunition in the federal arsenal, arm slaves in the area and move South along the Appalachian Mountains, attracting slaves to his cause. He had no rations. He had no escape route. His plan was doomed from the very beginning. But it did succeed to deepen the divide between the North and South.

Namatay si Charles Sumner ng maraming taon mula sa atake at ang mga Northerners ay napinsala. Ang Kapulungan ng mga Kinatawan ay bumoto upang palayain si Brooks, ngunit hindi ito maaaring makuha ang mga boto upang gawin ito. Kinuha si Brooks ng \$ 300 multa para sa pag-atake. Nag-resign siya at umuwi sa South Carolina, naghahanap ng pag-apruba ng kanyang mga aksyon doon. Ang South Carolina ay gumaganap ng mga pangyayari sa kanyang karangalan at muling pinili siya sa kanyang upuan ng House. Ang kapalit na mga cane ay ipinadala sa Brooks mula sa buong Timog. Tugon na ito outraged Northern moderates kahit na higit pa kaysa sa caning mismo.

Tulad ng para sa mahihirap na si Charles Sumner, ang pisikal at sikolohikal na pinsala mula sa caning ay pinigil siya mula sa Senado sa halos lahat ng susunod na ilang taon. Binago din siya ng mga botante ng Massachusetts at hinayaang umupo ang kanyang upuan sa kanyang kawalan bilang isang paalala ng Southern brutality. Ang karahasan mula sa Kansas ay nagwasak sa pambansang lehislatura.

PANAHOON NG JOHN BROWN

Noong Oktubre 16, 1859, pinangunahan ni John Brown ang isang maliit na hukbo ng 18 lalaki sa maliit na bayan ng Harper's Ferry, Virginia. Ang kanyang plano ay upang pasiglahin ang isang pangunahing paghihimagsik ng alipin sa Timog. Kukunin niya ang mga armas at bala sa pederal na arsenal, mga alipin ng mga braso sa lugar at ilipat ang Timog sa kahabaan ng Appalachian Mountains, na umaakit sa mga alipin sa kanyang layunin. Wala siyang rasyon. Wala siyang ruta na makatakas. Ang kanyang plano ay tiyak na mapapahamak mula pa sa simula. Ngunit nagtagumpay itong palalimin ang hatiin sa pagitan ng Hilaga at Timog.

3 COULD AMERICAN LEADERS HAVE PREVENTED THE CIVIL WAR?

John Brown and his cohorts marched into an unsuspecting Harper's Ferry and seized the federal complex with little resistance. It consisted of an armory, arsenal, and engine house. He then sent a patrol out into the country to contact slaves, collected several hostages, including the great grandnephew of George Washington, and sat down to wait. The slaves did not rise to his support, but local citizens and militia surrounded him, exchanging gunfire, killing two townspeople and eight of Brown's company. Troops under the command of Lieutenant Colonel **Robert E. Lee** arrived from Washington to arrest Brown. They stormed the engine house, where Brown had withdrawn, captured him and members of his group, and turned them over to Virginia authorities to be tried for treason. He was quickly tried and sentenced to hang on December 2, 1859.

Brown's strange effort to start a rebellion was over less than 36 hours after it started; however, the consequences of his raid would last far longer. In the North, his raid was greeted by many with widespread admiration. While they recognized the raid itself was the act of a madman, some Northerners admired his zeal and courage. Church bells pealed on the day of his execution and songs and paintings were created in his honor. Brown was turned into an instant **martyr**. Ralph Waldo Emerson predicted that Brown would make "the gallows as glorious as the cross." The majority of Northern newspapers did, however, denounce the raid. The Republican Party adopted a specific plank condemning John Brown and his ill-fated plan. But that was not what the South saw.

Southerners were shocked and outraged. How could anyone be sympathetic to a fanatic who destroyed their property and threatened their very lives? How could they live under a government whose citizens regarded John Brown as a martyr? Southern newspapers labeled the entire North as John Brown sympathizers. Southern politicians blamed the Republican Party and falsely claimed that Abraham Lincoln supported Brown's intentions. Moderate voices supporting compromise on both sides grew silent amid the gathering storm. In this climate of fear and hostility, the election year of 1860 opened ominously. The election of Abraham Lincoln became unthinkable to many in the South.

Si John Brown at ang kanyang mga kasamahan ay nagmartsa sa isang mapagtiwala na Harper's Ferry at kinuha ang pederal na complex na may kaunting pagtutol. Ito ay binubuo ng isang armory, arsenal, at engine engine. Pagkatapos ay nagpadala siya ng isang patroliya sa bansa upang makipag-ugnay sa mga alipin, nakolekta ang ilang mga bihag, kabilang ang mahusay na grandnephew ng George Washington, at nakaupo upang maghintay. Ang mga alipin ay hindi tumataas sa kanyang suporta, ngunit pinalibutan siya ng mga lokal na mamamayan at milisiya, nagpapalitan ng sunog, pinatay ang dalawang taong bayan at walong kumpanya ni Brown. Ang mga tropa sa ilalim ng utos ng Lieutenant Colonel na si Robert E. Lee ay dumating mula sa Washington upang arestuhin si Brown. Naka-stormed nila ang engine house, kung saan inalis ni Brown, nakuha niya siya at mga miyembro ng kanyang grupo, at pinalitan sila sa mga awtoridad ng Virginia na sinubukan para sa pagtataksil. Siya ay mabilis na sinubukan at sinentensiyahan na mag-hang sa Disyembre 2, 1859.

Ang kakaibang pagsisikap ni Brown na magsimula ng paghihimagsik ay mahigit sa 36 oras matapos itong makapagsimula; gayunpaman, ang mga kahihinatnan ng kanyang pagsalakay ay magtatagal ng mas matagal. Sa North, ang kanyang pagsalakay ay binati ng marami na may malawak na paghanga. Habang kinikilala nila ang pagsalakay mismo ay ang pagkilos ng isang baliw, ang ilang Northerners ay hinangaan ang kanyang kasigasigan at lakas ng loob. Ang mga kampanilya ng simbahan ay naputol sa araw ng kanyang pagpapatupad at ang mga awit at mga kuwadro ay nilikha sa kanyang karangalan. Si Brown ay naging isang martir. Hinulaan ni Ralph Waldo Emerson na si Brown ay gagawing "ang bitayan bilang maluwalhating gaya ng krus." Gayunman, ang karamihan sa mga pahayagan sa Northern ay tinutuligsa ang pagsalakay. Ang Partidong Republika ay nagpatupad ng isang tiyak na tabla na hinahatulan si John Brown at ang kanyang masamang plano. Ngunit hindi iyon ang nakita ng South.

Ang mga timog ay nagulat at nagalit. Paano ang isang tao ay nagkakasundo sa isang panatiko na sumira sa kanilang ari-arian at nanganganib sa kanilang buhay? Paano sila nakatira sa ilalim ng isang pamahalaan na ang mga mamamayan ay itinuring na si John Brown bilang isang martir? Ang mga pahayagan sa Southern ay may label na ang buong North bilang mga simpatisador ni John Brown. Sinaway ng mga pulitiko sa Timog ng Republikano ang Partido at maling sinasabing sinuportahan ni Abraham Lincoln ang mga intensyon ni Brown. Ang mga mainit na tinig na sumusuporta sa kompromiso sa magkabilang panig ay lumago sa gitna ng pagtitipon ng bagyo. Sa ganitong klima ng takot at poot, ang taon ng eleksiyon ng 1860 ay nagbukas ng mapanghamak. Ang pagpili ng Abraham Lincoln ay naging hindi maisip sa marami sa Timog.

3 COULD AMERICAN LEADERS HAVE PREVENTED THE CIVIL WAR?

THE ELECTION OF 1860

The Democrats met in Charleston, South Carolina, in April 1860 to select their candidate for President in the upcoming election. It was turmoil. Northern democrats felt that Stephen Douglas had the best chance to defeat the "Black Republicans." Although an ardent supporter of slavery, Southern Democrats considered Douglas a traitor because of his support of popular sovereignty, permitting territories to choose not to have slavery. Southern democrats stormed out of the convention, without choosing a candidate. Six weeks later, the Northern Democrats chose Douglas, while at a separate convention the Southern Democrats nominated then Vice-President John C Breckenridge.

The Republicans met in Chicago that May and recognized that the Democrat's turmoil actually gave them a chance to take the election. They needed to select a candidate who could carry the North and win a majority of the Electoral College. To do that, the Republicans needed someone who could carry New Jersey, Illinois, Indiana and Pennsylvania — four important states that remained uncertain. There were plenty of potential candidates, but in the end Abraham Lincoln had emerged as the best choice. Lincoln had become the symbol of the frontier, hard work, the self-made man and the American dream. His debates with Douglas had made him a national figure and the publication of those debates in early 1860 made him even better known. After the third ballot, he had the nomination for President.

A number of aging politicians and distinguished citizens, calling themselves the **Constitutional Union Party**, nominated John Bell of Tennessee, a wealthy slaveholder as their candidate for President. These people were for moderation. They decided that the best way out of the present difficulties that faced the nation was to take no stand at all on the issues that divided the North and the South.

With four candidates in the field, Lincoln received only 40% of the popular vote and 180 electoral votes — enough to narrowly win the crowded election. This meant that 60% of the voters had selected someone other than Lincoln. With the results tallied, the question was, would the South accept the outcome? A few weeks after the election, South Carolina seceded from the Union.

ANG HALALAN NG 1860

Nakipagkita ang mga Demokratiko sa Charleston, South Carolina, noong Abril 1860 upang piliin ang kanilang kandidato para sa Pangulo sa darating na halalan. Ito ay kaguluhan. Nadama ng mga demokratikong Northern na si Stephen Douglas ang pinakamahusay na pagkakataon upang talunin ang "Black Republicans." Bagaman isang masigasig na tagasuporta ng pang-aalipin, ang Southern Democrats ay itinuturing na isang traidor dahil sa kanyang suporta sa popular na soberanya, na nagpapahintulot sa mga teritoryo na pumili na huwag magkaroon ng pagkaalipin. Ang mga Southern democrats ay sumabog sa labas ng kombensyon, nang hindi pumipili ng isang kandidato. Pagkalipas ng anim na linggo, pinili ng Northern Democrats si Douglas, samantalang sa isang hiwalay na kombensyon ay hinirang ng Southern Democrats si Vice President John C Breckenridge.

Ang mga Republikano ay nakilala sa Chicago na Mayo at kinikilala na ang kaguluhan ng Demokratiko ay nagbigay sa kanila ng pagkakataon na kunin ang halalan. Kailangan nilang pumili ng isang kandidato na maaaring dalhin ang North at manalo ng karamihan ng Electoral College. Upang gawin iyon, kailangan ng mga Republikano ang isang tao na maaaring magdala ng New Jersey, Illinois, Indiana at Pennsylvania - apat na mahahalagang estado na nanatiling hindi tiyak. Maraming potensyal na kandidato, ngunit sa wakas ay lumitaw si Abraham Lincoln bilang pinakamagandang pagpipilian. Si Lincoln ay naging simbolo ng hangganan, hirap sa trabaho, ang makapangyarihang tao at ang pangarap ng Amerika. Ang kanyang mga debate na may Douglas ay ginawa sa kanya ng isang pambansang figure at ang paglalathala ng mga debate sa unang bahagi ng 1860 na ginawa sa kanya kahit na mas mahusay na kilala. Matapos ang ikatlong balota, mayroon siyang nominasyon para sa Pangulo.

Ang isang bilang ng mga tumatagal na mga pulitiko at mga kilalang mamamayan, na tinawag ang kanilang sarili bilang Constitutional Union Party, na hinirang na si John Bell ng Tennessee, isang mayamang tagapagalaga bilang kanilang kandidato para sa Pangulo. Ang mga taong ito ay para sa pag-moderate. Napagpasyahan nila na ang pinakamagandang paraan sa mga kasalukuyang kahirapan na nakaharap sa bansa ay ang walang katatagan sa mga isyu na naghati sa Hilaga at Timog.

Sa apat na kandidato sa larangan, si Lincoln ay nakatanggap lamang ng 40% ng popular na boto at 180 na botohan sa eleksyon - sapat upang makitid na manalo sa masikip na halalan. Nangangahulugan ito na ang 60% ng mga botante ay pumili ng isang tao maliban sa Lincoln. Sa pagtataas ng mga resulta, ang tanong ay, tinatanggap ba ng South ang resulta? Ilang linggo matapos ang halalan, ang South Carolina ay lumabas mula sa Union.

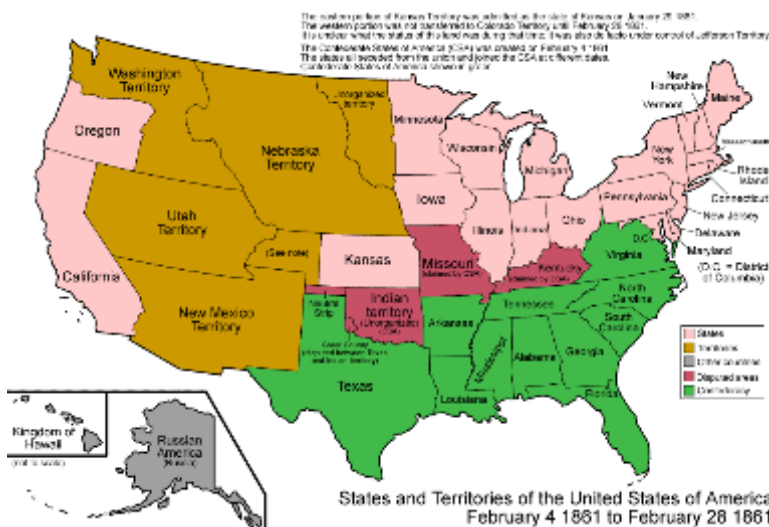
3 COULD AMERICAN LEADERS HAVE PREVENTED THE CIVIL WAR?

SECESSION

The force of events moved very quickly upon the election of Lincoln. South Carolina acted first, calling for a convention to secede from the Union. State by state, conventions were held, and the **Confederacy** was formed.

Within three months of Lincoln's election, seven states had seceded from the Union. Just as Springfield, Illinois celebrated the election of its favorite son to the Presidency on November 7, so did Charleston, South Carolina, which did not cast a single vote for him. It knew that the election meant the formation of a new nation. In a reference to the protests against British rule in the 1770s, the Charleston Mercury wrote, "The tea has been thrown overboard, the revolution of 1860 has been initiated."

Within a few days, the two United States Senators from South Carolina submitted their resignations. On December 20, 1860, by a vote of 169-0, the South Carolina legislature enacted an "ordinance" that "the union now subsisting between South Carolina and other States, under the name of 'The United States of America,' is hereby dissolved." South Carolina's action resulted in conventions in other Southern states. Mississippi, Florida, Alabama, Georgia, Louisiana, and Texas all left the Union by February 1. On February 4, delegates from all these states except Texas met in Montgomery, Alabama, to create and staff a government called the Confederate States of America. They elected President **Jefferson Davis**. The gauntlet was thrown. How would the North respond?

SEGMENTION

Ang lakas ng mga pangyayari ay mabilis na lumipat sa halalan ng Lincoln. Ang South Carolina ay kumilos nang una, na nanawagan para sa isang kombensyon upang lumayo mula sa Union. Estado ayon sa estado, ang mga kombensiyon ay ginanap, at ang Confederacy ay nabuo.

Sa loob ng tatlong buwan mula sa halalan ni Lincoln, pitong estado ang pinalaya mula sa Union. Tulad ng Springfield, Illinois ay ipinagdiriwang ang halalan ng kanyang paboritong anak na lalaki sa Panguluhan noong Nobyembre 7, gayon din ang Charleston, South Carolina, na hindi nagpapalabas ng isang boto para sa kanya. Alam nito na ang halalan ay nangangahulugan ng pagbubuo ng isang bagong bansa. Sa isang reference sa mga protesta laban sa British panuntunan sa 1770s, ang Charleston Mercury wrote, "Ang tsaa ay itinapon sa dagat, ang rebolusyon ng 1860 ay pinasimulan."

Secondary Source: Map

The United States and Confederate States of America in 1861.

Pangalawang Pangalawang: Mapa

Ang Estados Unidos at Confederate States of America noong 1861.

Sa loob ng ilang araw, ang dalawang Senador ng Estados Unidos mula sa South Carolina ay nagsumite ng kanilang mga resignasyon. Noong Disyembre 20, 1860, sa pamamagitan ng isang boto ng 169-0, ang Batas ng Timog Carolina ay nagpatibay ng isang "ordinansa" na "ang unyon na ngayon ay nabubuhay sa pagitan ng South Carolina at iba pang mga Estado, sa ilalim ng pangalan ng 'Ang Estados Unidos ng Amerika,' ay dito matunaw." Ang aksiyon ng South Carolina ay nagresulta sa mga kombensiyon sa ibang mga estado sa Timog. Ang lahat ng mga Mississippi, Florida, Alabama, Georgia, Louisiana, at Texas ay umalis sa Union sa pamamagitan ng Pebrero 1. Noong Pebrero 4, ang mga delegado mula sa lahat ng mga estado na ito maliban sa Texas ay nakilala sa Montgomery, Alabama, upang lumikha at kawani ng isang pamahalaan na tinatawag na Confederate States of America. Pinili nila si Pangulong Jefferson Davis. Ang tsismis ay itinapon. Paano tumugon ang North?

3 COULD AMERICAN LEADERS HAVE PREVENTED THE CIVIL WAR?

A few last ditch efforts were made to end the crisis through Constitutional amendment. Senator James Henry Crittenden proposed to amend the Constitution to extend the old 36°30' line to the Pacific. All territory north of the line would be forever free, and all territory south of the line would receive federal protection for slavery. Republicans refused to support the measure.

On March 2, 1861, two days before Lincoln's inauguration, the 36th Congress passed the Corwin Amendment and submitted it to the states for ratification as an amendment to the Constitution. Senator William H. Seward of New York introduced the amendment in the Senate and Representative Thomas Corwin of Ohio introduced it in the House of Representatives. The text of the proposed amendment was:

"No amendment shall be made to the Constitution which will authorize or give to Congress the power to abolish or interfere, within any State, with the domestic institutions thereof, including that of persons held to labor or service by the laws of said State."

Like the rest of the language in the Constitution prior to the Civil War, the proposed amendment never uses the word "slavery," instead employing the euphemisms "domestic institutions" and "persons held to labor or service." The proposed amendment was designed to reassure the seceding slave states that the federal government would not interfere with their "peculiar institution." If it had passed, it would have rendered unconstitutional any subsequent amendments restricting slavery, such as the 13th Amendment, which outlawed slavery throughout the nation. The Corwin Amendment passed the state legislatures in Ohio, Kentucky, Rhode Island and Maryland. Even Lincoln's own state of Illinois passed it, though the lawmakers who voted for it in Illinois were not actually the elected legislators but were delegates to a state constitutional convention.

Lincoln supported the amendment, specifically mentioning it in his first inaugural address:

"I understand a proposed amendment to the Constitution — which amendment, however, I have not seen — has passed Congress, to the effect that the Federal Government shall never interfere with the domestic institutions of the States, including that of persons held to service ... holding such a provision to now be implied constitutional law, I have no objection to its being made express and irrevocable."

Ang ilang mga huling pagsisikap ng ditch ay ginawa upang tapusin ang krisis sa pamamagitan ng konstitusyon na susog. Inimbitahan ni Senador James Henry Crittenden na baguhin ang Saligang Batas upang palawigin ang luma 36 ° 30 'na linya sa Pasipiko. Ang lahat ng teritoryo sa hilaga ng linya ay walang hanggan, at ang lahat ng teritoryo sa timog ng linya ay makakatanggap ng pederal na proteksyon para sa pagkaalipin. Ang mga Republika ay tumangging suportahan ang panukala.

Noong Marso 2, 1861, dalawang araw bago ang pagpapasinaya ni Lincoln, ang ika-36 na Kongreso ay pumasa sa Susog ng Corwin at isinumite ito sa mga estado para sa pagpapatibay bilang isang pagbabago sa Konstitusyon. Ipinakilala ni Senador William H. Seward ng New York ang pagbabago sa Senado at Kinatawan ni Thomas Corwin ng Ohio na ipinakilala ito sa Kapulungan ng mga Kinatawan. Ang teksto ng ipinanukalang susog ay:

Walang pagbabago ang dapat gawin sa Saligang-Batas na magpapahintulot o magbigay sa Kongreso ng kapangyarihan upang alisin o hadlangan, sa loob ng anumang Estado, kasama ang mga lokal na institusyon nito, kasama na ang mga taong gaganapin sa paggawa o serbisyo ng mga batas ng nasabing Estado.

Tulad ng ibang wika sa Saligang-Batas bago ang Digmaang Sibil, ang mga iminumungkahing susog ay hindi gumagamit ng salitang "pang-aalipin," sa halip ay gumagamit ng "mga institusyong pampamilya" at "mga taong gaganapin sa paggawa o serbisyo." Ang iminumungkahing susog ay idinisenyo upang muling magbigay-tiwala sa mga nagbabantang alipin estado na ang pederal na pamahalaan ay hindi makagambala sa kanilang "kakaibang institusyon." Kung ito ay lumipas, ay ipagkaloob na labag sa konstitusyon ang anumang kasunod na mga susog na naghihigpit sa pang-aalipin, tulad ng ika-13 na Susog, na nagbabawal sa pang-aalipin sa buong bansa. Ang Corwin Amendment ay pumasa sa mga lehislatura ng estado sa Ohio, Kentucky, Rhode Island at Maryland. Kahit na ipinasa ito ng sariling estado ng Lincoln ng Illinois, kahit na ang mga mambabatas na bumoto para dito sa Illinois ay hindi talaga ang mga inihalal na mambabatas ngunit mga delegado sa isang konstitusyonal na kombensiyon ng estado.

Sinuportahan ni Lincoln ang susog, na partikular na binabanggit ito sa kanyang unang inaugural address:

Naiintindihan ko ang isang panukalang susog sa Saligang-Batas - kung aling susog, gayunpaman, hindi ko nakita - ay lumipas na ang Kongreso, upang ang Pederal na Pamahalaan ay hindi kailanman makagambala sa mga lokal na institusyon ng Estado, kasama na ang mga taong gaganapin sa serbisyo. .. na may hawak na isang probisyon na ngayon ay ipinahiwatig na konstitusyunal na batas, wala akong pagtutol sa pagiging ipinahayag at hindi mababawi.

3 COULD AMERICAN LEADERS HAVE PREVENTED THE CIVIL WAR?

The amendment failed to get the required approval of 3/4 of all state legislatures for a constitutional amendment, largely because many of the Southern slave states had already seceded and did not vote on it.

What was the president doing during all this furor? Abraham Lincoln would not be inaugurated until March 4. James Buchanan presided over the exodus from the Union. Although he thought secession to be illegal, he found using the army in this case to be unconstitutional. Both regions awaited the arrival of President Lincoln and wondered anxiously what he would do.

LINCOLN'S FIRST INAUGURATION

Abraham Lincoln's first inaugural address was delivered on Monday, March 4, 1861, as part of his taking of the oath of office for his first term as the sixteenth President of the United States. The speech was primarily addressed to the people of the South, and was intended to succinctly state Lincoln's intended policies and desires.

Written in a spirit of reconciliation toward the seceded states, Lincoln's inaugural address touched on several topics: first, his pledge to "hold, occupy, and possess the property and places belonging to the government"—including Fort Sumter in South Carolina, which was still in federal hands; second, his argument that the Union was undissolvable, and thus that secession was impossible; and third, a promise that while he would never be the first to attack, any use of armed force against the United States would be regarded as rebellion, and met with force.

Lincoln denounced secession as anarchy, and explained that majority rule had to be balanced by constitutional restraints in the American system of republicanism, saying, "A majority held in restraint by constitutional checks and limitations, and always changing easily with deliberate changes of popular opinions and sentiments, is the only true sovereign of a free people."

Desperately wishing to avoid this terrible conflict, Lincoln ended with this impassioned plea:

"I am loath to close. We are not enemies, but friends. We must not be enemies. Though passion may have strained it must not break our bonds of affection. The mystic chords of memory, stretching from every battlefield and patriot grave to every living heart and hearthstone all over this broad land, will yet swell the chorus of the

Nabigo ang pagsusog upang makuha ang kinakailangang pag-apruba ng 3/4 ng lahat ng mga lehislatura ng estado para sa isang konstitusyonal na susog, higit sa lahat dahil marami sa mga kalihim ng Southern na mga kalalakihan ang nakapagtago at hindi bumoto dito.

Ano ang ginagawa ng pangulo sa lahat ng ito? Hindi gaganapin si Abraham Lincoln hanggang Marso 4. Si James Buchanan ang nanguna sa exodo mula sa Union. Bagaman inisip niya na ang pag-agaw ay ilegal, natagpuan niya ang paggamit ng hukbo sa kasong ito na labag sa saligang-batas. Ang dalawang rehiyon ay naghihintay sa pagdating ni Pangulong Lincoln at nagtataka ng balisa kung ano ang gagawin niya.

FIRST INAUGURATION ni LINCOLN

Ang unang inaugural address ni Abraham Lincoln ay inihatid noong Lunes, Marso 4, 1861, bilang bahagi ng kanyang pagkuha ng panunumpa ng tungkulin para sa kanyang unang termino bilang panlabing-anim na Pangulo ng Estados Unidos. Ang pananalita ay pangunahing tinutugunan sa mga mamamayan ng Timog, at nilayon upang maipaliwanag ang mga patakaran at hangarin ng Lincoln.

Isinulat sa isang diwa ng pagkakasundo sa mga nakalabas na estado, ang pagtawag sa Lincoln sa unang paksa: una, ang kanyang pangako na "hawakan, sakupin, at ariin ang ari-arian at mga lugar na kabilang sa pamahalaan" -naglalakip sa Fort Sumter sa South Carolina, na pa rin sa mga kamay ng pederal; Pangalawa, ang kanyang argument na ang Union ay hindi maari na mapawi, at sa gayon ang impisyon ay imposible; at pangatlo, isang pangako na habang siya ay hindi kailanman magiging unang pag-atake, ang anumang paggamit ng armadong pwersa laban sa Estados Unidos ay ituturing na rebelyon, at nagtagumpay.

Tinanggihan ni Lincoln ang paghihiwalay bilang anarkiya, at ipinaliwanag na ang pamantayan ng karamihan ay kailangang balansehin ng mga paghihigpit sa konstitusyon sa sistema ng Republikanismo ng Amerika, na nagsasabing, "Ang karamihan ay ginampanan ng mga pagsisiyasat at mga limitasyon ng konstitusyonal, at laging madaling magbabago sa sinadyang mga pagbabago ng mga tanyag na opinyon at sentiments, ay ang tanging tunay na pinakadakilang isang malayang tao."

Agad na nagnanais na maiwasan ang kahila-hilakbot na salungat na ito, natapos ni Lincoln ang pang-aalab na pakiusap na ito:

Hindi ako kaaway, pero mga kaibigan, hindi tayo dapat maging mga kaaway, kahit na ang pagmamahal ay maaaring napinsala hindi dapat masira ang ating mga pag-ibig ng pagmamahal, ang mistikong chords ng memorya, na lumalawak mula sa bawat larangan ng digmaan at patriot na libingan sa bawat ang buhay na puso at hearthstone sa lahat ng dako ng malawak na lupain, ay magpapalaki pa rin ng koro ng Union, nang

3 COULD AMERICAN LEADERS HAVE PREVENTED THE CIVIL WAR?

Union, when again touched, as surely they will be, by the **better angels of our nature.**"

While much of the Northern press praised or at least accepted Lincoln's speech, the new Confederacy essentially met his inaugural address with contemptuous silence. The Charleston Mercury was an exception: it excoriated Lincoln's address as manifesting "insolence" and "brutality," and attacked the Union government as "a mobocratic empire." The speech also did not impress other states who were considering secession from the Union. Indeed, after Fort Sumter was attacked and Lincoln declared a formal State of Insurrection, four more states—Virginia, North Carolina, Tennessee and Arkansas—seceded from the Union and joined the Confederacy.

Modern writers and historians generally consider the speech to be a masterpiece and one of the finest presidential inaugural addresses, with the final lines having earned particularly lasting renown in American culture. Literary and political analysts likewise have praised the speech's eloquent prose.

FORT SUMTER

It all began at Fort Sumter.

On December 20, 1860, South Carolina seceded from the Union. Five days later, 68 federal troops stationed in Charleston, South Carolina, withdrew to **Fort Sumter**, an island in Charleston Harbor. President Lincoln and the North considered the fort to be the property of the United States government. The people of South Carolina believed it belonged to the new Confederacy. Four months later, the first engagement of the Civil War took place on this disputed soil.

The commander at Fort Sumter, Major Robert Anderson, was a former slave owner who was nevertheless unquestionably loyal to the Union. With 6,000 South Carolina militia ringing the harbor, Anderson and his soldiers were cut off from reinforcements and resupplies. In January 1861, as one of the last acts of his administration, President James Buchanan sent 200 soldiers and supplies on an unarmed merchant vessel, *Star of the West*, to reinforce Anderson. It quickly departed when South Carolina artillery started firing.

In February 1861, Jefferson Davis was inaugurated as the provisional president of the Confederate States of America, in Montgomery,

multi silang hinawakan, tiyak na sila ay magiging, sa pamamagitan ng mas mahusay na mga anghel ng ating kalikasan.

Habang ang karamihan sa mga Northern pindutin praised o hindi bababa sa tinanggap Lincoln's speech, ang mga bagong Confederacy mahalagang nakilala ang kanyang inaugural address sa mapanlait katahimikan. Ang Charleston Mercury ay isang pagbubukod: ito excoriated Lincoln address bilang manifesting "insolence" at "brutality," at attacked ang Union pamahalaan bilang "isang mamamayang imperyo." Ang pananalita din ay hindi mapabilib ang iba pang mga estado na isinasaalang-alang ang pag-aalis mula sa Union. Sa katunayan, pagkatapos ng pag-atake ni Fort Sumter at ipinahayag ni Lincoln ang isang pormal na State of Insurrection, apat pang estado—Virginia, Hilagang Carolina, Tennessee at Arkansas—mula sa Union at sumali sa Confederacy.

Ang mga modernong manunulat at mga istoryador sa pangkalahatan ay nagsasaalang-alang na ang pagsasalita ay isang obra maestra at isa sa pinakamasasarap na address sa pampasinaya ng presidente, na ang mga huling linya ay nakakuha ng partikular na pangmatagalang katanyagan sa kultura ng Amerikano. Ganito din ang pinuri ng mga literaturang pampulitika at pampulitika ng mahusay na prose sa pagsasalita.

FORT SUMTER

Nagsimula ang lahat sa Fort Sumter.

Noong Disyembre 20, 1860, ang South Carolina ay lumabas mula sa Union. Pagkalipas ng limang araw, 68 na mga tropang pederal na nakatalaga sa Charleston, South Carolina, ay lumipat sa Fort Sumter, isang isla sa Charleston Harbour. Kinilala ni Pangulong Lincoln at ng North ang kuta upang maging ari-arian ng gobyerno ng Estados Unidos. Naniniwala ang mga tao ng South Carolina na kabilang ito sa bagong Confederacy. Pagkaraan ng apat na buwan, ang unang pakikipag-ugnayan ng Digmaang Sibil ay naganap sa pinagtatalunang lupa na ito.

Ang kumander sa Fort Sumter, si Major Robert Anderson, ay isang dating may-ari ng alipin na gayon pa man ay walang katiyakan na tapat sa Union. Sa 6,000 milisyang South Carolina na nagdaos sa daungan, si Anderson at ang kanyang mga sundalo ay pinutol mula sa mga reinforcement at resupplies. Noong Enero 1861, bilang isa sa huling mga gawain ng kanyang administrasyon, si Pangulong James Buchanan ay nagpadala ng 200 sundalo at nagtustos sa isang hindi armadong barkong pangkalakal, *Star of the West*, upang mapalakas si Anderson. Mabilis itong umalis kapag nagsimulang pagpapaputok ang artilerya ng South Carolina.

Noong Pebrero 1861, pinasinayaan si Jefferson Davis bilang pansamantalang pangulo ng Confederate States of America, sa Montgomery, Alabama. Noong Marso 4, 1861, kinuha ni Abraham Lincoln ang kanyang

3 COULD AMERICAN LEADERS HAVE PREVENTED THE CIVIL WAR?

Alabama. On March 4, 1861, Abraham Lincoln took his oath of office as president of the Union in Washington, DC. The fate of Fort Sumter lay in the hands of these two leaders.

As weeks passed, pressure grew for Lincoln to take some action on Fort Sumter and to reunite the states. Lincoln thought of the Southern secession as "artificial." When Jefferson Davis sent a group of commissioners to Washington to negotiate for the transfer of Fort Sumter to South Carolina, they were promptly rebuffed.

Lincoln had a dilemma. Fort Sumter was running out of supplies, but an attack on the fort would appear as Northern aggression. States that still remained part of the Union (such as Virginia and North Carolina) might be driven into the secessionist camp. People at home and abroad might become sympathetic to the South. Yet Lincoln could not allow his troops to starve or surrender and risk showing considerable weakness.

At last he developed a plan. On April 6, Lincoln told the governor of South Carolina that he was going to send provisions to Fort Sumter. He would send no arms, troops, or ammunition — unless, of course, South Carolina attacked.

Now the dilemma sat with Jefferson Davis. Attacking Lincoln's resupply brigade would make the South the aggressive party. But he simply could not allow the fort to be resupplied. J.G. Gilchrist, a Southern newspaper writer, warned, "Unless you sprinkle the blood in the face of the people of Alabama, they will be back in the old Union in less than ten days."

Davis decided he had no choice but to order Major Anderson to surrender Sumter. Anderson refused.

The Civil War began at 4:30 a.m. on April 12, 1861, when Confederate artillery, under the command of General Pierre Gustave T. Beauregard, opened fire on Fort Sumter. Confederate batteries showered the fort with over 3,000 shells in a three-and-a-half day period. Anderson surrendered. Ironically, Beauregard had developed his military skills under Anderson's instruction at West Point. It was the first of countless relationships and families devastated in the Civil War. The fight was on.

CONCLUSION

Clearly the problems of slavery and especially the expansion of slavery into the West were enormous, but there were efforts at compromise. If the influential voices of the day — John Brown, Charles

panunungkulan bilang pangulo ng Union sa Washington, DC. Ang kapalaran ng Fort Sumter ay nasa kamay ng dalawang lider na ito.

Habang lumipas ang mga linggo, lumaki ang presyur para kay Lincoln na gumawa ng ilang pagkilos sa Fort Sumter at muling pagsamahin ang mga estado. Iniisip ni Lincoln ang Southern secession bilang "artipisyal." Nang magpadala si Jefferson Davis ng isang grupo ng mga komisyoner sa Washington upang makipag-ayos para sa paglipat ng Fort Sumter sa South Carolina, agad silang pinawalang-bisa.

Nagkaroon ng problema si Lincoln. Ang Fort Sumter ay tumatakbo sa mga suplay, ngunit isang pag-atake sa kuta ay lilitaw bilang Northern agresyon. Ang mga estado na nanatili pa rin sa bahagi ng Union (tulad ng Virginia at North Carolina) ay maaaring itaboy sa kampo ng seguridad. Ang mga tao sa tahanan at sa ibang bansa ay maaaring maging simpatiya sa Timog. Subalit hindi maaaring pahintulutan ni Lincoln ang kanyang mga hukbo na mamatay sa gutom o pagsuko at panganib na nagpapakita ng malaking kahinaan.

Sa wakas ay nakagawa siya ng isang plano. Noong Abril 6, sinabi ni Lincoln sa gobernador ng South Carolina na magpapadala siya ng mga probisyon sa Fort Sumter. Hindi siya magpapadala ng mga armas, hukbo, o bala - maliban kung, siyempre, sinalakay ng South Carolina.

Ngayon ang problema ay nakaupo sa Jefferson Davis. Pag-atake ng resupply brigade ni Lincoln ay gagawin ang South ang agresibong partido. Ngunit hindi niya maipahintulot ang kuta na ipagkaloob muli. J.G. Si Gilchrist, isang manunulat ng pahayagan sa Timog, ay nagbabala, "Maliban kung iyong iwiwisik ang dugo sa harap ng mga tao ng Alabama, sila ay bumalik sa lumang Union sa wala pang sampung araw."

Ipinasiya ni Davis na wala siyang pagpipilian ngunit upang mag-utos kay Major Anderson na sumuko Sumter. Tumanggi si Anderson.

Nagsimula ang Digmaang Sibil sa 4:30 ng umaga noong Abril 12, 1861, nang ang artilerya ng Confederate, sa ilalim ng utos ni Heneral Pierre Gustave T. Beauregard, ay nagbukas ng apoy sa Fort Sumter. Ang mga baterya ng samahan ay nagpapaligo sa kuta na may higit sa 3,000 na mga shell sa isang tatlong-at-kalahating araw na panahon. Sumuko si Anderson. Ironically, na binuo ni Beauregard ang kanyang mga kasanayan sa militar sa ilalim ng pagtuturo ni Anderson sa West Point. Ito ang una sa hindi mabilang na mga relasyon at mga pamilya na nagapi sa Digmaang Sibil. Ang away ay nasa.

KUMPLETO

Malinaw na ang mga problema ng pang-aalipin at lalo na ang pagpapalawak ng pang-aalipin sa Kanluran ay napakalaki, ngunit may mga pagsisikap sa kompromiso. Kung ang mga maimpluwensyang tinig

3 COULD AMERICAN LEADERS HAVE PREVENTED THE CIVIL WAR?

Sumner or Preston Brooks for example – hadn't been so extreme in their rhetoric or actions and had followed more closely the conciliatory example of Abraham Lincoln, could war have been avoided?

Or, had the problem just grown so large that war was inevitable, no matter how brilliant or charismatic the nation's leaders might have been. By the end of the 1850s, could anyone have keep the peace?

What do you think? Could America's leaders have prevented the Civil War?

ng araw - halimbawa ng John Brown, Charles Sumner o Preston Brooks - ay hindi labis na labis sa kanilang retorika o mga aksyon at mas sinunod ang masusing pagsasamahan ng Abraham Lincoln, maaaring maiiwasan ang digmaan?

O, nagkaroon ng problema na lumaki nang malaki na ang digmaan ay hindi maiiwasan, gaano man kahalaga ang mga lider ng bansa kung gaano napakatalino o charismatic ang mga pinuno ng bansa. Sa pagtatapos ng 1850s, maaari bang mapanatili ng sinuman ang kapayapaan?

Ano sa tingin mo? Pwede bang pigilan ng mga lider ng Amerika ang Digmaang Sibil?

Read Lincoln's First Inaugural Address

3 COULD AMERICAN LEADERS HAVE PREVENTED THE CIVIL WAR?

PEOPLE

Charles Sumner: Senator from Massachusetts, abolitionist, and leader of the Radical Republicans who advocated for immediate abolition.

Constitutional Union Party: A political party that existed just before the start of the Civil War. They argued simply that the nation should stay together and ignore the question of slavery. They did not win, but their candidate John Bell won some votes in the election of 1860.

Dred Scott: A slave who sued for his freedom after being taken into the North. His case went all the way to the Supreme Court where he lost.

Jefferson Davis: President of the Confederacy. Usually regarded as an ineffective wartime leader.

Martyr: A hero who dies for a cause.

Preston Brooks: Senator from South Carolina who angrily beat Charles Sumner on the floor of the Senate with his cane. He became a hero in the South.

Robert E. Lee: Brilliant general from Virginia who led the assault on John Brown at Harper's Ferry and later led the Confederate armies during the Civil War. His surrender to Ulysses S. Grant ended the war.

Roger Taney: The Supreme Court Chief Justice who wrote the Dred Scott decision.

MGA TAO

Charles Sumner: Senador mula sa Massachusetts, abolitionist, at pinuno ng Radical Republicans na nagtataguyod para sa agarang pagpawi.

Constitutional Union Party: Isang partidong pampolitika na umiral bago magsimula ang Digmaang Sibil. Nagtalo lamang sila na ang bansa ay dapat manatiling magkasama at huwag pansinin ang tanong ng pang-aalipin. Hindi sila nanalo, ngunit ang kanilang kandidato na si John Bell ay nanalo ng ilang mga boto sa eleksyon ng 1860.

Dred Scott: Isang alipin na nanunungkulan para sa kanyang kalayaan matapos na dadalhin sa Hilaga. Ang kanyang kaso ay napunta sa Korte Suprema kung saan nawala siya.

Jefferson Davis: Pangulo ng Confederacy. Karaniwang itinuturing bilang isang hindi epektibong lider ng digmaan.

Martyr: Isang bayani na namatay para sa isang dahilan.

Preston Brooks: Senador mula sa South Carolina na nagagalit na napinsala kay Charles Sumner sa sahig ng Senado sa kanyang tungkod. Naging bayani siya sa Timog.

Robert E. Lee: Brilliant general mula sa Virginia na humantong sa pag-atake kay John Brown sa Harper's Ferry at sa huli ay humantong ang mga Confederate armies sa panahon ng Digmaang Sibil. Natapos niya ang pagsuko kay Ulysses S. Grant sa digmaan.

Roger Taney: Ang Korte Suprema ng Korte Suprema na sumulat sa desisyon ni Dred Scott.

KEY IDEAS

A House Divided: This was a metaphor that Abraham Lincoln articulated during the Lincoln-Douglas Debates. He said that the nation was like a house that could not stand if it was divided. He predicted that the country would either become all slave, or all free, but could not continue with slavery allowed in only the South.

Freeport Doctrine: Named for the town of Freeport, Illinois where Stephen Douglas articulated it in one of the Lincoln-Douglas Debates, the Freeport Doctrine was Douglas's assertion that despite the Dred Scott decision, the people of new territories could still ban slavery on their own. His argument for popular sovereignty angered Democrats in the South and helped lead to a split in the party.

Popular Sovereignty: The idea that the residents of each territory should decide for themselves if they would join the Union as a free or slave state. Stephen Douglas supported this idea and it was the heart of the Kansas-Nebraska Act.

The Better Angels of our Nature: A famous image invoked by President Lincoln at his first inaugural address when he called upon the nation to avoid war.

KEY IDEAS

Isang Dibisyon ng Bahay: Ito ay isang talinghaga na ipinahayag ni Abraham Lincoln sa panahon ng Lincoln-Douglas Debate. Sinabi niya na ang bansa ay tulad ng isang bahay na hindi maaaring tumayo kung ito ay nahati. Inihula niya na ang bansa ay magiging lahat ng alipin, o lahat ng libre, ngunit hindi maaaring magpatuloy sa pang-aalipin na pinapayagan lamang sa Timog.

Freeport Doctrine: Ipinangalan sa bayan ng Freeport, Illinois kung saan ipinahayag ito ni Stephen Douglas sa isa sa Lincoln-Douglas Debates, ang Freeport Doctrine ay ang assertion ni Douglas na sa kabila ng desisyon ni Dred Scott, ang mga tao ng mga bagong teritoryo ay maaari pa ring ipagbawal ang kanilang pang-aalipin. Ang kanyang argumento para sa popular na soberanya ay nagalit ang mga Demokratiko sa Timog at tumulong na humantong sa isang split sa partido.

Sikat na Soberanya: Ang ideya na ang mga residente ng bawat teritoryo ay dapat magpasya para sa kanilang sarili kung sila ay sumali sa Union bilang isang libre o estado ng alipin. Sinuportahan ni Stephen Douglas ang ideyang ito at ito ang puso ng Batas sa Kansas-Nebraska.

Ang Mas mahusay na mga Anghel ng ating Kalikasan: Isang bantog na imahen na sinambit ni Pangulong Lincoln sa kanyang unang inaugural address nang tumawag siya sa bansa upang maiwasan ang digmaan.

3 COULD AMERICAN LEADERS HAVE PREVENTED THE CIVIL WAR?

COURT CASES

Dred Scott v. Sanford: A landmark Supreme Court case in 1857 in which Chief Justice Roger Taney wrote that the federal government did not have the power to regulate slavery, effectively allowing slavery in all states, North and South, as well as the territories. The outcome of the case infuriated abolitionists who saw it as a major expansion of the power of slave owners over the federal government.

Dred Scott v. Sanford: Isang palatandaan ng kaso sa Korte Suprema noong 1857 kung saan isinulat ni Chief Justice Roger Taney na ang pederal na pamahalaan ay walang kapangyarihan upang kontrolin ang pang-aalipin, na epektibong nagpapahintulot sa pang-aalipin sa lahat ng mga estado, Hilaga at Timog, gayundin ang mga teritoryo. Ang kinalabasan ng kaso ay nagpapasuko sa mga abolitionist na nakakita nito bilang isang malaking pagpapalawak ng kapangyarihan ng mga may-ari ng alipin sa pederal na pamahalaan.

KASAYSAYAN NG KORTE

LAWS

Fugitive Slave Act: A law passed by the United States Congress on September 18, 1850, as part of the Compromise of 1850 between Southern slave-holding interests and Northern Free-Soilers. The Act was one of the most controversial elements of the 1850 compromise and heightened Northern fears of a "slave power conspiracy" that was taking control of the federal government. It required that all escaped slaves were, upon capture, to be returned to their masters and that officials and citizens of free states had to cooperate in this law.

Fugitive Slave Act: Ang isang batas na ipinasa ng Kongreso ng Estados Unidos noong Setyembre 18, 1850, bilang bahagi ng Compromise ng 1850 sa pagitan ng Southern alipin-hawak na interes at Northern Free-Soilers. Ang Batas ay isa sa mga pinaka-kontrobersyal na elemento ng 1850 kompromiso at pinalaki Northern takot ng isang "alipin kapangyarihan pagsasabwatan" na ang pagkuha ng kontrol ng pederal na pamahalaan. Kinakailangan na ang lahat ng mga nakaligtas na alipin ay, nang makuha, ay ibabalik sa kanilang mga panginooon at ang mga opisyal at mamamayan ng mga libreng estado ay kailangang makipagtulungan sa batas na ito.

MGA BATAS

EVENTS

Lincoln-Douglas Debates: A series of famous debates between Abraham Lincoln and Stephen Douglas during their campaign for the open Illinois senate seat in 1858. Lincoln, a Republican, and Douglas a Democrat drew national attention as they debated the future of slavery. Despite losing the election, the debates catapulted Lincoln to widespread fame and respect.

Lincoln-Douglas Debates: Isang serye ng mga bantog na debate sa pagitan ni Abraham Lincoln at Stephen Douglas sa kanilang kampanya para sa bukas na senado sa Senado sa Illinois noong 1858. Ang Lincoln, isang Republikano, at Douglas na isang Demokrator ay nakakuha ng pambansang pansin habang pinagtatalunan nila ang hinaharap ng pang-aalipin. Sa kabila ng pagkawala ng halalan, ang mga debate ay tumulak kay Lincoln sa malawakang katanyagan at paggalang.

MGA KAGANAPAN

LOCATIONS

Confederacy: The Confederate States of America – the slave-holding states from the South that seceded.

Fort Sumter: Fort in Charleston Harbor, South Carolina. The Union controlled the fort at the start of the Civil War, and Confederate troops bombarded and took control of the fort. It was the first military action of the war.

Harper's Ferry: A small town in West Virginia and site of the federal arsenal that John Brown attacked.

Confederacy: Ang Confederate States of America - ang mga alipin-hawak na mga estado mula sa South na seceded.

Fort Sumter: Fort sa Charleston Harbour, South Carolina. Kinokontrol ng Union ang kuta sa pagsisimula ng Digmaang Sibil, at ang mga tropa ng Confederate ay pinabagsak at kinontrol ang kuta. Ito ang unang pagkilos ng militar ng digmaan.

Harper's Ferry: Isang maliit na bayan sa West Virginia at site ng pederal na arsenal na sinalakay ni John Brown.

LOCATIONS

4

F O U R T H Q U E S T I O N COULD THE SOUTH HAVE WON THE CIVIL WAR?

**WAS THE
CIVIL WAR
A RIGHTEOUS JUDGEMENT
FOR AMERICA'S EMBRACE OF
SLAVERY?**

INTRODUCTION

We often make the mistake of looking back at history and thinking, "of course." Of course the North was going to win the Civil War. Of course Lincoln would free the slaves. Of course the championship team was going to win!

But we rarely make this mistake when looking into the future. The future seems far less certain. And actually, looking more closely at events from history, the outcome of major events is usually less certain than we think it was. When the Civil War began both the North and the South thought that they would win easily, and they were both wrong. Each side had significant advantages, and had it not been for some key turning points, the outcome of the war might have been very different.

Don't be too quick to conclude that what did happen is what was going to happen all along.

Could the South have won the Civil War?

PANIMULA

Madalas nating gawin ang pagkakamali sa pagtingin sa kasaysayan at pag-iisip, "siyempre." Siyempre ang North ay pupunta upang manalo sa Digmaang Sibil. Siyempre, pinalaya ni Lincoln ang mga alipin. Siyempre ang koponan ng championship ay pupunta upang manalo!

Ngunit bihira naming gawin ang pagkakamaling ito kapag tumitingin sa hinaharap. Ang hinaharap ay tila mas mababa tiyak. At talagang, mas maingat na tinitingnan ang mga kaganapan mula sa kasaysayan, ang kinalabasan ng mga pangunahing kaganapan ay kadalasang mas tiyak kaysa sa iniisip natin. Nang simulan ng Digmaang Sibil ang parehong North at South na nag-iisip na madali silang manalo, at pareho silang mali. Ang bawat panig ay may makabuluhang pakinabang, at kung hindi ito para sa ilang mga pangunahing punto sa pagliko, ang kinalabasan ng digmaan ay maaaring ibang-iba.

Huwag masyadong mabilis na tapusin na kung ano ang nangyari ay kung ano ang mangyayari sa lahat.

Puwede ba ang South na manalo ng Digmaang Sibil?

4 COULD THE SOUTH HAVE WON THE CIVIL WAR?

STRENGTHS AND WEAKNESSES

On paper, the **Union** outweighed the **Confederacy** in almost every way. Nearly 21 million people lived in 23 Northern states. The South claimed just 9 million people — including 3.5 million slaves — in 11 confederate states. Despite the North's greater population, however, the South had an army almost equal in size during the first year of the war.

The North had an enormous industrial advantage as well. At the beginning of the war, the Confederacy had only one-ninth the industrial capacity of the Union. But that statistic was misleading. In 1860, the North manufactured 97 percent of the country's firearms, 96 percent of its railroad locomotives, 94 percent of its cloth, 93 percent of its pig iron, and over 90 percent of its boots and shoes. The North had twice the density of railroads per square mile. There was not even one rifle works in the entire South.

All of the principal ingredients of gunpowder were imported. Since the North controlled the navy, the seas were in the hands of the Union. A **blockade** could suffocate the South. Still, the Confederacy was not without resources and willpower.

The South could produce all the food it needed, though transporting it to soldiers and civilians was a major problem. The South also had a great nucleus of trained officers. Seven of the eight military colleges in the country were in the South.

The South also proved to be very resourceful. By the end of the war, it had established armories and foundries in several states. They built huge gunpowder mills and melted down thousands of church and plantation bells for bronze to build cannon.

The South's greatest strength lay in the fact that it was fighting on the defensive in its own territory. Familiar with the landscape, Southerners could harass Northern invaders.

The military and political objectives of the Union were much more difficult to accomplish. The Union had to invade, conquer, and occupy the South. It had to destroy the South's capacity and will to resist — a formidable challenge in any war. In short, the North had to win. The South simply had to not lose.

Southerners enjoyed the initial advantage of morale: The South was fighting to maintain its way of life, whereas the North was

KALAKASAN AT KAHINAAN

Sa papel, ang Union ay lumampas sa Confederacy sa halos lahat ng paraan. Halos 21 milyong katao ang nanirahan sa 23 na mga estado ng Northern. Ang South ay inaangkin lamang 9 milyon katao - kabilang ang 3.5 milyong alipin - sa 11 estado ng samahan. Sa kabila ng mas malawak na populasyon ng North, gayunpaman, ang South ay may isang hukbo halos pantay-pantay sa laki sa panahon ng unang taon ng digmaan.

Ang North ay may isang napakalaking pang-industriya kalamangan pati na rin. Sa simula ng digmaan, ang Confederacy ay nagkaroon lamang ng isang-ikasiyam na pang-industriya kapasidad ng Union. Ngunit ang istatistika na iyon ay nakakalinlang. Noong 1860, ang North ay nakagawa ng 97 porsiyento ng mga firearm ng bansa, 96 porsiyento ng mga tren ng tren, 94 porsiyento ng tela nito, 93 porsiyento ng baboy na bakal nito, at higit sa 90 porsiyento ng sapatos at sapatos nito. Ang North ay may dalawang beses ang density ng railroads bawat square milya. Wala kahit isang rifle ang gumagana sa buong South.

Ang lahat ng mga pangunahing ingredients ng pulbura ay na-import. Yamang kinontrol ng North ang hukbong-dagat, ang mga dagat ay nasa mga kamay ng Union. Ang isang pagbangga ay maaaring mapawi ang Timog. Gayunpaman, ang Confederacy ay walang mga mapagkukunan at determinasyon.

Ang Timog ay maaaring gumawa ng lahat ng kinakailangang pagkain, bagaman ang transportasyon nito sa mga sundalo at sibilyan ay isang pangunahing problema. Ang South ay mayroon ding isang mahusay na nucleus ng mga sinanay na opisyal. Ang pitong ng walong kolehiyo militar sa bansa ay nasa Timog.

Ang Timog ay napatunayan din na napakalakas. Sa pagtatapos ng digmaan, itinatag ang mga armor at foundries sa ilang estado. Nagtayo sila ng malalaking pulbura ng pulbura at natunaw ang libu-libong mga kampana ng simbahan at plantasyon para sa tanso upang bumuo ng kanyon.

Ang pinakamalaking lakas ng Timog ay nakasalalay sa katotohanan na nakikipaglaban ito sa nagtatanggol sa sarili nitong teritoryo. Pamilyar sa landscape, maaaring mahawahan ng mga Southerners ang Northern Invaders.

Ang militar at pampulitikang mga layunin ng Unyon ay mas mahirap na magawa. Ang Union ay kailangang sumalakay, sumakop, at sumasakop sa Timog. Kinailangan itong sirain ang kapasidad ng Timog at upang labanan - isang mabigat na hamon sa anumang digmaan. Sa maikli, ang North ay kailangang manalo. Ang South lamang ay hindi mawawala.

Natutuwa ang mga pasimuno sa unang bentahe ng moral: Ang South ay nakikipaglaban upang mapanatili ang paraan ng pamumuhay, samantalang ang North ay

4 COULD THE SOUTH HAVE WON THE CIVIL WAR?

fighting to maintain a union. Slavery did not become a moral cause of the Union effort until Lincoln announced the Emancipation Proclamation in 1863.

When the war began, many key questions were still unanswered. What if the slave states of Maryland, Kentucky, Missouri, and Delaware joined the Confederacy? What if Britain or France came to the aid of the South? What if a few decisive early Confederate victories turned Northern public opinion against the war?

Indeed, the North looked much better on paper in terms of resources, but victory for the North was by no means a foregone conclusion.

THEY ALL THOUGHT IT WOULD BE A SHORT WAR

When the war began in April 1861, most Americans in the North and South expected the conflict to be brief. When President Lincoln called upon the governors and states of the Union to furnish him with 75,000 soldiers, he asked for an enlistment of only 90 days. When the Confederacy moved its capital to Richmond, Virginia, 100 miles from Washington, everyone expected a decisive battle to take place on the ground between the two cities.

In the spring of 1861, 35,000 Confederate troops led by General Pierre Beauregard moved north to protect Richmond against invasion. Lincoln's army had almost completed its 90-day enlistment requirement and still its field commander, General Irvin McDowell, did not want to fight. Pressured to act, on July 18 (three months after the war had begun) McDowell marched his army of 37,000 into Virginia.

Hundreds of reporters, congressional representatives, and other civilians traveled from Washington in carriages and on horses to see a real battle. It took the Northern troops two and a half days to march 25 miles. Beauregard was warned of McDowell's troop movement by a Southern belle who concealed the message in her hair. He consolidated his forces along the south bank of Bull Run, a river a few miles north of Manassas Junction, and waited for the Union troops to arrive.

Early on July 21, the **First Battle of Bull Run** began. During the first two hours of battle, 4,500 Confederates gave ground grudgingly to 10,000 Union soldiers. But as the Confederates were retreating,

nakikipaglaban upang mapanatili ang isang unyon. Ang pang-aalipin ay hindi naging isang moral na sanhi ng pagsisikap ng Union hanggang sa ipinahayag ni Lincoln ang Proclamation ng Emancipation noong 1863.

Nang magsimula ang digmaan, maraming mga tanong ang hindi pa nasagot. Paano kung ang mga estado ng alipin ng Maryland, Kentucky, Missouri, at Delaware ay sumali sa Confederacy? Paano kung ang Britanya o Pransya ay tumulong sa Timog? Paano kung ang ilang mga mapag-aalinlanganang maagang mga tagumpay ng Confederate ay naging Northern na opinyon ng publiko laban sa digmaan?

Sa katunayan, ang North ay mukhang mas mahusay sa papel sa mga tuntunin ng mga mapagkukunan, ngunit tagumpay para sa North ay hindi nangangahulugang isang foregone konklusyon.

Silang lahat ay naisip na ito ay isang maikling digmaan

Nang magsimula ang digmaan noong Abril 1861, inaasahang maikli ng karamihan sa mga Amerikano sa North at South ang salungatan. Nang tumawag si Pangulong Lincoln sa mga gobernador at estado ng Union upang bigyan siya ng 75,000 sundalo, humiling siya ng isang pagpapalista ng 90 araw lamang. Nang ilipat ng Confederacy ang kabisera nito sa Richmond, Virginia, 100 milya mula sa Washington, inaasahan ng lahat na isang mahigpit na labanan na maganap sa lupa sa pagitan ng dalawang lungsod.

Noong tagsibol ng 1861, 35,000 hukbo ng samahan na pinangunahan ni Heneral Pierre Beauregard ang lumipat sa hilaga upang protektahan ang Richmond laban sa pagsalakay. Halos nakumpleto ng hukbo ni Lincoln ang 90-araw na kahilingan sa paglilipat nito at ang komandante ng field na ito, General Irvin McDowell, ay hindi gustong makipaglaban. Pinilit na kumilos, sa Hulyo 18 (tatlong buwan pagkatapos ng digmaan ay nagsimula) Naglabas si McDowell ng kanyang hukbo ng 37,000 sa Virginia.

Daan-daang mga reporter, kinatawan ng kongreso, at iba pang sibilyan ang naglakbay mula sa Washington sa mga karwahe at sa mga kabayo upang makita ang isang tunay na labanan. Kinuha nito ang mga tropa ng Northern dalawa at kalahating araw upang march 25 milya. Si Beauregard ay binigyan ng babala ng kilusang kilusan ni McDowell ng isang Southern belle na tago ang mensahe sa kanyang buhok. Pinagsama niya ang kanyang mga pwersa sa kahabaan ng timog na bangko ng Bull Run, isang ilog na ilang milya sa hilaga ng Manassas Junction, at naghintay na dumating ang mga hukbo ng Union.

Maaga noong Hulyo 21, nagsimula ang Unang Labanan ng Bull Run. Sa loob ng unang dalawang oras ng labanan, 4,500 Confederates ang nagbigay ng alalahanin sa 10,000 sundalo ng Union. Ngunit samantalang ang mga Confederates ay umalis, natagpuan nila ang isang brigada ng mga sariwang tropa na pinangunahan ni Heneral

4 COULD THE SOUTH HAVE WON THE CIVIL WAR?

they found a brigade of fresh troops led by General Thomas Jackson waiting just over the crest of the hill.

Trying to rally his infantry, General Bernard Bee of South Carolina shouted, "Look, there is Jackson with his Virginians, standing like a stone wall!" The Southern troops held firm, and Jackson's nickname, "Stonewall," was born.

During the afternoon, thousands of additional Confederate troops arrived by horse and by train. The Union troops had been fighting in intense heat — many for 14 hours. By late in the day, they were feeling the effects of their efforts. At about 4 p.m., when Beauregard ordered a massive counterattack, Stonewall Jackson urged his soldiers to "yell like furies." The Rebel Yell became a hallmark of the Confederate Army. A retreat by the Union became a rout.

Over 4,800 soldiers were killed, wounded, or listed as missing from both armies in the battle. The next day, Lincoln named Major General **George B. McClellan** to command the new **Army of the Potomac** and signed legislation for the enlistment of one million troops to last three years. The high esprit de corps of the Confederates was elevated by their victory. For the North, which had supremacy in numbers, it increased their caution. Seven long months passed before McClellan agreed to fight. Meanwhile, Lincoln was growing impatient at the timidity of his generals.

In many ways, the Civil War represented a transition from the old style of fighting to the new style. During Bull Run and other early engagements, traditional uniformed lines of troops faced off, each trying to outflank the other. As the war progressed, new weapons and tactics changed warfare forever. Railroads were used by armies. Metal boats called ironclads replaced wooden warships and leaders sent messages over telegraph.

THE WAR AT HOME: THE NORTH

After initial setbacks, most Northern civilians experienced an explosion of wartime production. During the war, coal and iron production reached their highest levels. Merchant ship tonnage peaked. Traffic on the railroads and the Erie Canal rose over 50%.

Thomas Jackson na naghihintay lamang sa ibabaw ng tuktok ng burol.

Sinisikap na mapalakas ang kanyang impanterya, si General Bernard Bee ng South Carolina ay sumigaw, "Narito, may Jackson kasama ang kanyang mga Virginians, na nakatayo na parang isang pader ng bato!" Ang mga tropang Southern ay matatag, at ang palayaw ni Jackson, na "Stonewall," ay isinilang.

Sa hapon, libu-libong karagdagang mga tropang Confederate ang dumating sa pamamagitan ng kabayo at tren. Ang mga tropa ng Union ay nakikipaglaban sa matinding init - marami sa loob ng 14 na oras. Sa huli sa araw, nadarama nila ang mga epekto ng kanilang mga pagsisikap. Noong mga 4:00 ng umaga, nang mag-utos si Beauregard ng isang napakalaking gantimpala, hinimok ni Stonewall Jackson ang kanyang mga sundalo na "sumigaw tulad ng mga furies." Ang Rebel Yell ay naging tanda ng Confederate Army. Ang isang pag-wrong sa pamamagitan ng Union ay naging isang kabiguan.

Mahigit sa 4,800 sundalo ang napatay, nasugatan, o nakalista bilang nawawala mula sa dalawang hukbo sa labanan. Nang sumunod na araw, pinangalanan ni Lincoln si Major General George B. McClellan na utusan ang bagong Army ng Potomac at nilagdaan ang batas para sa pagpapalista ng isang milyong tropa hanggang sa huling tatlong taon. Ang mataas na esprit de corps ng Confederates ay nakataas sa pamamagitan ng kanilang tagumpay. Para sa North, na may supremacy sa mga numero, ito ay nadagdagan ang kanilang pag-iingat. Pitong mahabang buwan ang lumipas bago sumang-ayon ang McClellan na labanan. Samantala, lumalaki si Lincoln sa pagkamahiyain ng kanyang mga general.

Sa maraming paraan, ang Digmaang Sibil ay kumakatawan sa isang paglipat mula sa lumang estilo ng pakikipaglaban sa bagong estilo. Sa panahon ng Bull Run at iba pang maagang pakikipag-ugnayan, ang mga tradisyunal na unipormeng linya ng mga hukbo ay nahaharap, ang bawat isa ay nagsisikap na lumabas ng iba. Habang sumusulong ang digmaan, ang mga bagong armas at taktika ay nagbago ng digma magpakailanman. Ang mga riles ay ginagamit ng mga hukbo. Ang mga bangka na tinatawag na ironclads ay pinalitan ng mga barkong pandigma ng kahoy at mga lider ay nagpadala ng mga mensahe sa telegrafo.

ANG WAR SA HOME: ANG NORTH

Pagkatapos ng mga paunang pagbagsak, ang karamihan sa mga sibilyang Northern ay nakaranas ng pagsabog ng produksyon ng panahon ng digmaan. Sa panahon ng digmaan, naabot na ng pinakamataas na antas ang produksyon ng karbon at bakal. Pinakamataas ang toneladang barko ng merchant. Ang trapiko sa mga riles at ang Erie Canal ay umabot sa 50%.

4 COULD THE SOUTH HAVE WON THE CIVIL WAR?

Union manufacturers grew so profitable that many companies doubled or tripled their dividends to stockholders. The newly rich built lavish homes and spent their money extravagantly on carriages, silk clothing and jewelry. There was a great deal of public outrage that such conduct was unbecoming or even immoral in times of war. What made this lifestyle even more offensive was that workers' salaries shrank in real terms due to inflation. The price of beef, rice and sugar doubled from their pre-war levels, yet salaries rose only half as fast as prices while companies of all kinds made record profits.

Women's roles changed dramatically during the war. Before the war, women of the North already had been prominent in a number of industries, including textiles, clothing and shoe-making. With the conflict, there were great increases in employment of women in occupations ranging from government civil service to agricultural field work. As men entered the Union army, women's proportion of the manufacturing work force went from one-fourth to one-third. At home, women organized over one thousand soldiers' aid societies, rolled bandages for use in hospitals and raised millions of dollars to aid injured troops.

Nowhere was their impact felt greater than in field hospitals close to the front. Dorothea Dix, who led the effort to provide state hospitals for the mentally ill, was named the first superintendent of women nurses and set rigid guidelines for quality. **Clara Barton**, working in a patent office, became one of the most admired nurses during the war and, as a result of her experiences, formed the **American Red Cross**.

Resentment of the **draft** was another divisive issue. In the middle of 1862, Lincoln called for 300,000 volunteer soldiers. Each state was given a quota, and if it could not meet the quota, it had no recourse but to draft men into the state militia. Resistance was so great in some parts of Pennsylvania, Ohio, Wisconsin and Indiana that the army had to send in troops to keep order. Tempers flared further over the provision that allowed exemptions for those who could afford to hire a substitute.

In 1863, facing a serious loss of manpower through casualties and expiration of enlistments, Congress authorized the government to enforce conscription, resulting in **riots** in several states. In July

Ang mga tagagawa ng unyon ay lumago kaya kapaki-pakinabang na maraming mga kumpanya ang nadoble o triple ang kanilang mga dividends sa mga stockholder. Ang bagong mayayaman ay nagtatayo ng mga tahanan at labis na ginugol ang kanilang pera sa mga carriages, sutla at alahas. Nagkaroon ng napakaraming pampublikong pang-aalipusta na ang gayong paggawi ay hindi kapanipaniwala o masama sa panahon ng digmaan. Kung ano ang naging mas nakakasakit sa paraan ng pamumuhay na ito ay ang mga suweldo ng mga manggagawa ay bumagsak sa tunay na mga termino dahil sa implasyon. Ang presyo ng karne ng baka, bigas at asukal ay nadoble mula sa kanilang mga antas ng pre-war, ngunit ang mga suweldo ay tumataas lamang sa kalahati ng mga presyo habang ang mga kumpanya ng lahat ng uri ay gumawa ng mga kita ng rekord.

Ang mga tungkulin ng kababaihan ay nagbago nang malaki sa panahon ng digmaan. Bago ang digmaan, ang kababaihan ng North ay naging sikat sa maraming industriya, kabilang ang mga tela, damit at paggawa ng sapatos. Sa conflict, may malaking pagtaas sa pagtatrabaho ng kababaihan sa mga trabaho mula sa serbisyo ng gobyerno hanggang sa agrikultura. Habang ang mga tao ay pumasok sa hukbo ng Union, ang proporsiyon ng kababaihan sa pagmamanupaktura ay nagmula sa ika-apat hanggang sa isang-ikatlo. Sa tahanan, ang mga kababaihan ay nag-organisa ng mahigit sa isang libong samahan ng tulong ng mga sundalo, mga bandaged na bandage para gamitin sa mga ospital at nagtataas ng milyun-milyong dolyar upang tulungan ang mga nasugatan na tropa.

Wala kahit saan ang kanilang epekto ay nadama mas malaki kaysa sa mga medikal na field malapit sa harap. Si Dorothea Dix, na humantong sa pagsisikap na magbigay ng mga ospital ng estado para sa sakit sa isip, ay pinangalanan ang unang superintendente ng mga babaeng nars at nagtakda ng mahigpit na alituntunin para sa kalidad. Si Clara Barton, na nagtatrabaho sa isang tanggapan ng patent, ay naging isa sa mga pinaka-admired nars sa panahon ng digmaan at, bilang isang resulta ng kanyang mga karanasan, nabuo ang American Red Cross.

Ang hinanakit ng draft ay isa pang nababanggit na isyu. Noong kalagitnaan ng 1862, tumawag si Lincoln ng 300,000 sundalo. Ang bawat estado ay binigyan ng isang quota, at kung hindi ito matugunan ang quota, wala itong magamit kundi upang mag-draft ng mga tao sa milisiya ng estado. Napakaraming paglaban sa ilang bahagi ng Pennsylvania, Ohio, Wisconsin at Indiana na kailangang ipadala ng hukbo sa mga tropa upang mapanatili ang kaayusan. Ang mga Tempers ay sumiklab ng higit sa probisyon na nagpapahintulot sa mga exemptions para sa mga maaaring kayang mag-hire ng isang kapalit.

Noong 1863, nakaharap sa isang seryosong pagkawala ng lakas-tao sa pamamagitan ng mga kaswalti at pag-expire ng mga enlistment, pinahintulutan ng Kongreso ang pamahalaan na ipatupad ang conscription, na nagreresulta sa mga kaguluhan sa maraming estado.

4 COULD THE SOUTH HAVE WON THE CIVIL WAR?

1863, when draft offices were established in New York to bring new Irish workers into the military, mobs formed to resist. At least 74 people were killed over three days. The same troops that had just been fighting Lee's army in the South were deployed to maintain order in New York City.

Noong Hulyo 1863, nang itinatag ang mga opisina ng dyaryo sa New York upang dalhin ang mga bagong manggagawang Irish sa militar, ang mga manggagawa na binuo upang labanan. Hindi bababa sa 74 katao ang napatay sa loob ng tatlong araw. Ang parehong hukbo na nakikipaglaban lamang sa hukbong Lee sa Timog ay itinalaga upang mapanatili ang kaayusan sa New York City.

Primary Source: Photograph

Clara Barton, the founder of the American Red Cross

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Si Clara Barton, ang nagtatag ng American Red Cross

THE WAR AT HOME: THE SOUTH

After the initial months of the war, the South was plagued with shortages of all kinds. It started with clothing. As the first winter of the war approached, the Confederate army needed wool clothing to keep their soldiers warm. But the South did not produce much wool and the Northern blockade prevented much wool from being imported from abroad. People all over the South donated their woollens to the cause. Soon families at home were cutting blankets out of carpets.

Almost all the shoes worn in the South were manufactured in the North. With the start of the war, shipments of shoes ceased and there would be few new shoes available for years. The first

ANG WAR SA HOME: ANG SOUTH

Matapos ang unang mga buwan ng digmaan, ang South ay sinasadya ng mga kakulangan ng lahat ng uri. Nagsimula ito sa pananamit. Habang lumalapit ang unang taglamig ng digmaan, kinailangan ng samahan ng hukbo ang damit ng lana upang panatilihin mainit ang kanilang mga sundalo. Ngunit ang South ay hindi nagbunga ng maraming lana at ang Northern blockade ay pumipigil sa maraming lana mula sa pag-import mula sa ibang bansa. Ibinigay ng mga tao sa buong Timog ang kanilang mga lana sa dahilan. Di nagtagal, ang mga pamilya sa bahay ay nagpuputol ng mga kumot sa karpel.

Halos lahat ng sapatos na isinusuot sa Timog ay ginawa sa Hilaga. Sa pagsisimula ng digmaan, ang mga pagpapadala ng mga sapatos ay tumigil at magkakaroon ng ilang mga bagong sapatos na magagamit sa loob ng

4 COULD THE SOUTH HAVE WON THE CIVIL WAR?

meeting of Confederate and Union forces at Gettysburg arose when Confederates were investigating a supply of shoes in a warehouse.

Money was another problem. The South's decision to print more money to pay for the war led to unbelievable increases in price of everyday items. By the end of 1861, the overall rate of **inflation** was running 12% per month. For example, salt was the only means to preserve meat at this time. Its price increased from 65¢ for a 200 pound bag in May 1861 to \$60 per sack only 18 months later. Wheat, flour, corn meal, meats of all kinds, iron, tin and copper became too expensive for the ordinary family. Profiteers frequently bought up all the goods in a store to sell them back at a higher price. It was an unmanageable situation. **Food riots** occurred in Mobile, Atlanta and Richmond.

Over the course of the war, inflation in the South caused Women's roles changed dramatically. The absence of men meant that women were now heads of households. Women staffed the Confederate government as clerks and became schoolteachers for the first time. Women at first were denied permission to work in military hospitals as they were exposed to "sights that no lady should see." But when casualties rose to the point that wounded men would die in the streets due to lack of attention, female nurses such as Sally Louisa Tompkins and Kate Cumming would not be denied. Indeed, by late 1862, the Confederate Congress enacted a law permitting civilians in military hospitals, giving preference to women.

The most unpopular act of the Confederate government was the institution of a draft. Like in the North, loopholes permitted a drafted man to hire a substitute, leading many wealthy men to avoid service. When the Confederate Congress exempted anyone who supervised 20 slaves, dissension exploded. Many started to conclude that it was "a rich man's war and a poor man's fight." This sentiment and the suffering of their families led many to desert the Confederate armies. By November 1863, James Seddon, the Confederate Secretary of War said he could not account for 1/3 of the army. Soldiers worried more about their families than staying to fight for their new country. Much of the Confederate army deserted and went home to pick up the pieces of their shattered lives.

maraming taon. Ang unang pulong ng mga pwersa ng Confederate at Union sa Gettysburg ay lumitaw kapag sinisiyasat ng Confederates ang isang suplay ng sapatos sa isang bodega.

Ang pera ay isa pang problema. Ang desisyon ng South na mag-print ng mas maraming pera upang magbayad para sa digmaan ang humantong sa hindi kapani-paniwala pagtaas sa presyo ng mga pang-araw-araw na item. Sa pagtatapos ng 1861, ang kabuuang rate ng inflation ay tumatakbo nang 12% bawat buwan. Halimbawa, ang asin ay ang tanging paraan upang mapanatili ang karne sa oras na ito. Ang presyo nito ay nadagdagan mula sa 65 c para sa isang 200 libra bag noong Mayo 1861 hanggang \$ 60 bawat sako lamang 18 buwan mamaya. Ang trigo, harina, pagkain ng mais, karne ng lahat ng uri, bakal, lata at tanso ay naging masyadong mahal para sa karaniwang pamilya. Ang mga profiteer ay madalas na bumili ng lahat ng mga kalakal sa isang tindahan upang ibenta ang mga ito pabalik sa isang mas mataas na presyo. Ito ay isang hindi maayos na sitwasyon. Naganap ang kaguluhan ng pagkain sa Mobile, Atlanta at Richmond.

Sa paglipas ng kurso ng digmaan, ang implasyon sa Timog ay naging sanhi ng pagbabago ng mga tungkulin ng Kababaihan. Ang kawalan ng mga lalaki ay nangangahulugang ang mga kababaihan ay ngayon mga pinuno ng kabahayan. Ang mga kababaihan ay nag-taunan ng Gobyernong Confederate bilang mga clerks at naging mga schoolteacher sa unang pagkakataon. Ang mga kababaihan sa una ay tinanggihan na magtrabaho sa mga ospital ng militar dahil nakalantad sila sa "mga tanawin na hindi dapat makita ng babae." Ngunit nang tumataas ang mga kaswalidad hanggang sa ang mga nasugatan na mga lalaki ay mamatay sa mga kalye dahil sa kawalan ng pansin, ang mga babaeng nars tulad nina Sally Louisa Tompkins at Kate Cumming ay hindi tatanggihan. Sa katunayan, sa huli ng 1862, ang Confederate Congress ay nagpatibay ng batas na nagpapahintulot sa mga sibilyan sa mga ospital ng militar, na nagbibigay ng kagustuhan sa mga kababaihan.

Ang pinaka-hindi kilalang gawa ng pamahalaan ng samahan ay ang institusyon ng isang draft. Tulad ng sa Hilaga, pinahihintulutan ng mga butas ang isang drafted na tao na umarkila ng isang kapalit, na pinangungunahan ang maraming mayayamang tao upang maiwasan ang paglilingkod. Nang ibilang ng Confederate Congress ang sinuman na namamahala sa 20 na alipin, sumiklab ang pagtatalo. Marami ang nagsimulang ipalagay na ito ay "isang digmang mayamang tao at labanan ang isang mahinang tao." Ang damdaming ito at ang paghihirap ng kanilang mga pamilya ay humantong sa marami sa disyerto ang Confederate armies. Noong Nobyembre 1863, sinabi ni James Seddon, ang Sekretarya ng Kalihim ng Digmaan na hindi niya maitatala ang 1/3 ng hukbo. Nag-aalala ang mga sundalo nang higit pa tungkol sa kanilang mga pamilya at pagkatapos ay naglalaban upang labanan ang kanilang bagong bansa. Karamihan sa mga hukbo ng Confederado ay tumangis at umuwang upang kunin ang mga piraso ng kanilang mga nabubuwal na buhay.

4 COULD THE SOUTH HAVE WON THE CIVIL WAR?

DIPLOMACY: THE IMPORTANCE OF EUROPEAN POWER

Rebellions rarely succeed without foreign support. When the Americans launched their revolution against British rule in the 1770s, French support was crucial to their success. The North and South both sought British and French support. Jefferson Davis was determined to secure such an alliance with Britain or France for the Confederacy. Abraham Lincoln knew this could not be permitted. A great chess match was about to begin.

Cotton was a formidable weapon in Southern diplomacy. Europe was reliant on cotton grown in the South for their textile industry. Over 75% of the cotton used by British mills came from states within the Confederacy.

By 1863, the Union blockade reduced British cotton imports to 3% of their pre-war levels. Throughout Europe there was a cotton famine. There was also a great deal of money being made by British shipbuilders. The South needed fast ships to run the blockade, which British shipbuilders were more than happy to furnish.

France had reasons to support the South. Napoleon III saw an opportunity to get cotton and to restore a French presence in America, especially in Mexico, by forging an alliance.

But the North also had cards to play. Crop failures in Europe in the early years of the war increased British dependency on Union wheat. In 1862, over one-half of British grain imports came from the Union. The growth of other British industries such as the iron and shipbuilding offset the decline in the textile industry. British merchant vessels were also carrying much of the trade between the Union and Great Britain, providing another source of income.

The greatest problem for the South lay in its embrace of slavery, as the British took pride in their leadership of ending the trans-Atlantic slave trade. To support a nation that had openly embraced slavery now seemed unthinkable. After Lincoln issued the Emancipation Proclamation and freed slaves in the rebelling states, Britain was much less prepared to intervene on behalf of the South.

The key for each side was to convince Europe that victory for its side was inevitable. Early Southern victories convinced Britain that

DIPLOMACY: ANG KAHALAGAHAN NG EROPA NG DIYOS

Ang mga paghihimsik ay bihirang magtagumpay na walang dayuhang suporta. Nang ilunsad ng mga Amerikano ang kanilang rebolusyon laban sa panuntunan ng Britanya noong 1770s, ang suporta ng Pranses ay napakahalaga sa kanilang tagumpay. Ang North at South parehong naghangad ng suporta sa Britanya at Pranses. Determinado si Jefferson Davis na secure ang naturang alyansa sa Britanya o Pransya para sa Confederacy. Alam ni Abraham Lincoln na hindi ito pinahihintulutan. Ang isang mahusay na tugma ng chess ay malapit nang magsimula.

Ang Cotton ay isang mabigat na sandata sa Southern diplomacy. Ang Europe ay nakasalalay sa koton na lumago sa Timog para sa kanilang industriya ng tela. Higit sa 75% ng koton na ginagamit ng mga British mill mula sa mga estado sa loob ng Confederacy.

Noong 1863, nabawasan ng Union blockade ang mga British cotton import sa 3% ng kanilang mga antas ng pre-war. Sa buong Europa nagkaroon ng gutom na tag. Nagkaroon din ng malaking halaga ng pera na ginawa ng British shipbuilders. Ang Timog ay nangangailangan ng mabilis na mga barko upang patakbuin ang pagbangkulong, kung saan ang mga British shipbuilder ay higit pa sa masaya na magkaloob.

Ang Pransiya ay may dahilan upang suportahan ang Timog. Nakita ni Napoleon III ang isang pagkakataon upang makakuha ng koton at upang maibalik ang pagkakaroon ng Pranses sa Amerika, lalo na sa Mexico, sa pamamagitan ng pagbuo ng isang alyansa.

Ngunit ang North ay mayroon ding mga card upang i-play. Nabigo ang pag-crop sa Europa sa mga unang taon ng digmaan ay nadagdagan ang British dependency sa Union trigo. Noong 1862, higit sa kalahati ng mga pag-import ng grain ng British ay nagmula sa Union. Ang paglago ng iba pang mga industriya ng Britanya tulad ng bakal at paggawa ng mga bapor ay nakabawi ang pagbaba sa industriya ng tela. Ang mga barko ng mga merchant ng Britanya ay nagdadala din ng kalakal sa pagitan ng Union at Great Britain, na nagbibigay ng isa pang pinagkukunan ng kita.

Ang pinakadakilang problema para sa South ay nakalagay sa yakap ng pang-aalipin, dahil ang Britanya ay nagmamataas sa kanilang pamumuno sa pagtatapos ng trans-Atlantic trade ng alipin. Upang suportahan ang isang bansa na bukas na hinawakan ang pang-aalipin ngayon ay tila hindi maisip. Pagkatapos na ipagkaloob ni Lincoln ang Proclamation Emancipation at napalaya na mga alipin sa mga rebeldeng estado, ang Britanya ay hindi gaanong handa upang mamagitan sa ngalan ng Timog.

Ang susi para sa bawat panig ay upang kumbinsihin ang Europa na ang tagumpay para sa panig nito ay hindi maiiwasan. Ang mga tagumpay sa Maagang Southern ay

4 COULD THE SOUTH HAVE WON THE CIVIL WAR?

the North couldn't triumph against a foe so large and so opposed to domination. This was a lesson reminiscent of the one learned by the British themselves in the Revolutionary War. Yet, despite all its victories, the South never struck a decisive blow to the North. The British felt they must know that the South's independence was certain before recognizing the Confederacy. The great Southern loss at Antietam in 1862 loomed large in the minds of European diplomats.

Yet efforts did not stop. Lincoln, his Secretary of State William Seward, and Ambassador Charles Francis Adams labored tirelessly to maintain British neutrality. As late as 1864, Jefferson Davis proposed to release slaves in the South if Britain would recognize the Confederacy, but it was too little too late. Britain and France never took side.

GETTYSBURG: THE TURNING POINT OF THE WAR

As the years dragged on, Robert E. Lee developed a strategy to end the war. He proposed to take the offensive, invade the northern state of Pennsylvania, and defeat the Union Army in its own territory. Such a victory would relieve Virginia of the burden of war, strengthen the hand of **Peace Democrats** in the North, and undermine Lincoln's chances for reelection. It would reopen the possibility for European support that was closed at Antietam. And perhaps, it would even lead to peace.

The result of this vision was the largest battle ever fought on the North American continent. This was **Gettysburg**, where more than 170,000 fought and over 40,000 were casualties.

Lee began his quest in mid-June 1863, leading 75,000 soldiers out of Virginia into south-central Pennsylvania. Forty miles to the south of Lee, the new commander of the Union Army of the Potomac, General George Meade, headed north with his 95,000 soldiers. When Lee learned of the approach of this concentrated force, he sent couriers to his generals with orders to reunite near Gettysburg to do battle. As sections of the Confederate Army moved to join together, Confederate General A.P. Hill, heard a rumor that there was a large supply of shoes at Gettysburg. On July 1, 1863, he sent one of his divisions to get those shoes. The battle of Gettysburg was about to begin.

As Hill approached Gettysburg from the west, he was met by the Union cavalry of John Buford. Couriers from both sides were sent

kumbinsido sa Britanya na ang North ay hindi maaaring magtagumpay laban sa isang kaaway kaya malaki at kaya laban sa dominasyon. Ito ay isang aralin na nakapagpapaalaala sa isang natutunan ng mga Britaniko mismo sa Digmaang Rebolusyonaryo. Gayunpaman, sa kabila ng lahat ng tagumpay nito, ang Timog ay hindi kailanman sumabog ng isang mapagpasyang suntok sa Hilaga. Nadama ng British na dapat nilang malaman na ang pagsasarili ng Timog ay tiyak bago makilala ang Confederacy. Ang mahusay na pagkawala ng Southern sa Antietam noong 1862 ay lumaki sa isip ng mga diplomatikong European.

Ngunit ang mga pagsisikap ay hindi huminto. Si Lincoln, ang kanyang Kalihim ng Estado na si William Seward, at Ambassador Charles Francis Adams ay laboured upang mapanatili ang neutralidad British. Hanggang 1864, iminungkahi ni Jefferson Davis na palayain ang mga alipin sa South kung kilalanin ng Britain ang Confederacy, ngunit masyadong huli na. Ang Britanya at Pransya ay hindi kailanman sumali.

GETTYSBURG: ANG PAGBABAGO NG GARANTIYA

Habang nag-drag ang mga taon, bumuo si Robert E. Lee ng estratehiya upang tapusin ang digmaan. Ipinanukala niya na gawin ang opensiba, lusubin ang hilagang estado ng Pennsylvania, at talunin ang Union Army sa sarili nitong teritoryo. Ang gayong pagtatagumpay ay magbibigay-daan sa Virginia ng pasanin ng digmaan, palakasin ang kamay ng mga Demokratikong Damok sa Hilaga, at pahinain ang mga pagkakataon ni Lincoln para sa muling pagpili. Bubuksan nito ang posibilidad para sa suporta sa Europa na isinara sa Antietam. At marahil, ito ay humantong sa kapayapaan.

Ang resulta ng paningin na ito ay ang pinakamalaking labanan na nakipaglaban sa kontinente ng North America. Ito ang Gettysburg, kung saan higit sa 170,000 ang nakipaglaban at mahigit 40,000 ang nasawi.

Sinimulan ni Lee ang kanyang pakikipagsapalaran noong kalagitnaan ng Hunyo 1863, na pinangungunahan ang 75,000 sundalo mula sa Virginia papuntang south-central Pennsylvania. Apatnapung milya sa timog ng Lee, ang bagong kumander ng Union Army ng Potomac, si General George Meade, ay nagpunta sa hilaga kasama ang kanyang 95,000 sundalo. Nang malaman ni Lee ang diskarte ng konsentradong puwersa, nagpadala siya ng mga courier sa kanyang mga heneral na may mga order na magsama-sama muli malapit sa Gettysburg upang labanan. Nang ang mga seksyon ng Hukbo ng Kaugnayan ay lumipat na magkakasama, ang Confederate General A.P. Hill, ay nakarinig ng isang bulung-bulungan na may malaking suplay ng sapatos sa Gettysburg. Noong Hunyo 1, 1863, nagpadala siya ng isa sa kanyang mga dibisyon upang makuha ang mga sapatos na iyon. Ang labanan ng Gettysburg ay malapit nang magsimula.

Nang lumapit si Hill sa Gettysburg mula sa kanluran, nakilala siya ng Union cavalry ng John Buford. Ang mga

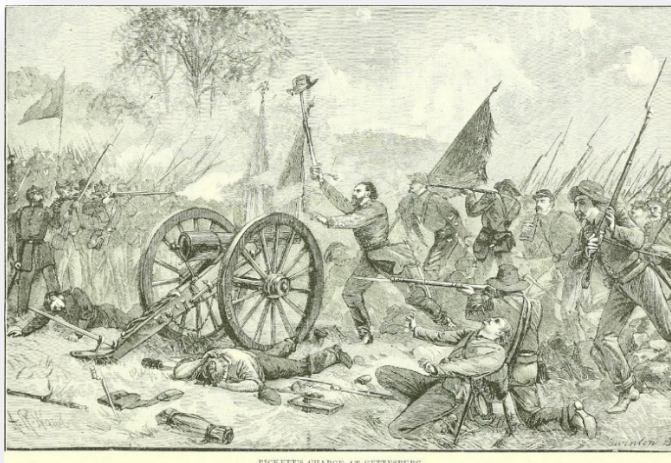
4 COULD THE SOUTH HAVE WON THE CIVIL WAR?

out for reinforcements. By early afternoon, 40,000 troops were on the battlefield, aligned in a semicircle north and west of the town. At noon on July 2, the second day of the battle, Lee ordered his divisions to attack but the Union soldiers were able to prevent defeat.

Lee was determined to leave Pennsylvania with a victory. On the third day of battle, he ordered a major assault against the center of the Union line on Cemetery Ridge. Confederate cannon batteries started to fire into the Union center. The firing continued for two hours. At 3 p.m., 14,000 Confederate soldiers under the command of General George Pickett began their famous **charge** across three-quarters of a mile of open field to the Union line.

Few Confederates made it and the attack has often been called the **High Tide of the Confederacy**. Lee's attempt for a decisive victory in Pennsylvania had failed. He had lost 28,000 troops — one-third of his army. A month later, he offered his resignation to Jefferson Davis, which was refused. Meade had lost 23,000 soldiers. The hope for Southern recognition by any foreign government was dashed. The war continued for two more years, but Gettysburg marked the end of Lee's major offensives.

THE LONG, SLOW END OF THE WAR

Only one day after their victory at Gettysburg, Union forces captured **Vicksburg**, the last Confederate stronghold on the Mississippi River. Lincoln and Union commanders began to make

tagaturo mula sa magkabilang panig ay ipinadala para sa reinforcements. Noong unang bahagi ng hapon, 40,000 hukbo ay nasa larangan ng digmaan, nakahanay sa isang kalahating bilog hilaga at kanluran ng bayan. Sa tanghali noong Hulyo 2, ikalawang araw ng labanan, inutusan ni Lee ang kanyang mga dibisyon na atake ngunit ang mga sundalo ng Union ay nakalikha ng pagkatalo.

Determinado si Lee na umalis sa Pennsylvania na may tagumpay. Sa ikatlong araw ng labanan, iniutos niya ang isang malaking pag-atake laban sa sentro ng linya ng Union sa Cemetery Ridge. Ang mga samahan ng kanyon ng kanyon ay nagsimula sa sunog papunta sa sentro ng Union. Nagpapatuloy ang pagpapaputok nang dalawang oras. Sa 3 p.m., 14,000 Ang mga sundalong samahan sa ilalim ng utos ni Heneral George Pickett ay nagsimula ng kanilang bantog na singil sa tatlong-kapat ng isang milya ng bukas na larangan sa linya ng Union.

Ilang Confederates ginawa ito at ang pag-atake ay madalas na tinatawag na ang Mataas na tubig ng Confederacy. Ang pagtatangka ni Lee para sa isang mapagpasyang tagumpay sa Pennsylvania ay nabigo. Nawala niya ang 28,000 tropa - isang-katlo ng kanyang hukbo. Isang buwan mamaya, inalok niya ang kanyang pagbibitiw sa Jefferson Davis, na tinanggihan. Nawala sa Meade ang 23,000 sundalo. Ang pag-asa para sa pagkilala ng Southern sa pamamagitan ng anumang dayuhang pamahalaan ay dashed. Ang digmaan ay nagpatuloy sa loob ng dalawa pang taon, ngunit minarkahan ng Gettysburg ang pagtatapos ng mga pangunahing opensiba ni Lee.

Secondary Source: Illustration

An artist's illustration of a scene from Pickett's Charge at the Battle of Gettysburg published in 1896.

Secondary Source: Ilustrasyon

Ilustrasyon ng artist sa isang eksena mula sa Charge ng Pickett sa Battle of Gettysburg na inilathala noong 1896.

ANG LONG, MABABASA NG WAR

Isang araw lamang matapos ang kanilang tagumpay sa Gettysburg, nakuha ng mga puwersa ng Union ang Vicksburg, ang huling katibayan ng Confederate sa Mississippi River. Nagsimulang gumawa ng mga plano

4 COULD THE SOUTH HAVE WON THE CIVIL WAR?

plans for finishing the war. The Union strategy to win the war did not emerge all at once. By 1863, however, the Northern military plan consisted of five major goals:

First, blockade all Southern coasts. This strategy, known as the **Anaconda Plan**, would eliminate the possibility of Confederate help from abroad.

Second, control the Mississippi River. The river was the South's major inland waterway. Also, Northern control of the rivers would separate Texas, Louisiana, and Arkansas from the other Confederate states.

Third, capture **Richmond**. Without its capital, the Confederacy's command lines would be disrupted.

Fourth, shatter Southern civilian morale by capturing and destroying the cities of Atlanta, Savannah, and the heart of Southern secession, the State of South Carolina.

Finally, Lincoln and his generals planned to use the numerical advantage of Northern troops to engage the enemy everywhere to break the spirits of the Confederate Army.

para sa pagtatapos ng digmaan ang mga pinuno ng Lincoln at Union. Ang diskarte ng Union upang manalo sa digmaan ay hindi limitaw nang sabay-sabay. Gayunman, noong 1863, ang Northern militar na plano ay binubuo ng limang pangunahing layunin:

Una, bumawalan ang lahat ng Southern Coast. Ang estratehiya na ito, na kilala bilang ang Anaconda Plan, ay mag-aalis ng posibilidad ng samahan ng samahan mula sa ibang bansa.

Pangalawa, kontrolin ang Mississippi River. Ang ilog ay ang pangunahing daluyan ng tubig sa loob ng bansa. Gayundin, ang Hilagang kontrol ng mga ilog ay maghihiwalay sa Texas, Louisiana, at Arkansas mula sa iba pang mga samahan ng Confederate.

Pangatlo, makuha ang Richmond. Kung wala ang kabisera nito, ang mga linya ng command ng Confederacy ay mawawalan.

Ika-apat, masira ang moralidad ng Southern sibilyan sa pamamagitan ng pagkuha at pagsira sa mga lungsod ng Atlanta, Savannah, at sa puso ng Southern secession, ang Estado ng South Carolina.

Sa wakas, nagplano si Lincoln at ang kanyang mga heneral na gamitin ang numerical advantage ng Northern hukbo upang makisali ang kaaway sa lahat ng dako upang masira ang mga espiritu ng Confederate Army.

Primary Source: Illustration

A drawing from 1861 depicting the Anaconda Plan. General Winfield Scott developed the plan.

Pangunahing Pinagmulan: Ilustrasyon

Isang pagguhit mula 1861 na naglalarawan sa Anaconda Plan. Pinangunahan ni General Winfield Scott ang plano.

By early 1864, the first two goals had been accomplished. The blockade had successfully prevented any meaningful foreign aid and also prevented the South from exporting any of its cotton,

Noong unang bahagi ng 1864, naganap ang unang dalawang layunin. Ang pagbawalan ay matagumpay na pumigil sa anumang makahulugang tulong na dayuhan at pinipigilan din ang Timog mula sa pag-export ng anumang

4 COULD THE SOUTH HAVE WON THE CIVIL WAR?

thus starving it of badly needed cash. General **Ulysses S. Grant's** success at Vicksburg delivered the Mississippi River to the Union. Lincoln turned to Grant to finish the job and, in the spring of 1864, appointed Grant to command the entire Union Army.

Grant had a plan to end the war by November. He mounted several major simultaneous offensives. General George Meade was to lead the Union's massive Army of the Potomac against Robert E. Lee. Grant would stay with Meade, who commanded the largest Northern army. General James Butler was to advance up the James River in Virginia and attack Richmond, the capital of the Confederacy. General **William Tecumseh Sherman** was to plunge into the heart of the South, inflicting as much damage as he could against their war resources.

Meade faced Lee's army in Virginia. Lee's strategy was to use terrain and fortified positions to his advantage, thus decreasing the importance of the Union's superiority in numbers. He hoped to make the cost of trying to force the South back into the Union so high that the Northern public would not stand for it.

But, unlike the Union commanders of the past, Grant had the determination to press on despite the cost. Twenty-eight thousand soldiers were casualties of the Battle of the Wilderness. A few days later, another 28,000 soldiers were casualties in the Battle of Spotsylvania Court House. More than two-thirds of the casualties of these battles were Union soldiers.

At Cold Harbor the following week, Grant lost another 13,000 soldiers — 7,000 of them in half an hour. In the 30 days that Grant had been fighting Lee, he lost 50,000 troops — a number equal to half the size of the Confederate army at the time. As a result, Grant became known as "The Butcher." Congress was appalled and petitioned for his removal. But Lincoln argued that Grant was winning the battles and refused to grant Congress's request.

Butler failed to capture Richmond, and the Confederate capital was temporarily spared. On May 6, 1864, one day after Grant and Lee started their confrontation in the Wilderness, Sherman entered Georgia, scorching whatever resources that lay in his path. By late July, he had forced the enemy back to within sight of Atlanta. For a month, he lay siege to the city. Finally, in early September he entered Atlanta — one day after the Confederate army evacuated it.

ng cotton nito, sa gutom na kinakailangan na cash. Ang tagumpay ni Heneral Ulysses S. Grant sa Vicksburg ay naghatid ng Mississippi River sa Union. Pinuntahan ni Lincoln si Grant upang tapusin ang trabaho at, noong tagsibol ng 1864, hinirang si Grant na utusan ang buong Army Army.

May plano si Grant na tapusin ang digmaan sa pamamagitan ng Nobyembre. Nag-mount siya ng maraming mga pangunahing sabay-sabay na opensiba. Si Heneral George Meade ang manguna sa napakalaking Army ng Union ng Potomac laban sa Robert E. Lee. Si Grant ay mananatili sa Meade, na nag-utos sa pinakamalaking hukbo ng Northern. Ang General James Butler ay isulong ang James River sa Virginia at i-atake ang Richmond, ang kabisera ng Confederacy. Pangkalahatang William Tecumseh Sherman ay upang plunge sa gitna ng South, inflicting mas maraming pinsala bilang maaari niya laban sa kanilang mga mapagkukunan ng digmaan.

Ang Meade ay nakaharap sa hukbo ni Lee sa Virginia. Ang diskarte ni Lee ay upang gamitin ang lupain at pinatibay na mga posisyon sa kanyang kalamangan, sa gayon ay nagpapababa ng kahalagahan ng higit na kahusayan ng Union sa mga numero. Inaasahan niyang gawin ang gastos sa pagsisikap na pilitin ang South pabalik sa Union kaya mataas na ang Northern publiko ay hindi tumayo para sa mga ito.

Ngunit, hindi katulad ng mga kumander ng Union ng nakaraan, si Grant ay may determinasyon na magpatuloy sa kabila ng gastos. Dalawampu't walong libong sundalo ang mga biktima ng Battle of the Wilderness. Pagkaraan ng ilang araw, isa pang 28,000 sundalo ang nasawi sa Labanan ng Spotsylvania Court House. Mahigit sa dalawang-katlo ng mga kaswiti ng mga laban ay mga sundalo ng Union.

Sa Cold Harbor sa susunod na linggo, nawala si Grant ng 13,000 sundalo - 7,000 sa kanila sa loob ng kalahating oras. Sa loob ng 30 araw na nakipaglaban si Grant kay Lee, nawalan siya ng 50,000 hukbo - isang bilang na katumbas ng kalahati ng laki ng samahan ng samahan sa panahong iyon. Bilang resulta, si Grant ay kilala bilang "The Butcher." Nagulat ang Kongreso at humingi ng petisyon para sa kanyang pagtanggap. Ngunit tinutukoy ni Lincoln na si Grant ay nanalo sa mga labanan at tumangging magbigay ng kahilingan ng Kongreso.

Nabigo si Butler upang makuha ang Richmond, at pansamantalang ipinagkait ang kabisera ng Confederate. Noong Mayo 6, 1864, isang araw pagkaraang simulan ni Grant at Lee ang kanilang paghaharap sa Ilang, ipinasok ni Sherman ang Georgia, na sumisira sa anumang mapagkukunan na nasa kanyang landas. Sa huli ng Hulyo, pinilit niya ang kaaway pabalik sa paningin ng Atlanta. Sa loob ng isang buwan, inilatag niya ang lungsod. Sa wakas, noong unang bahagi ng Setyembre ay pumasok siya sa Atlanta - isang araw pagkatapos ng evacuation of Confederate army.

4 COULD THE SOUTH HAVE WON THE CIVIL WAR?

Sherman waited until seven days after Lincoln's hotly fought reelection before putting Atlanta to the torch and starting his army's **March to the Sea**. No one stood before him. His soldiers pillaged the countryside and destroyed everything of conceivable military value as they traveled 285 miles to Savannah, Georgia in a march that became legendary for the misery it created among the civilian population. On December 22, 1864 Savannah fell. When he arrived, Sherman sent a telegram to President Lincoln saying, "I beg to present you as a Christmas gift the City of Savannah..."

Next, Sherman ordered his army to move north into South Carolina. Their intent was to destroy the state where secession began. Exactly a month later, its capital, Columbia, fell to him. On the same day, Union Forces retook Fort Sumter. The war was almost over.

THE BURNING OF COLUMBIA, SOUTH CAROLINA, FEBRUARY 17, 1865.—(Illustration by W. W. Wood)

THE ELECTION OF 1864

It is hard for modern Americans to believe that Abraham Lincoln, one of history's most beloved Presidents, was nearly defeated in his reelection attempt in 1864. Yet by that summer, Lincoln himself feared he would lose. How could this happen? First, the country had not elected an incumbent President for a second term since Andrew Jackson in 1832 — nine Presidents in a row had served just one term. Also, his embrace of emancipation was still a problem for many Northern voters.

Despite Union victories at Gettysburg and Vicksburg a year earlier, the Southern armies came back fighting with a vengeance. During

Naghintay si Sherman ng pitong araw matapos ang mainit na reelection ni Lincoln bago inilagay ang Atlanta sa sulo at sinimulan ang **March to the Sea** sa Marso sa Marso sa Dagat. Walang nakatayo sa harap niya. Ang kanyang mga sundalo ay nakakaapekto sa kanayunan at sinira ang lahat ng mahahalagang halaga ng militar habang naglalakbay sila ng 285 milya sa Savannah, Georgia sa isang martsa na naging maalamat sa paghihirap na nalikha sa populasyon ng sibilyan. Noong Disyembre 22, 1864 ang Savannah ay nahulog. Nang dumating siya, nagpadala si Sherman ng isang telegrama sa sinabi ni Pangulong Lincoln, "humingi ako sa iyo bilang regalo ng Pasko sa Lunsod ng Savannah ..."

Susunod, inutusan ni Sherman ang kanyang hukbo na ilipat sa hilaga papuntang South Carolina. Ang kanilang hangarin ay upang sirain ang estado kung saan nagsimula ang pagsisiyasat. Eksakto sa isang buwan mamaya, ang kabisera nito, Columbia, ay nahulog sa kanya. Sa parehong araw, ang Retrato ng Union ay nagbalik sa Fort Sumter. Ang digmaan ay halos tapos na.

Primary Source: Illustration

A drawing published in Harper's Weekly depicting the burning of Columbia, South Carolina by General Sherman's troops.

Pangunahing Pinagmulan: Ilustrasyon

Isang guhit na inilathala sa Harper's Weekly na naglalarawan sa pagsusunog ng Columbia, South Carolina ng mga hukbo ni General Sherman.

ANG HALALAN NG 1864

Mahirap para sa mga modernong Amerikano na paniwalaan na si Abraham Lincoln, isa sa pinakamahal na Pangulo ng kasaysayan, ay halos natalo sa kanyang pagtatangka sa muling pagpili noong 1864. Ngunit noong tag-init na iyon, natakot si Lincoln na mawawalan siya. Paano ito nangyari? Una, ang bansa ay hindi naghalal ng isang kasalukuyang nanunungkulan na Pangulo para sa ikalawang termino mula pa noong 1832 - si Andrew Jackson noong 1832 - nag-ensayo lamang ng isang siyam na Pangulo sa isang termino. Gayundin, ang kanyang yakap ng pagpapalaya ay problema pa rin para sa maraming mga Northern na botante.

Sa kabila ng mga tagumpay ng Union sa Gettysburg at Vicksburg isang taon nang mas maaga, ang mga hukbo ng

4 COULD THE SOUTH HAVE WON THE CIVIL WAR?

three months in the summer of 1864, over 65,000 Union soldiers were killed, wounded, or missing-in-action. In comparison, there had been 108,000 Union casualties in the first three years. General Ulysses S. Grant was being called The Butcher. At one time during the summer, Confederate soldiers came within five miles of the White House.

Lincoln had much to contend with. He had staunch opponents in the Congress. Underground Confederate activities brought rebellion to parts of Maryland. Lincoln's suspension of the **writ of habeas corpus** was ruled unconstitutional by Supreme Court Chief Justice Roger B. Taney — an order Lincoln refused to obey.

Meanwhile the Democratic Party split, with major opposition from Peace Democrats, who wanted a negotiated peace at any cost. They chose as their nominee George B. McClellan, Lincoln's former commander of the Army of the Potomac. Even Lincoln expected that McClellan would win.

The South was well aware of Union discontent. Many felt that if the Southern armies could hold out until the election, negotiations for Northern recognition of Confederate independence might begin.

Everything changed on September 6, 1864, when General Sherman seized Atlanta. The war effort had turned decidedly in the North's favor and even McClellan now argued for continuing the war and achieving military victory instead of trying to negotiate a peace agreement with the Confederacy. Two months later, Lincoln won the popular vote that eluded him in his first election. He won the electoral college by 212 to 21 and the Republicans won three-fourths of Congress. A second term and the power to conclude the war were now in his hands.

APPOMATTOX: THE SOUTH SURRENDERS

After Sherman's victory in Savannah, only Robert E. Lee's Army of Northern Virginia remained as a substantial military force to oppose the Union Army. For nine months, Grant and Lee had faced each other from 53 miles of trenches during the **Siege of Petersburg**. Lee's forces had been reduced to 50,000, while Grant's had grown to over 120,000.

The Southern troops began to melt away as the end became clear. On April 2, Grant ordered an attack on Petersburg and broke the

Southern army back to the White House. Southern armies were pushed back to the White House. Southern armies were pushed back to the White House. Southern armies were pushed back to the White House.

Nagkaroon ng maraming labanan si Lincoln. Mayroon siyang matatag na kalaban sa Kongreso. Ang ilalim ng mga samahan ng samahan ay nagdala ng paghihimagsik sa mga bahagi ng Maryland. Ang pagsuspinde ni Lincoln ng writ ng habeas corpus ay pinasiyahan sa labag sa saligang-batas ng Chief Justice ng Korte Suprema na si Roger B. Taney - isang utos na tumanggi si Lincoln.

Samantala, nahati ang Partidong Demokratiko, na may malaking pagsalungat mula sa mga Peace Democrats, na nagnanais ng isang negosyong kapayapaan sa anumang gastos. Pinili nila bilang kanilang nominee na si George B. McClellan, dating kumander ni Lincoln ng Army ng Potomac. Kahit na inaasahan ni Lincoln na manalo si McClellan.

Ang South ay lubos na kamalayan ng kawalang-kasiyahan ng Union. Maraming nadama na kung ang mga hukbo ng Southern ay maaaring humawak hanggang sa halalan, ang mga negosasyon para sa Northern recognition ng Confederate independence ay maaaring magsimula.

Ang lahat ay nagbago noong Setyembre 6, 1864, nang kinuha ng Pangkalahatang Sherman ang Atlanta. Ang pakikidigma sa digmaan ay nagpasya sa North's pabor at kahit McClellan ngayon argued para sa pagpapatuloy ng digmaan at pagkamit ng militar tagumpay sa halip ng sinusubukan upang makipag-ayos ng isang kasunduan sa kapayapaan sa Confederacy. Pagkalipas ng dalawang buwan, nanalo si Lincoln sa popular na boto na nakaligtas sa kanya sa kanyang unang halalan. Nanalo siya sa elektoral na kolehiyo sa pamamagitan ng 212 hanggang 21 at ang mga Republikano ay nanalo ng ikaapat na bahagi ng Kongreso. Ang ikalawang termino at ang kapangyarihan upang tapusin ang digmaan ay nasa kanyang mga kamay.

APPOMATTOX: ANG SURRENDERS NG SOUTH

Matapos ang tagumpay ni Sherman sa Savannah, ang Hukbo ng Northern Virginia lamang ni Robert E. Lee ay nanatili bilang isang puwersang militar upang salungatin ang Union Army. Sa loob ng siyam na buwan, si Grant at Lee ay nakaharap sa bawat isa mula sa 53 milya ng trenches sa panahon ng Paglusob ng Petersburg. Ang mga pwersa ni Lee ay nabawasan sa 50,000, habang ang Grant ay lumaki sa mahigit na 120,000.

Ang mga tropang Southern ay nagsimulang matunaw habang ang wakas ay naging malinaw. Noong Abril 2, inutusan ni Grant ang pag-atake sa Petersburg at sinira

4 COULD THE SOUTH HAVE WON THE CIVIL WAR?

Confederate line. Lee and his shrinking army were able to escape but Lee sent a message to Jefferson Davis saying that Richmond could no longer be defended and that he should evacuate the city. That night Jefferson Davis and his cabinet set fire to everything of military value in Richmond, then boarded a train to Danville, 140 miles to the south. Mobs took over the streets and set more fires. The next day, Northern soldiers arrived. And one day after that, Lincoln visited the city and sat in the office of Jefferson Davis.

Lee's Army of Northern Virginia, now reduced in size to 35,000 troops, had escaped to the west. They were starving, and Lee had asked the Confederate Commissary Department to have rations for his infantry waiting at the Amelia Courthouse. But when he arrived there, no rations awaited his troops. The Confederate government had no money to buy food for its army, and even if it did, there was not food to be found and now way to deliver its hungry troops. Lee and his men were forced to forage the countryside for food. The delay caused by his need to acquire food proved fatal to the Confederate effort.

Now 125,000 Union soldiers were surrounding Lee's army, whose numbers had been reduced to 25,000 troops and were steadily falling. Still, Lee decided to make one last attempt to break out. On April 9, the remaining Confederate Army, under John Gordon, drove back Union cavalry blocking the road near the village of **Appomattox Court House**. But beyond them were 50,000 Union infantry, and as many or more were closing in on Lee from his rear. It was over and Lee knew it.

Lee sent a note to Grant, and later that afternoon they met in the home of Wilmer McLean. Grant offered generous **terms of surrender**. Confederate officers and soldiers could go home, taking with them their horses, side arms, and personal possessions. Also, Grant guaranteed their immunity from prosecution for treason. At the conclusion of the ceremony, the two men saluted each other and parted. Grant then sent three days' worth of food rations to the 25,000 Confederate soldiers. The official surrender ceremony occurred three days later, when Lee's troops stacked their rifles and battle flags. The war was over, and the hard road toward rebuilding the South began.

ang linya ng Confederate. Nakaligtas si Lee at ang kanyang nakakulong na hukbo ngunit nagpadala si Lee ng isang mensahe kay Jefferson Davis na nagsasabi na hindi na maipagtanggol si Richmond at dapat siyang lumisan sa lungsod. Nang gabing iyon si Jefferson Davis at ang kanyang gabinete ay sumunog sa lahat ng halaga ng militar sa Richmond, pagkatapos ay nagsakay ng isang tren patungong Danville, 140 milya sa timog. Kinuha ng mga magnanakaw sa mga lansangan at nagtakda ng higit pang mga sunog. Kinabukasan, dumating ang mga sundalong Northern. At isang araw pagkatapos nito, binisita ni Lincoln ang lungsod at nakaupo sa opisina ni Jefferson Davis.

Ang Army ni Lee ng Northern Virginia, na ngayon ay nabawasan sa laki na 35,000 hukbo, ay nakatakas sa kanluran. Nagutom na sila, at tinanong ni Lee ang Confederate Commissary Department na magkaroon ng rasyon para sa kanyang infantry na naghihintay sa Amelia Courthouse. Ngunit nang dumating siya roon, walang naghahandog na rasyon ang kanyang mga tropa. Ang Nagkakaisang Gubyerno ay walang pera upang bumili ng pagkain para sa hukbo nito, at kahit na kung ito ay, walang pagkain na matatagpuan at ngayon paraan upang maihatid ang mga gutom na hukbo nito. Napilitan si Lee at ang kanyang mga tauhan na kumain ng kanayunan para sa pagkain. Ang pagkaantala na sanhi ng kanyang pangangailangan upang makakuha ng pagkain ay napatunayang nakamamatay sa pagsisikap ng Confederate.

Ngayon 125,000 mga sundalo ng Union ay nakapaligid sa hukbo ni Lee, na ang mga bilang ay nabawasan sa 25,000 hukbo at patuloy na bumabagsak. Gayunpaman, nagpasiya si Lee na gumawa ng isang huling pagtatangka na lumabas. Noong Abril 9, ang nalalabing Army ng Army, sa ilalim ni John Gordon, ay nagdulot ng pagbabalik ng Union cavalry sa kalsada malapit sa nayon ng Appomattox Court House. Ngunit higit sa kanila ay 50,000 Union infantry, at kasing marami o higit pa ang nagsasara sa Lee mula sa kanyang likuran. Tapos na ito at alam ito ni Lee.

Nagpadala si Lee ng tala kay Grant, at pagkaraan ng hapong iyon nakilala nila sa bahay ni Wilmer McLean. Nag-alok si Grant ng mapagkaloob na mga tuntunin ng pagsuko. Ang mga samahan ng mga samahan at mga sundalo ay maaaring umuwi, na kasama ang kanilang mga kabayo, mga bisig, at mga personal na ari-arian. Gayundin, ginagarantiyahan ni Grant ang kanilang kaligtasan mula sa pag-uusig para sa pagtataksil. Sa pagtatapos ng seremonya, ang dalawang lalaki ay sumasagot sa isa't isa at nagbahagi. Nagpadala si Grant ng tatlong araw na halaga ng mga pagkain sa 25,000 sundalo ng samahan. Ang opisyal na seremonya ng pagsuko ay nangyari pagkaraan ng tatlong araw, nang isaksak ng mga tropa ni Lee ang kanilang mga riple at mga flag ng labanan. Ang digmaan ay tapos na, at ang mahirap na daan patungo sa muling pagtatayo ng Timog ay nagsimula.

4 COULD THE SOUTH HAVE WON THE CIVIL WAR?

CONCLUSION

The war ended in total defeat for the South. Their armies were defeated on the battlefield. Their cities were destroyed. Their economy was devastated by the loss of slave labor and a crippling blockade. But did it have to end that way? Could the South have done things differently to produce a different outcome? If Lincoln and the leaders of the Union armies had made different choices would the war have ended differently?

What do you think? Could the South have won the Civil War?

KUMPLETO

Ang digmaan natapos sa kabuuang pagkatalo para sa South. Ang kanilang mga hukbo ay natalo sa larangan ng digmaan. Ang kanilang mga lungsod ay nawasak. Nawasak ang kanilang ekonomiya dahil sa pagkawala ng paggawa ng alipin at isang mapipigil na pagbawalan. Ngunit kailangang magwakas iyan? Magkakaiba ba ang mga bagay sa South upang makabuo ng ibang resulta? Kung ang Lincoln at ang mga pinuno ng mga hukbong Union ay gumawa ng iba't ibang mga pagpipilian ay magkakaiba ang natapos na digmaan?

Ano sa tingin mo? Puwede ba ang South na manalo ng Digmaang Sibil?

Watch a reenactment of Pickett's Charge

PEOPLE

George McClellan: General who led the Union army at the start of the war. He infuriated Lincoln with his unwillingness to lead his troops into battle. Eventually Lincoln fired him.

Army of the Potomac: The Union army that did most of the fighting in Virginia against General Lee. It was named after the Potomac River that separates Maryland and Virginia.

American Red Cross: An organization that provides free healthcare and support to soldiers and people affected by war or disaster. It was founded by Clara Barton during the Civil War.

Clara Barton: Nurse and founder of the American Red Cross.

Peace Democrats: Also called Copperheads, they were Democrats in the North who wanted to end the war and make peace with the South.

Ulysses S. Grant: General who led the Union armies at the end of the war. He won the Battle of Vicksburg and Lincoln promoted him to commander of all of the Union Armies. He accepted Lee's surrender at the end of the war and later was elected president.

William Tecumseh Sherman: Northern general who led his army through the South destroying everything he could – farms, railroads, etc. – in an effort to prevent the South from having the means of waging war.

MGA TAO

George McClellan: Pangkalahatan na humantong sa hukbo ng Union sa simula ng digmaan. Pinigilan niya si Lincoln sa kanyang hindi pagkakasundo upang pamunuan ang kanyang mga tropa sa labanan. Sa huli ay sinaksak siya ni Lincoln.

Army of the Potomac: Ang hukbo ng Union na ginawa ng karamihan sa labanan sa Virginia laban kay General Lee. Ito ay pinangalanang matapos ang River ng Potomac na naghihiwalay sa Maryland at Virginia.

American Red Cross: Isang organisasyon na nagbibigay ng libreng pangangalagang pangkalusugan at suporta sa mga sundalo at taong apektado ng digmaan o kalamidad. Ito ay itinatag ni Clara Barton noong Digmaang Sibil.

Clara Barton: Nars at founder ng American Red Cross.

Peace Democrats: Tinatawag ding Copperheads, sila ay mga Demokratiko na Hilaga na gustong tapusin ang digmaan at gumawa ng kapayapaan sa Timog.

Ulysses S. Grant: Pangkalahatang namumuno sa mga hukbo ng Union sa pagtatapos ng digmaan. Siya ay nanalo sa Labanan ng Vicksburg at Lincoln na na-promote siya sa kumander ng lahat ng Union Armies. Tinanggap niya ang pagsuko ni Lee sa pagtatapos ng digmaan at kalaunan ay inihalal na pangulo.

William Tecumseh Sherman: Northern general na humantong sa kanyang hukbo sa pamamagitan ng South pagsira ng lahat ng kaya niya - bukid, railroads, atbp - sa isang pagsisikap upang maiwasan ang South mula sa pagkakaroon ng paraan ng paglulunsad ng digmaan.

KEY IDEAS

Blockade: Using a navy to prevent ships from entering or exiting a port.

Draft: A process in which the government forces people to join the military.

Inflation: When the prices of goods increase over time.

Anaconda Plan: The North's strategy to blockade Southern ports to prevent trade and resupply.

High Tide of the Confederacy: A term used to describe the Battle of Gettysburg, and especially Pickett's Charge. It was the closest the South ever came to military victory in the war. Although far from over, after the battle the war turned in the North's favor.

Terms of Surrender: The agreement made by two armies or nations to formally end a war.

Writ of Habeas Corpus: A legal term that means "Show me the Body." It means that the government cannot accuse you of a crime and then hold you in jail indefinitely before giving you a trial.

KEY IDEAS

Pagbara: Paggamit ng hukbong-dagat upang pigilan ang mga barko na pumasok o lumabas sa isang port.

Draft: Ang isang proseso kung saan pinipilit ng pamahalaan ang mga tao na sumali sa militar.

Inflation: Kapag ang mga presyo ng magandang pagtaas sa paglipas ng panahon.

Anaconda Plan: Ang diskarte ng North upang pagbawalan ang mga Southern port upang maiwasan ang kalakalan at resupply.

Mataas na Tide ng Confederacy: Isang terminong ginamit upang ilarawan ang Labanan ng Gettysburg, at lalo na ang Charett ng Pickett. Ito ang pinakamalapit na Timog na kailanman ay dumating sa militar na tagumpay sa digmaan. Kahit na malayo mula sa paglipas, pagkatapos ng labanan ang digmaan naka-pabor sa North.

Mga Tuntunin ng Pagsuko: Ang kasunduan na ginawa ng dalawang hukbo o mga bansa upang pormal na magtapos ng digmaan.

Writ of Habeas Corpus: Ang isang legal na termino na nangangahulugang "Ipakita sa akin ang Katawan." Nangangahulugan ito na ang gobyerno ay hindi maaaring akusahan sa iyo ng isang krimen at pagkatapos ay hawakan ka sa kulungan sa walang katapusan bago ibigay sa iyo ang isang pagsubok.

4 COULD THE SOUTH HAVE WON THE CIVIL WAR?

LOCATIONS

Confederacy: The Confederate States of America. The slave-holding states from the South that seceded.

Union: The United States of America. The North including the four border states which had slaves but did not secede.

Appomattox Court House: The small town in Virginia where Lee surrendered to Grant.

Richmond: The capital city of Virginia and of the Confederacy.

LOCATIONS

Confederacy: The Confederate States of America. Ang mga alipin-hawak na mga estado mula sa South na seceded.

Union: Ang Estados Unidos ng Amerika. Ang North kasama ang apat na mga estado ng hangganan na may mga alipin ngunit hindi nakahiwalay.

Appomattox Court House: Ang maliit na bayan sa Virginia kung saan sumuko si Lee kay Grant.

Richmond: Ang kabiserang lungsod ng Virginia at ng Confederacy.

EVENTS

First Battle of Bull Run: The first major battle between the armies of the North and South. It ended in a victory for the South and demonstrated that neither side would have an easy victory.

Draft Riots: Riots that happened in 1863 in major cities of the North, especially in New York City when the government enforced conscription into the army. They demonstrated that the war was not universally popular.

Battle of Gettysburg: The turning point battle of the war. Lee led his army into Pennsylvania hoping to force the North to give up, but lost the battle.

Battle of Vicksburg: A major victory for the Union army in the South. Vicksburg was a city along the Mississippi River. After it fell to the North, the Union controlled shipping on the river and was able to split the South in two.

Food Riots: Riots that occurred in the major cities of the South, especially led by women when the blockade of Southern ports by the Union navy prevented enough food from being imported. These were also sometimes called the Bread Riots.

Pickett's Charge: Lee's final attack on the third day of the Battle of Gettysburg. Often called the High Tide of the Confederacy, it was a disaster for the South, ending in defeat and the loss of thousands of troops.

Sherman's March to the Sea: In 1864 General Sherman led his Union army through Georgia destroying everything he could. He started in Atlanta and his destination was the city of Savannah on the coast. He became of a hero of the North and villain across the South.

Siege of Petersburg: The long attack on the City of Petersburg south of Richmond, Virginia. It was devastating for both armies, but due to the South's inability to replace lost soldiers, proved to be a death blow to Lee's army.

MGA KAGANAPAN

Unang Labanan ng Bull Run: Ang unang pangunahing labanan sa pagitan ng mga hukbo ng North at South. Nagtapos ito sa isang pagtatagumpay sa Timog at nagpakita na ang alinmang panig ay magkakaroon ng madaling pagtatagumpay.

Draft Riots: Mga pag-aalsa na nangyari noong 1863 sa mga pangunahing lungsod ng North, lalo na sa New York City nang ipatupad ng pamahalaan ang pagkakasunud-sunod sa hukbo. Ipinakita nila na ang digmaan ay hindi popular sa buong mundo.

Labanan ng Gettysburg: Ang nakabukas na labanan ng digmaan. Pinamunuan ni Lee ang kanyang hukbo sa Pennsylvania na umaasa na puwersahin ang Hilaga na sumuko, ngunit nawala ang labanan.

Labanan ng Vicksburg: Isang pangunahing tagumpay para sa hukbo ng Union sa Timog. Ang Vicksburg ay isang lungsod sa kahabaan ng Mississippi River. Matapos ito ay nahulog sa Hilaga, kinontrol ng Union ang pagpapadala sa ilog at nakahiwalay sa Timog sa dalawa.

Mga Pag-aalsa sa Pagkain: Mga pag-aalsa na naganap sa mga pangunahing lungsod ng Timog, lalo na pinamunuan ng mga kababaihan kapag ang pagbawalan ng mga daungan sa Timog ng Union ng hukbong-dagat ay pumigil sa sapat na pagkain na mai-import. Ang mga ito ay paminsan-minsan ay tinatawag ding mga Paghahanda ng Bread.

Ang Pickett's Charge: Ang pangwakas na pag-atake ni Lee sa ikatlong araw ng Battle of Gettysburg. Kadalasang tinatawag na High tide ng Confederacy, ito ay isang kalamidad para sa South, nagtatapos sa pagkatalo at pagkawala ng libu-libong tropa.

Marso sa Dagat ng Sherman: Noong 1864 pinamunuan ni General Sherman ang kanyang hukbo ng Union sa pamamagitan ng pagsira ng Georgia sa lahat ng makakaya niya. Nagsimula siya sa Atlanta at ang kanyang destinasyon ay ang lungsod ng Savannah sa baybayin. Siya ay naging isang bayani ng North at kontrabida sa buong South.

Paglusob ng Petersburg: Ang mahabang pag-atake sa Lungsod ng Petersburg sa timog ng Richmond, Virginia. Ito ay nakapipinsala para sa parehong mga hukbo, ngunit dahil sa kawalan ng kakayahan ng South upang palitan ang mga nawawalang sundalo, ay naging isang kamatayan suntok sa hukbo ni Lee.

5

F I F T H Q U E S T I O N WHAT DID THE WAR MEAN?

**WAS THE
CIVIL WAR
A RIGHTEOUS JUDGEMENT
FOR AMERICA'S EMBRACE OF
SLAVERY?**

INTRODUCTION

We like to apply meaning to important events. We look back at the Revolution and say that it was about independence, standing up for our right to self-determination, to be represented in government, and to life, liberty and the pursuit of happiness. We apply meaning to wars as well. World War Two was about defeating hatred in the form of Nazi Germany.

Often, in the face of tragedy, especially disasters and war, we look for some greater meaning that will help us understand the events. Earthquakes offer lessons about safe construction practices. Sometimes, events are cautionary tales – “don’t try that again.”

What was the Civil War about? Was it a moral crusade to end the evils of slavery? What is about preserving the Union that the Founding Fathers and the Revolutionary Generation had worked so hard to establish? What is about preserving the rights of people to elect their leaders? What is a punishment from God? Was it a terrible mistake that shows us how not to deal with crisis?

What do you think? What did the war mean?

PANIMULA

Gusto naming mag-aplay ng kahulugan sa mahahalagang kaganapan. Inaasam namin ang Rebolusyon at sinasabi na ito ay tungkol sa kalayaan, na nakatayo para sa aming karapatan sa pagpapasya sa sarili, na kinakatawan sa gobyerno, at sa buhay, kalayaan at paghanap ng kaligayahan. Nag-aaplay din tayo ng kahulugan sa mga digmaan. Ang Ikalawang Digmaang Pandaigdig ay tungkol sa pagkatalo ng galit sa anyo ng Nazi Germany.

Kadalasan, sa harap ng trahedyala, lalo na sa mga sakuna at digmaan, naghahangad kami ng mas malaking kahulugan na tutulong sa amin na maunawaan ang mga pangyayari. Nag-aalok ang mga lindol ng mga aralin tungkol sa mga ligtas na kasanayan sa konstruksiyon Minsan, ang mga kaganapan ay mga babala ng pag-iingat - "huwag mong subukang muli iyon."

Ano ang tungkol sa Digmaang Sibil? Ito ba ay moral na krusada upang wakasan ang mga kasamaan ng pang-aalipin? Ano ang tungkol sa pagpapanatili ng Union na ang mga Founding Fathers at ang Rebolusyonaryong Pagbuo ay nagtrabaho nang husto upang maitatag? Ano ang tungkol sa pagpapanatili ng mga karapatan ng mga tao na piliin ang kanilang mga pinuno? Ano ang parusa mula sa Diyos? Ito ba ay isang kakila-kilabot na pagkakamali na nagpapakita sa amin kung paano hindi haharapin ang krisis?

Ano sa tingin mo? Ano ang ibig sabihin ng digmaan?

5 WHAT DID THE WAR MEAN?

WHAT THEY FOUGHT FOR

Popular culture - poetry, books, television, film - as well as the interests of politicians have often distorted the motivations of individual soldiers. Sometimes they have been portrayed as heroic liberators of slaves struggling to be free, or alternatively evil planters wishing to maintain chattel slavery. Like many things however, the truth is far more complicated than the simplistic summaries provided by politicians, poets and screen writers.

In recent years historians have been able to read over thousands of letters that soldiers from both the North and the South sent home during the War and we are now able to more accurately describe what motivated so many thousands of people to risk their lives.

For some, the war was about **ideology**. Northerners believed that secession was unconstitutional and fought to prevent the southern states from leaving the Union. And across the battle lines from them there were Southerners who believed in states' rights, that the Northern government was tyrannical, and that the right of the South to secede was as absolute as had been the right of the 13 Colonies to declare independence in 1776.

For others, the war was about slavery. Undoubtedly for Southern political leaders - the slaveholding elite - the war was a means to preserve their wealth and way of life. But for infantrymen of the South who owned few or no slaves, slavery was important all the same. They believed that African Americans were inferior to whites and the North's efforts to end slavery was a threat to their sense of self-worth.

Slavery was important for Northern troops as well, especially for those who were believers in the fight to abolish slavery. As the war went on, the struggle was seen more and more as an epic moral battle against a terrible evil. Some Northerners cast themselves as instruments of God, punishing the South and liberating souls. For free African Americans in the North, and for slaves who escaped and joined the Union armies, the destruction of slavery can hardly be overstated.

For others, the war was more personal. Many men fought for their homes and their families. Especially in the South, where most of the fighting took place, soldiers did not see their sacrifice in terms

ANO ANG SILA PARAAN

Ang popular na kultura - mga tula, mga libro, telebisyon, pelikula - pati na rin ang mga interes ng mga pulitiko ay madalas na pangit ang mga pagganyak ng mga indibidwal na sundalo. Minsan sila ay inilarawan bilang mga heroic liberators ng mga alipin struggling upang maging libre, o Bilang kahalili masamang planters na nais na mapanatili ang chattel pang-aalipin. Tulad ng maraming mga bagay gayunpaman, ang katotohanan ay mas kumplikado kaysa sa simplistic mga buod na ibinigay ng mga pulitiko, poets at screen manunulat.

Sa nakalipas na mga taon, nakapagbasa ang mga istoryador sa libu-libong mga titik na ang mga sundalo mula sa North at South ay nagpadala ng bahay sa panahon ng Digmaan at ngayon ay mas magagawang ilarawan kung ano ang nag-udyok ng napakaraming libu-libong tao na ipagsapalaran ang kanilang buhay.

Para sa ilan, ang digmaan ay tungkol sa ideolohiya. Naniniwala ang mga Northerners na ang pag-aasikaso ay labag sa konstitusyon at nakipaglaban upang maiwasan ang mga estado sa timog na umalis sa Union. At sa kabila ng mga linya ng digmaan mula sa kanila ay may mga Southerners na naniniwala sa mga karapatan ng estado, na ang Northern na pamahalaan ay malupit, at na ang karapatan ng South upang lihim ay ganap na bilang ay ang karapatan ng 13 Colonies upang magpahayag ng kalayaan sa 1776 .

Para sa iba, ang digmaan ay tungkol sa pang-aalipin. Walang alinlangang para sa mga pinuno ng pampulitikang Southern - ang mga elite ng pamamahala - ang digmaan ay isang paraan upang mapanatili ang kanilang yaman at paraan ng pamumuhay. Ngunit para sa mga infantrymen ng South na may kakaunti o walang alipin, ang pang-aalipin ay mahalaga sa lahat. Naniniwala sila na ang mga Aprikanong Amerikano ay mas mababa sa mga puti at ang mga pagsisikap ng Pagtatapos ng North na wakasan ang pang-aalipin ay isang banta sa kanilang pakiramdam sa sarili.

Mahalaga rin ang pangangalakal para sa mga tropang Northern, lalo na para sa mga taong mananampalataya sa labanan upang wakasan ang pang-aalipin. Habang nagpatuloy ang digmaan, ang pakikibaka ay nakikita nang higit pa at higit pa bilang isang epikong moral na labanan laban sa isang kahila-hilakbot na kasamaan. Ang ilang mga Northerners cast ng kanilang sarili bilang mga instrumento ng Diyos, na parusahan ang South at liberating kaluluwa. Para sa mga libreng Aprikanong Amerikano sa Hilaga, at para sa mga alipin na tumakas at sumali sa mga hukbo ng Union, ang pagkawasak ng pang-aalipin ay maaaring bahagyang labasan.

Para sa iba, ang digmaan ay mas personal. Maraming tao ang nakipaglaban para sa kanilang mga tahanan at kanilang mga pamilya. Lalo na sa South, kung saan ang karamihan sa mga labanan ay naganap, hindi nakita ng mga sundalo ang kanilang sakripisyo sa mga tuntunin ng

5 WHAT DID THE WAR MEAN?

of ideological, political or moral terms, but simply as protecting their loved ones.

Sullivan Ballou, a major in the Union army eloquently summarized the feelings of many who fought in the war in a letter he wrote to his wife, just before he was killed at the First Battle of Bull Run in 1861. He wrote, "Sarah, my love for you is deathless, it seems to bind me to you with mighty cables that nothing but Omnipotence could break; and yet my love of Country comes over me like a strong wind and bears me irresistibly on with all these chains to the battlefield. The memories of the blissful moments I have spent with you come creeping over me, and I feel most gratified to God and to you that I have enjoyed them so long. And hard it is for me to give them up and burn to ashes the hopes of future years, when God willing, we might still have lived and loved together and seen our sons grow up to honorable manhood around us. I have, I know, but few and small claims upon **Divine Providence**, but something whispers to me — perhaps it is the wafted prayer of my little Edgar — that I shall return to my loved ones unharmed. If I do not, my dear Sarah, never forget how much I love you, and when my last breath escapes me on the battlefield, it will whisper your name."

Whatever their reasons, the men and women who struggled through the four terrible years of war demonstrated tremendous devotion. In all, over one million Americans died, more than three percent of the entire population of the country at that time.

EMANCIPATION: THE END OF SLAVERY

Looking back at the Civil War with the benefit of more than 150 years of hindsight, it is easy to say that the war was about ending slavery and that emancipation was going to be the obvious outcome of the war. This this was not at all obvious then.

Prior to the Civil War, Abraham Lincoln attempted to abstain from the debate over slavery, arguing that he had no constitutional authority to intervene. As the war progressed, emancipation remained a risky political act that had little public support. Lincoln faced strong opposition from **Copperhead Democrats**, who demanded an immediate peace settlement with the Confederacy. They believed that it would be much better to simply let the South secede and avoid war altogether. Many recent immigrants in the

mga ideolohikal, pampolitika o moral na mga tuntunin, ngunit para lamang sa pagprotekta sa kanilang mga mahal sa buhay.

Si Sullivan Ballou, isang pangunahing hukbo ng Union na malinaw na nagbigay-daan sa mga damdamin ng marami na nakipaglaban sa digmaan sa sulat na isinulat niya sa kanyang asawa, bago siya pinatay sa Unang Labanan ng Bull Run noong 1861. Isinulat niya, "Sarah, ang aking pag-ibig para sa iyo ay walang kamatayan, tila nakagapos sa akin sa iyo na may makapangyarihang mga kable na walang anuman maliban sa Omnipotence ay maaaring masira; at pa ang aking pagmamahal sa Bansa ay dumadating sa akin tulad ng isang malakas na hangin at nagdadala sa akin nang hindi mapaglabanan sa lahat ng mga kadena na ito sa larangan ng digmaan. Ang mga alaala ng napakagandang sandali na aking ginugol sa iyo ay nagmumula sa akin, at naramdaman ko ang kasiyahan sa Diyos at sa iyo na napakasaya ko ang mga ito. At mahirap para sa akin na bigyan sila at sunugin sa abo ang pag-asa ng mga hinaharap na taon, kung nais ng Diyos, maaari pa rin tayong mabuhay at mahalín nang magkasama at makita ang ating mga anak na lalaki na lumalaki sa marangal na pagkalalaki sa paligid natin. Mayroon akong, alam ko, ngunit ilang at maliliit na pag-angkin sa Banal na Pagtatamo, ngunit may bumubulong sa akin - marahil ito ay ang wafted panalangin ng aking maliit na Edgar - na Babalik ako sa mga mahal ko sa buhay. Kung hindi ko, ang aking mahal na si Sarah, hindi ko malilimutan kung gaano ako kamahal sa iyo, at kapag ang aking huling hininga ay nakaligtas sa akin sa larangan ng digmaan, ibubulong nito ang iyong pangalan. "

Anuman ang kanilang mga dahilan, ang mga kalalakihan at kababaihan na struggled sa pamamagitan ng apat na kahila-hilakbot na taon ng digmaan nagpakita napakalaking debosyon. Sa kabuuan, mahigit sa isang milyong Amerikano ang namatay, mahigit sa tatlong porsiyento ng buong populasyon ng bansa noong panahong iyon.

KALIGTASAN: ANG KAPATID NG PAMAMAGITAN

Sa pagbabalik-tanaw sa Digmaang Sibil na may kapakinabangan ng higit sa 150 taon ng pagbabalik-tanaw, madaling sabihin na ang digmaan ay tungkol sa pagtatapos ng pang-aalipin at ang pagpapalaya ay magiging malinaw na resulta ng digmaan. Ito ay hindi malinaw sa gayon.

Bago ang Digmaang Sibil, sinubukan ni Abraham Lincoln na umiwas sa debate sa paglilibing, sa pagtatalo na wala siyang awtoridad sa konstitusyon upang magamitan. Habang sumusulong ang digmaan, nanatili ang isang kalabanang peligro na gawaing pampolitika na walang kaunting suporta sa publiko. Nakaharap si Lincoln ng matinding pagsalungat mula sa Copperhead Democrats, na humingi ng isang agarang kasunduan sa kapayapaan sa Confederacy. Naniniwala sila na magiging mas mahusay na ipaalam lamang ang South pagtigil at maiwasan ang digmaan sa kabuuan. Maraming mga kamakailang imigrante sa North ang sumalungat sa pagpapalaya,

5 WHAT DID THE WAR MEAN?

North also opposed emancipation, viewing freed slaves as competition for scarce jobs.

Within the Republican Party, however, the **Radical Republicans**, led by House Republican leader **Thaddeus Stevens**, put strong pressure on Lincoln to end slavery quickly. One of the Radicals' most persuasive arguments was that the South's economy would be destroyed were it to lose slave labor.

Congress passed several laws between 1861 and 1863 that aided the growing movement toward emancipation. Despite his concerns that premature attempts at emancipation would weaken his support and entail the loss of crucial border states - the slave states that had decided to remain in the Union, Lincoln signed these acts into law. The first of these laws to be implemented was the First Confiscation Act of August 1861, which authorized the confiscation of any Confederate property, including slaves, by Union forces. In March 1862, Congress approved a law which forbade Union Army officers from returning fugitive slaves to their owners. The laws had their intended effect. As Union armies moved through the South, thousands of slaves left their homes and fled to the approaching Union troops and the South's economy suffered.

The following month, Congress declared that the federal government would **compensate** slave owners who freed their slaves. Moderate Republicans accepted Lincoln's plan for gradual, compensated emancipation, which was put into effect in the District of Columbia. In June 1862, Congress passed a law to emancipate slaves in the territories of the West. What Lincoln really needed, however, was a major military victory that would demonstrate to the country, and to France and Britain, that the North was going to win on the battlefield and that emancipation would be a moral justification for the bloodshed that the war had unleashed.

That victory came in September or 1862 at Antietam. No foreign country wants to ally with a potential losing power. By achieving victory, the Union demonstrated that the South would probably lose. As a result, the British did not recognize the Confederate States of America, and Antietam became one of the war's most important diplomatic battles, as well as one of the bloodiest. Five days after the battle, Lincoln decided to issue the **Emancipation Proclamation**, effective January 1, 1863. Unless the Confederate

tinitingnan ang napalaya na mga alipin bilang kumpetisyon para sa mga natitirang trabaho.

Sa loob ng Partidong Republikano, gayunpaman, ang Radical Republicans, pinamunuan ng House Republikanong lider na si Thaddeus Stevens, ay nagbigay ng malakas na presyon sa Lincoln upang wakasan ang pagkaalipin nang mabilis. Ang isa sa mga Radicals' pinaka-mapanghikayat argumento ay na ang South's ekonomiya ay nawasak ay ito upang mawala ang alipin labor.

Ang Kongreso ay nagpasa ng ilang mga batas sa pagitan ng 1861 at 1863 na tumulong sa lumalaking kilusan patungo sa pagpapalaya. Sa kabila ng kanyang mga alalahanin na ang mga pagtatangka na wala sa panahon sa pagpapalaya ay magpapahina sa kanyang suporta at makukuha ang pagkawala ng mga mahahalagang hangganan ng estado - ang mga estado ng alipin na nagpasya na manatili sa Union, pinirmahan ni Lincoln ang mga gawang ito sa batas. Ang unang ng mga batas na ito na ipapatupad ay ang Unang Kumpiska ng Pagkumpiska ng Agosto 1861, na nagpapahintulot sa pagkumpiska ng anumang pag-aari ng Confederate, kasama na ang mga alipin, ng mga pwersa ng Union. Noong Marso 1862, naaprubahan ng Kongreso ang isang batas na nagbabawal sa mga opisyal ng Union Army mula sa mga bumabalik na alipin sa kanilang mga may-ari. Ang mga batas ay may nilalayan na epekto. Nang ang mga hukbo ng Union ay lumipat sa Timog, libu-libong mga alipin ang umalis sa kanilang mga tahanan at tumakas patungo sa papalapit na hukbo ng Union at ang ekonomiya ng Timog ay nagdusa.

Nang sumunod na buwan, ipinahayag ng Kongreso na babayaran ng pamahalaang pederal ang mga may-ari ng alipin na nagpalaya sa kanilang mga alipin. Tinanggap ng mga Moderate na Republikano ang plano ni Lincoln para sa unti-unti, bayad na pagpapalaya, na ipinatupad sa Distrito ng Columbia. Noong Hunyo 1862, ang Kongreso ay nagpasa ng isang batas upang palayain ang mga alipin sa mga teritoryo ng Kanluran. Gayunpaman, ang kailangan ni Lincoln ay isang pangunahing tagumpay ng militar na nagpapakita sa bansa, at sa Pransiya at Britanya, na ang North ay mananalo sa larangan ng digmaan at ang pagpapalaya ay isang makatwirang moral para sa pagdanak ng dugo na ang digmaan ay pinakawalan.

Ang tagumpay na iyon ay dumating noong Setyembre o 1862 sa Antietam. Walang ibang dayuhang bansa na nais makipag-alyansa na may potensyal na pagkawala ng kapangyarihan. Sa pamamagitan ng pagkamit ng tagumpay, ipinakita ng Union na maaaring mawala ang Timog. Bilang resulta, hindi nakilala ng British ang Confederate States of America, at naging Antietam ang pinakamahalagang digmaang diplomatiko ng digmaan, pati na rin ang isa sa pinakamababang dugo. Limang araw pagkatapos ng labanan, nagpasya si Lincoln na ipalabas ang Proclamation Emancipation, na epektibo noong Enero 1, 1863. Maliban kung ang Confederate States ay

5 WHAT DID THE WAR MEAN?

States returned to the Union by that day, he proclaimed their slaves "shall be then, thenceforward and forever free."

It is sometimes said that the Emancipation Proclamation freed no slaves. In a way, this is true. The proclamation would only apply to the Confederate States, as an act to seize enemy resources. By freeing slaves in the Confederacy, Lincoln was actually freeing people he did not directly control. The way he explained the Proclamation made it acceptable to much of the Union army. He emphasized emancipation as a way to shorten the war by taking Southern resources and hence reducing Confederate strength. Even McClellan supported the policy as a soldier. Lincoln made no such offer of freedom to the slaves in the border states of Missouri, Kentucky, Maryland and Delaware that were still in the Union.

The Emancipation Proclamation created a climate where the destruction of slavery was seen as one of the major objectives of the war. Overseas, the North now seemed to have the greatest

bumalik sa Union noong araw na iyon, ipinahayag niya ang kanilang mga alipin na "ay darating noon, mula noon at magpakailanman ay libre."

Minsan ay sinabi na ang pagpapalaya ng Emancipation ay walang mga alipin. Sa isang paraan, ito ay totoo. Ang proklamasyon ay mag-aplay lamang sa Confederate States, bilang isang kumilos upang sakupin ang mga mapagkukunan ng kaaway. Sa pamamagitan ng pagpapalaya ng mga alipin sa Confederacy, talagang binabale-wala ni Lincoln ang mga taong hindi niya direktang kontrolin. Ang paraan ng pagpapaliwanag niya sa Proclamation ay naging katanggap-tanggap ito sa karamihan ng hukbo ng Union. Binibigyang-diin niya ang pagpapalaya bilang isang paraan upang paikliin ang digmaan sa pamamagitan ng pagkuha ng mga mapagkukunan ng Southern at samakatuwid ay bawasan ang lakas ng Confederate. Kahit na suportado ni McClellan ang patakaran bilang isang kawal. Hindi ginawa ni Lincoln ang ganitong alok ng kalayaan sa mga alipin sa mga estado ng hangganan ng Missouri, Kentucky, Maryland at Delaware na nasa Union pa rin.

Secondary Source: Painting

Henry Louis Stephens's 1963 painting of a man reading the Emancipation Proclamation.

Pangalawang Pangalawang: Pagpipinta

Ang pagpipinta ni Henry Louis Stephens noong 1963 ng isang lalaki na nagbabasa ng Proclamation of Emancipation.

Ang Emancipation Proclamation ay lumikha ng isang klima kung saan ang pagkawasak ng pang-aalipin ay nakikita bilang isa sa mga pangunahing layunin ng digmaan. Sa ibang bansa, ang North ngayon ay tila mayroon ang pinakamalaking dahilan ng moral. Kahit na

5 WHAT DID THE WAR MEAN?

moral cause. Even if a foreign government wanted to intervene on behalf of the South, its population might object. The Proclamation itself freed very few slaves, but it was the death knell for slavery in the United States. Eventually, the Emancipation Proclamation led to the proposal and ratification of the Thirteenth Amendment to the Constitution, which formally abolished slavery throughout the land.

Predictably, the Confederates were initially outraged by the Emancipation Proclamation and used it as further justification for their rebellion. The Proclamation was also immediately denounced by Copperhead Democrats, a more extreme wing of the Northern Democratic faction of the Democratic Party that opposed the war and hoped to restore the Union peacefully via federal acceptance of the institution of slavery. Additionally, these Democrats viewed the Proclamation as an unconstitutional abuse of Presidential power. Controversy surrounding the Emancipation Proclamation, as well as military defeats suffered by the Union, caused many moderate Democrats to abandon Lincoln and join the more extreme Copperheads in the 1862 elections. Democrats gained 28 seats in the House of Representatives in the 1862 election cycle, as well as the governorship of New York. The outcome of the elections showed that abolition was still not the primary factor that motivated most Northerners to continue fighting.

Some Copperheads advocated violent resistance to the wartime effort, which greatly increased tensions between pro-war and anti-war factions. Though no organized attacks ever materialized, sensationalist politics did give rise to the Charleston Riot in Illinois during March 1864. Many Copperhead leaders were arrested and held in military prisons without trial, sometimes for months at a time.

In 1863 issued General Order Number 38 in Ohio, which made it an offense to criticize the war in any way. The order was then used to arrest a congressman from Ohio, Clement Vallandigham, when he criticized the order itself. Additionally, a number of Copperheads were accused of treason for criticizing the war by Republicans in a series of trials that took place during 1864. As has been the case in many wars, the right of free speech was severely limited during the Civil War by Lincoln and his supporters. At one point, Lincoln even suspended the **writ of habeas corpus** which meant that he could hold people in prison without a trial. The Supreme Court overturned this action as clearly

nais ng isang dayuhang gobyerno na mamagitan sa ngalan ng Timog, ang populasyon nito ay maaaring tumanggi. Ang Proclamation mismo mismo ay napalaya ng napakakaunting mga alipin, ngunit ito ang kamatayan para sa pang-aalipin sa Estados Unidos. Sa kalaunan, ang Proclamation ng Emancipation ay humantong sa panukala at pagpapatibay ng Ikalabing-tatlong Susog sa Saligang-Batas, na pormal na nagbuwag sa pagkaalipin sa buong lupain.

Sa mahuhulaan, ang mga Confederates ay nauna nang pinalalabas ng Proclamation of Emancipation at ginamit ito bilang karagdagang pagbibigay-katwiran para sa kanilang paghihimagsik. Ang Proclamation ay agad na tinanggihan ng Copperhead Democrats, isang mas matinding pakpak ng pangkat ng Demokratikong Demokratiko ng Partidong Demokratiko na sumasalungat sa digmaan at inaasahang ibalik ang Union nang mapayapa sa pamamagitan ng pederal na pagtanggap ng institusyon ng pang-aalipin. Dagdag pa, tiningnan ng mga Demokratiko ang Proklamasyon bilang isang labag sa saligang-batas na pang-aabuso ng kapangyarihang Pangulo. Ang kontrobersiya na nakapalibot sa Proclamation ng Emancipation, pati na rin ang mga pagkatalo ng militar na pinagdudusahan ng Union, ay naging sanhi ng maraming katamtamang mga Demokratiko na talikuran ang Lincoln at sumali sa mas matinding Copperheads sa eleksiyon ng 1862. Ang mga Demokratiko ay nakakuha ng 28 na puwesto sa Bahay o mga Kinatawan sa 1862 na ikot ng halalan, pati na rin ang pagkagobernador ng New York. Ang kinalabasan ng halalan ay nagpakita na ang pagpawi ay hindi pa rin ang pangunahing salik na nag-udyok sa karamihan sa Northerners na magpatuloy sa pakikipaglaban.

Ang ilang mga Copperheads ay nagtataguyod ng marahas na paglaban sa pagsisikap sa digmaan, na lubos na nadagdagan ang mga tensyon sa pagitan ng mga pangkat ng pro-digmaan at laban sa digmaan. Kahit na walang organisadong pag-atake ang naganap, ang sensationalist na pulitika ay nagbigay ng Charleston Riot sa Illinois noong Marso 1864. Maraming mga pinuno ng Copperhead ang naaresto at ginanap sa mga bilangguan sa militar na walang pagsubok, minsan para sa buwan sa isang pagkakataon.

Noong 1863 ay nagbigay ng General Order Number 38 sa Ohio, na ginawa itong isang pagkakasala upang punahin ang digmaan sa anumang paraan. Ang pagkakasunod-sunod ay ginamit upang arestuhin ang isang kongresista mula sa Ohio, Clement Vallandigham, nang kanyang pinuna ang utos mismo. Karagdagan pa, ang isang bilang ng mga Copperheads ay inakusahan ng pagtataksil sa pagpuna sa digmaan ng mga Republikano sa isang serye ng mga pagsubok na naganap noong 1864. Tulad ng nangyari sa maraming digmaan, ang karapatan ng malayang pananalita ay malubhang limitado noong Digmaang Sibil ni Lincoln at ang kanyang mga tagasuporta. Sa isang punto, sinususpindi pa ni Lincoln ang writ of habeas corpus na nangangahulugang maaari niyang hawakan ang mga tao sa bilangguan nang walang pagsubok. Pinalayas ng Korte Suprema ang aksyon na ito

5 WHAT DID THE WAR MEAN?

unconstitutional, but the campaign to suppress opposition to the war is remembered as a stain on Lincoln's record.

THE GETTYSBURG ADDRESS

After the Battle of Gettysburg in July of 1863, work began to move the bodies of the fallen soldiers from their makeshift graves scattered across the expansive battlefield to a single cemetery. As part of a ceremony to formally dedicate the cemetery, President Lincoln was invited "to formally set apart these grounds to their sacred use by a few appropriate remarks."

So it was, that on November 19, 1863, four and a half months after the Union armies defeated those of the Confederacy at the Battle of Gettysburg that Lincoln delivered the **Gettysburg Address**, one of the most remembered and quoted speeches in history. Actually, President Lincoln's carefully crafted address was not the day's main event. His speech was just over two minutes long and came after a two-hour speech by famed **orator** Edward Everett. Even Lincoln said that people "would not long remember" what he had to say, but today it is Lincoln's ten sentences, and not Everett's words that remain important.

Beginning with the now-iconic phrase "Four score and seven years ago," a reference to the Declaration of Independence in 1776, Lincoln reiterated the principles of human equality espoused by

bilang malinaw na labag sa saligang-batas, ngunit ang kampanya upang sugpuin ang pagsalungat sa digmaan ay tatandaan bilang isang mantsa sa rekord ni Lincoln.

ANG ADDRESS ng GETTYSBURG

Matapos ang Labanan ng Gettysburg noong Hulyo ng 1863, nagsimula ang gawain upang ilipat ang mga katawan ng mga nahulog na sundalo mula sa kanilang mga pansamantalang mga libing na nakakalat sa malawak na larangan ng digmaan sa isang sementeryo. Bilang bahagi ng isang seremonya upang pormal na ilaan ang sementeryo, inimitahan si Pangulong Lincoln na "pormal na itakda ang mga batayan na ito sa kanilang banal na paggamit sa pamamagitan ng ilang angkop na mga pangungusap."

Primary Source: Photograph

The only known photograph of Abraham Lincoln at Gettysburg. He is in the center looking down to the left.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Ang tanging kilalang litrato ni Abraham Lincoln sa Gettysburg. Siya ay nasa gitna na naghahanap pababa sa kaliwa.

Kaya noong Nobyembre 19, 1863, apat at kalahating buwan matapos talo ng mga hukbo ng Union ang mga miyembro ng Confederacy sa Battle of Gettysburg na ibinigay ni Lincoln ang Address ng Gettysburg, isa sa pinaka-natatandaan at sinipi na mga pahayag sa kasaysayan. Sa totoo lang, ang maingat na ginawa ni Pangulong Lincoln ay hindi ang pangunahing pangyayari sa araw. Ang kanyang talumpati ay mahigit na dalawang minuto ang haba at dumating pagkatapos ng dalawang oras na pananalita ni sikat na orator na si Edward Everett. Sinabi pa ni Lincoln na ang mga tao ay "hindi matagal na matandaan" kung ano ang kanyang sasabihin, ngunit ngayon ito ay sampung pangungusap ng Lincoln, at hindi ang mga salita ni Everett na napakahalaga.

Simula sa ngayon ang ikonikong pariralang "Apat na puntos at pitong taon na ang nakalilipas," isang reference sa Deklarasyon ng Kasarinlan noong 1776, binanggit ni Lincoln ang mga prinsipyo ng pagkakapantay-pantay ng

5 WHAT DID THE WAR MEAN?

the Founding Fathers. He looked back to the Revolution and cast the Civil War as "a new birth of freedom." Indeed, many historians agree with him, noting that while the Revolution of the 1770s produced an independent United States, the Civil War demonstrated that it could survive.

But Lincoln also redefined the War as a struggle not just for the Union, but also for the principle of human equality, thus tying together his initial stated purpose for the war - to preserve the Union - with the abolition of slavery.

Lincoln ended his short address with a reminder that the war was a test of the strength of the Founding Fathers' trust in representative democracy, saying that victory would show that "government of the people, by the people, for the people, shall not perish from the earth."

LINCOLN'S SECOND INAUGURAL ADDRESS

Abraham Lincoln delivered his **second inaugural address** on March 4, 1865. At a time when victory over secessionists in the American Civil War was within days and slavery in all of the Union was near an end, Lincoln's speech was not celebratory, boastful or proud. Instead, he was filled with sadness. He rejected triumphalism and reminded his audience of the unmistakable evil of slavery. Throughout his speech he made numerous references to the Bible and to how he saw God at work in the war. It is considered one of the finest speeches in American history.

Lincoln wondered what God's will might have been in allowing the war to happen and why it had assumed the terrible dimensions it had taken. He reiterated the cause of the war, slavery, in saying "slaves constituted a peculiar and powerful interest. All knew that this interest was somehow the cause of the war." But Lincoln was cautious not to cast blame entirely on the South. He alluded to the New Testament saying, "but let us judge not, that we be not judged" and reminded Northerners that before the war their own textile mills had grown wealthy processing cotton that slaves had picked.

Lincoln suggested that the death and destruction wrought by the war was God's way of punishing Americans for having embraced slavery, wondering if God might be imposing an eye-for-an-eye punishment and letting the war continue "until every drop of

tao na itinataguyod ng mga Founding Fathers. Bumalik siya sa Rebolusyon at inihagis ang Digmaang Sibil bilang "isang bagong kapanganakan ng kalayaan." Sa katunayan, marami sa mga mananalaysay ay sumasang-ayon sa kanya, na binabanggit na habang ang Rebolusyon ng 1770 ay gumawa ng isang malayang Estados Unidos, ipinakita ng Digmaang Sibil na maaari itong mabuhay.

Ngunit pinalawak din ni Lincoln ang Digmaan bilang isang pakikibaka hindi lamang para sa Union, kundi pati na rin para sa prinsipyo ng pagkakapantay-pantay ng tao, sa gayon ay tinatalian ang kanyang paunang nakasaad na layunin para sa digmaan - upang mapanatili ang Union - sa pagpawi ng pang-aalipin.

Tinapos ni Lincoln ang kanyang maikling address na may paalaala na ang digmaan ay isang pagsubok sa lakas ng tiwala ng mga Founding Fathers sa kinatawan ng demokrasya, na sinasabi na ang tagumpay ay magpapakita na "ang pamahalaan ng mga tao, ng mga tao, para sa mga tao, ay hindi mapapahamak mula sa lupa."

LINCOLN'S SECOND INAUGURAL ADDRESS

Inihatid ni Abraham Lincoln ang kanyang pangalawang inaugural address noong Marso 4, 1865. Sa isang panahon na ang tagumpay laban sa mga secessionist sa Digmaang Sibil ng Amerika ay sa loob ng mga araw at ang pang-aalipin sa lahat ng Union ay malapit nang matapos, ang pananalita ni Lincoln ay hindi kasiya-siya, mapagmataas o mapagmataas. Sa halip, napuno siya ng kalungkutan. Tinanggihan niya ang triumphalismo at paalalahanan ang kanyang tagapakinig ng di-mapag-aalinlanganang kasamaan ng pang-aalipin. Sa kabuuan ng kanyang pananalita ay gumawa siya ng maraming mga sanggunian sa Biblia at sa kung paano niya nakita ang Diyos sa trabaho sa digmaan. Ito ay itinuturing na isa sa pinakamagaling na talumpati sa kasaysayan ng Amerika.

Nagtaka si Lincoln kung ano ang maaaring gawin ng Diyos sa pagpapahintulot sa digmaan na mangyari at kung bakit ito ay ipinapalagay na ang mga kahila-hilakbot na sukat na kinuha nito. Naulit niya ang dahilan ng digmaan, pang-aalipin, sa pagsasabing "ang mga alipin ay isang kakaiba at makapangyarihang interes. Alam ng lahat na ang interes na ito ay kahit anong dahilan ng digmaan." Ngunit si Lincoln ay maingat na huwag ipagtapat nang lubusan sa Timog. Ipinaliliwanag niya sa Bagong Tipan na sinasabi, "ngunit huwag tayong maghukom, na hindi tayo hahatulan" at ipinaalala sa mga Northerners na bago ang digmaan ang kanilang sariling mga manggagawa sa tela ay lumaki nang mayayaman sa pagpoproseso ng koton na pinili ng mga alipin.

Iminungkahi ni Lincoln na ang kamatayan at pagkawasak na ginawa ng digmaan ay paraan ng Diyos na parusahan ang mga Amerikano dahil sa pagtanggap ng pang-aalipin, na nagtataka kung ang Diyos ay maaaring magpatay ng parusa para sa isang kaparusahan at ipagpatuloy ang digmaan "hanggang sa ang bawat patak ng dugo na

5 WHAT DID THE WAR MEAN?

blood drawn with the lash shall be paid by another drawn with the sword."

Lincoln believed it is impossible for humans to know exactly what God's purposes are but that it was his, and everyone's role to move forward to rebuild the country in the best way they knew how. In closing his address, Lincoln looked forward to his vision of Reconstruction. He believed that punishing the South would be counterproductive, and was the wrong course of action. Again he alluded to scripture saying, "let us strive on to... bind up the nation's wounds... to care for him who shall have borne the battle and for his widow and his orphan, to do all which may achieve and cherish a just and lasting peace among ourselves and with all nations."

Lincoln's sense that the God's will was unknowable, however, stood in marked contrast to sentiments at the time. In most people's minds, both sides of the Civil War assumed that they could read God's will and assumed that he supported their causes. Julia Ward Howe's popular song "Battle Hymn of the Republic" expressed sentiments common in the North, that the Union was waging a righteous war - that the Union armies were acting as the Hand of God to destroy the evils of secession and slavery.

Like many of his earlier speeches, in his last major address Lincoln was eloquent, succinct, and modest. He described Reconstruction as compassionate rather than punishing, but ultimately it was Republicans in Congress, not Lincoln who would determine the fate of the effort to rebuild the South.

LINCOLN'S ASSASSINATION

On April 11, 1865, two days after Lee's Surrender at Appomattox, Lincoln delivered a speech outlining his plans for peace and reconstruction. In the audience was **John Wilkes Booth**, a successful actor, born and raised in Maryland. Booth was a fervent believer in slavery and white supremacy. Upon hearing Lincoln's words, he said to a companion, "Now, by God, I'll put him through. That is the last speech he will ever make."

After failing in two attempts earlier in the year to kidnap the President, Booth decided Lincoln must be killed. His conspiracy was grand in design. Booth and his collaborators decided to assassinate the President, Vice President Andrew Johnson, and

iginuhit ang pamigkis ay babayaran ng isa pang iguguhit ng tabak. "

Naniniwala si Lincoln na imposible para sa mga tao na malaman kung ano talaga ang mga layunin ng Diyos ngunit ito ay kanya, at ang papel ng bawat isa upang sumulong upang muling itayo ang bansa sa pinakamahusay na paraan na alam nila kung paano. Sa pagtatapos ng kanyang address, tumingin si Lincoln sa kanyang pangitain tungkol sa Pag-aayos. Naniniwala siya na ang pagpaparusa sa Timog ay magiging kontrobersyal, at ang maling paraan ng pagkilos. Muli niyang binanggit ang kasulatan na nagsasabing, "magsikap tayo upang ... pagbigkisan ang mga sugat ng bansa ... upang pangalagaan siya na makapagbigay ng labanan at para sa kanyang bala at kanyang mga ulila, upang gawin ang lahat na maaaring makamit at mahalina isang makatarungan at pangmatagalang kapayapaan sa gitna natin at sa lahat ng mga bansa. "

Ang diwa ni Lincoln na ang kalooban ng Diyos ay hindi nalalaman, gayunpaman, ay nakatayo sa magkatulad na pagkakaiba sa mga sentimento noong panahong iyon. Sa karamihan ng mga isip ng mga tao, ang magkabilang panig ng Digmaang Sibil ay ipinapalagay na maaari nilang basahin ang kalooban ng Diyos at ipinapalagay na sinuportahan niya ang kanilang mga dahilan. Ang sikat na kanta ni Julia Ward Howe na "Battle Hymn of the Republic" ay nagpahayag ng mga sentimento na pangkaraniwan sa Hilaga, na ang Union ay naglulunsad ng isang matwid na digmaan - na ang mga hukbo ng Union ay kumikilos bilang Kamay ng Diyos upang sirain ang mga kasamaan ng pangingibabaw at pang-aalipin.

Tulad ng marami sa kanyang mga naunang talumpati, sa kanyang huling pangunahing pahayag na Lincoln ay maliwanag, maikli at simple. Inilarawan niya ang Pagbabagong-tatag bilang mahabagin kaysa sa parusahan, ngunit sa huli ito ay mga Republikano sa Kongreso, hindi Lincoln na magtatakdang ng kapalaran ng pagsisikap na muling itayo ang Timog.

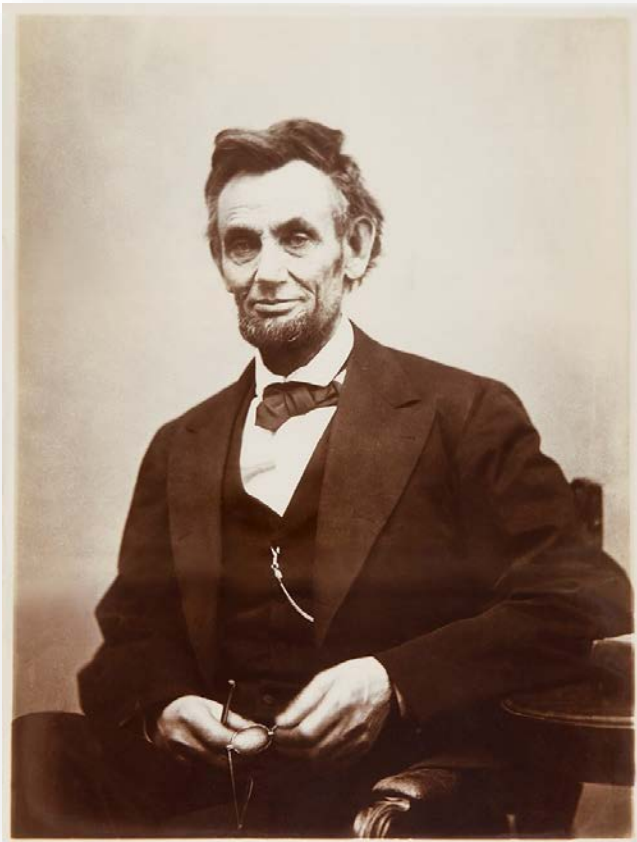
LINCOLN'S ASSASSINATION

Noong Abril 11, 1865, dalawang araw pagkatapos ng Surrender ni Lee sa Appomattox, si Lincoln ay naghatid ng isang talumpati na binabalangkas ang kanyang mga plano para sa kapayapaan at muling pagtatayo. Sa madla ay si John Wilkes Booth, isang matagumpay na aktor, ipinanganak at pinalaki sa Maryland. Ang Booth ay isang taimtim na mananampalataya sa pang-aalipin at puting kataas-taasang kapangyarihan. Nang marinig ang mga salita ni Lincoln, sinabi niya sa isang kasamahan, "Ngayon, sa pamamagitan ng Diyos, ilalagay ko siya sa pamamagitan ng lyan ang huling salita na gagawin niya."

Matapos mabigo sa dalawang pagtatangka na mas maaga sa taon upang makidnap sa Pangulo, ipinasiya ni Booth na dapat patayin si Lincoln. Ang kanyang pagsasabwatan ay malaki sa disenyo. Nagpasya ang Booth at ang kanyang mga kolaborador na patayin ang Pangulo, Pangulong Pangulong Andrew Johnson, at Kalihim ng Estado na si

5 WHAT DID THE WAR MEAN?

Secretary of State William Seward all in the same evening. Lincoln decided to attend a British comedy, *Our American Cousin*, at **Ford's Theater**. Ulysses S. Grant had planned to accompany the President and his wife, but during the day he decided to see his son in New Jersey. Attending the play that night with the Lincolns were Major Henry Rathbone and his fiancée, Clara Harris, the daughter of a prominent Senator.

In the middle of the play that night, Booth slipped into the entryway to the President's box, holding a dagger in his left hand and a Derringer pistol in his right. He fired the pistol six inches from Lincoln and slashed Rathbone's arm with his knife. Booth then vaulted over the front of the President's box, caught his right leg in a flag and landed on the stage, breaking his leg. He waved his dagger and shouted what is reported to be **sic semper tyrannis** — Latin for "thus always to tyrants." Some reported that he said, "The South is avenged." He then ran limping out of the theater, jumped on his horse, and rode off towards Virginia.

William Seward sa parehong gabi. Nagpasya si Lincoln na dumalo sa isang British comedy, *Our American Cousin*, sa Ford's Theatre. Binalak ni Ulysses S. Grant na samahan ang Pangulo at ang kanyang asawa, ngunit noong araw ay nagpasiya siyang makita ang kanyang anak sa New Jersey. Ang pagdalo sa paglalaro sa gabing iyon kasama ang mga Lincolns ay sina Major Henry Rathbone at ang kanyang kasintahan, si Clara Harris, ang anak na babae ng isang kilalang Senador.

Primary Source: Photograph

The last known photograph of President Lincoln, taken just a few days before his assassination in 1865.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Ang huling kilalang litrato ni Pangulong Lincoln, ay kinuha ilang araw bago ang kanyang pagpatay noong 1865.

Sa gitna ng pag-play sa gabing iyon, ang Booth ay nakatago sa entryway sa kahon ng Pangulo, na may hawak na daga sa kanyang kaliwang kamay at isang pistol na Derringer sa kanyang kanan. Pinaputok niya ang pistol na anim na pulgada mula sa Lincoln at pinutol ang braso ni Rathbone sa kanyang kutsilyo. Ang Booth pagkatapos ay naka-vault sa harap ng kahon ng Pangulo, nakuha ang kanyang kanang binti sa isang bandila at nakarating sa entablado, binabali ang kanyang binti. Siya pawagayway ang kanyang daga at shout ang kung ano ang iniulat na maging isang ganap *semper tyrannis* - Latin para sa "kaya palaging sa tyrants." Ang ilan ay nag-ulat na sinabi niya, "Ang Timog ay pinanghiganti." Pagkatapos ay tumakbo siya ng hingkod sa teatro, tumalon sa kanyang kabayo, at nagsakay patungo sa Virginia.

5 WHAT DID THE WAR MEAN?

The bullet entered Lincoln's head just behind his left ear, tore through his brain and lodged just behind his right eye. The injury was mortal. Lincoln was brought to a boarding house across the street, where he died the next morning. The other targets escaped death. Lewis Powell, one of Booth's accomplices, went to Seward's house, stabbed and seriously wounded the Secretary of State, but Seward survived. Another accomplice, George Atzerodt, could not bring himself to attempt to assassinate Vice President Johnson.

Two weeks later, on April 26, Union cavalry trapped Booth in a Virginia tobacco barn. The soldiers had orders not to shoot and decided to burn him out of the barn. A fire was started. Before Booth could even react, Sergeant Boston Corbett took aim and fatally shot Booth. The dying assassin was dragged to a porch where his last words uttered were, "Useless ... useless!"

A train carried Lincoln's body on a circuitous path back home for burial in Springfield, Illinois. A mourning nation turned out by the hundreds of thousands to bid farewell to their President, the first to fall by an assassin's bullet.

THE LEGACY OF THE CIVIL WAR

The Civil War was the bitterest war in American history by almost any definition. It has been called the "brothers' war," the "War between the States," or the "War of Northern Aggression." Strong feelings about the background, causes, fighting, and meaning of the Civil War continue to this day. For a long time, the number of deaths on both sides in the Civil War was estimated at slightly over 600,000, with another 400,000 suffering grievous wounds. Recently that estimate has been revised upward to 750,000, a figure upon which many preeminent historians now agree. In addition, millions of dollars' worth of property were destroyed, families were disrupted, fortunes were made and lost, and the country that emerged from the war in 1865 was very different from the country that had existed in 1860. Myths about the causes, conduct and results of the war also persist into modern times. It is often difficult to separate the mythological from the factual history of the war, about which much is still being written.

In the immediate aftermath of the war its most serious consequence was undoubtedly the rage that swept across the South, manifesting itself in bitterness and hatred of all things associated with the Union. "Yankee" was a pejorative term, and

Ang bala ay pumasok sa ulo ni Lincoln sa likod lamang ng kanyang kaliwang tainga, nayayamot sa kanyang utak at tumigil sa likod ng kanyang kanang mata. Ang pinsala ay mortal. Si Lincoln ay dinala sa isang boarding house sa kabila ng kalye, kung saan siya namatay sa susunod na umaga. Ang iba pang mga target ay nakaligtas sa kamatayan. Si Lewis Powell, isa sa mga kasabwat ni Booth, ay pumasok sa bahay ni Seward, sinaksak at seryosong nasugatan ang Kalihim ng Estado, ngunit nakaligtas si Seward. Ang isa pang kasabwat, si George Atzerodt, ay hindi maaaring dalhin ang kanyang sarili upang sikaping patayin si Bise President Johnson.

Pagkalipas ng dalawang linggo, noong Abril 26, nakulong ang Union cavalry sa Booth sa Virginia barn ng tabako. Ang mga sundalo ay nag-utos na huwag pumatay at nagpasiyang sunugin siya mula sa kamalig. Nagsimula ang apoy. Kahit na ang reaksyon ni Booth, ang Sarhento Boston Corbett ay tumalak at pinutol ang Booth. Ang namamatay na mamamatay-tao ay na-drag sa isang balkonahe kung saan ang kanyang mga huling salita ay binigkas ay, "Walang silbi ... walang silbi!"

Ang isang tren ay dinala ang katawan ni Lincoln sa isang landas na pabalik sa bahay para sa libing sa Springfield, Illinois. Ang isang bansa sa pagluluksa ay naging daan ng daan-daang libo upang magpaalam sa kanilang Pangulo, ang unang nahulog sa pamamagitan ng isang bullet ng mamamatay-tao.

ANG LEGACY OF THE CIVIL WAR

Ang Digmaang Sibil ang pinakamalalang digmaan sa kasaysayan ng Amerika sa halos anumang kahulugan. Tinawag itong "digma ng mga kapatid," ang "Digmaan sa pagitan ng mga Estado," o ang "Digmaan ng Northern Agresyon." Ang malakas na damdamin tungkol sa background, sanhi, labanan, at kahulugan ng Digmaang Sibil ay patuloy hanggang sa araw na ito. Sa loob ng mahabang panahon, ang bilang ng mga pagkamatay sa magkabilang panig sa Digmaang Sibil ay tinatayang bahagyang higit sa 600,000, na may isa pang 400,000 na naghihirap na masakit na sugat. Kamakailan lamang na ang pagtatantya ay binagong paitaas sa 750,000, isang figure na kung saan maraming mga tanyag na mananalaysay ngayon ay sumasang-ayon. Bukod pa rito, ang halaga ng ari-arian ng milyun-milyong dolyar ay nawasak, ang mga pamilya ay nawala, ang mga kapalaran ay ginawa at nawala, at ang bansa na lumitaw mula sa digmaan noong 1865 ay ibang-iba mula sa bansa na umiiral noong 1860. Mga maling tungkol sa mga sanhi ng pag-uugali at ang mga resulta ng digmaan ay nanatili pa rin sa modernong panahon. Kadalasan mahirap paghiwalayin ang mitolohiko mula sa kasaysayan ng digmaang tunay, tungkol sa kung saan marami ang nasusulat.

Sa kaagad na resulta ng digmaan ang pinaka-seryosong resulta nito ay walang alinlangang ang galit na tumawid sa Timog, nagpapamalal sa kapaitan at galit ng lahat ng bagay na nauugnay sa Union. Ang "Yankee" ay isang salungat na termino, at ang "sumpain Yankee" ay isa sa

5 WHAT DID THE WAR MEAN?

“damn Yankee” was one of the milder epithets applied to anyone who came from the far side of the Mason-Dixon line. Not only had the South seen a huge portion of its young male population destroyed, along with homesteads, farms, factories and railroads, but after all the sacrifice and suffering that Southerners felt they had to endure, they were back in that hated Union. Furthermore, slavery, which had an indisputable role in secession and thus in the causes of the Civil War itself was as a result of the Thirteenth Amendment decreed to be gone forever.

Abraham Lincoln, considered by many to be America's greatest president, was viewed in the South as an enemy at best, and at worst as a “bloodthirsty tyrant.” One Virginia woman expressed feelings very common at the end of the Civil War when she wrote in her diary: “I stood in the street in Richmond and watched the Yankees raise the flag over the capitol with tears running down my face, because I could remember a time when I loved that flag, and now I hate the very sight of it!” As Southerners viewed the history of the prewar years, secession and the war itself, they began the process of writing their own history of those terrible events, and came to adopt what is called the “**Lost Cause**,” the idea that in the end the South had been right in its desire to govern itself and its “peculiar institution” of slavery. The idea, or as some term it, the myth of the Lost Cause is still present.

Reconstruction, the process of rebuilding the South, would have been difficult under the best of circumstances and with the best of leadership. But Abraham Lincoln, whose attitude toward the South was encapsulated in his Second Inaugural Address “with charity for all and malice toward none” was dead. And Andrew Johnson, a Southerner, was far from the best man for the job. The Republican radicals in the United States Congress, who dominated the government, and whose good intentions may have been heartfelt, nevertheless dictated strict terms under which the South could rejoin the Union, terms that were virtually impossible for the South to swallow without choking on them. Reconstruction was, in the words of one historian, a “states' righter's nightmare.”

Naturally the rage and frustration felt by many Southerners needed a target or outlet, and unsurprisingly, that target was the **Freedmen** and women, the former slaves who now walked unfettered in the streets of Charleston, Atlanta, Mobile and New Orleans. Their very presence as free men and women further

mas malalalim na epithets na inilapat sa sinuman na nagmula sa malayong bahagi ng linya ng Mason-Dixon. Hindi lamang nakita ng South ang malaking bahagi ng kanyang kabataang populasyon ng lalaki na nawasak, kasama ang mga bahay, mga bukid, mga pabrika at mga riles, ngunit pagkatapos ng lahat ng sakripisyo at pagdurusa na nadama ng mga Southerners na dapat nilang matiis, sila ay bumalik sa kinapootan na Union. Karagdagan pa, ang pang-aalipin, na kung saan ay isang hindi mapag-aalinlanganang papel sa pagtigil at sa gayon sa mga sanhi ng Digmaang Sibil mismo ay bilang isang resulta ng Ikalabintatlo Susog na decreed na nawala magpakailanman.

Si Abraham Lincoln, na itinuturing ng marami bilang pinakadakilang pangulo ng Amerika, ay tiningnan sa Timog bilang isang kaaway sa pinakamagaling, at pinakamasamang bilang isang “tuhod na uhaw sa dugo.” Isang babaeng Virginia ang nagpahayag ng mga damdamin na karaniwan sa pagtatapos ng Digmaang Sibil noong siya ay sumulat sa kanyang talaarawan: “Tumayo ako sa lansangan sa Richmond at pinapanood ang mga Yankee na itinaas ang bandila sa capitol na may mga luha na tumatakbo sa aking mukha, dahil naaalala ko ang isang oras na mahal ko ang bandila, at ngayon ay napopoot ko ang paningin nito !” Sa pagtanaw ng mga Southerners sa kasaysayan ng mga nakaraang taon, pagkapanatiling at ang digmaan mismo, sinimulan nila ang proseso ng pagsulat ng kanilang sariling kasaysayan ng mga kahilahilakbot na mga pangyayari, at dumating upang kunin ang tinatawag na “Lost Cause,” ang ideya na sa tapos na ang South ay naging tama sa kanyang pagnanais na pamahalaan ang sarili nito at ang “kakaibang institusyon” ng pang-aalipin. Ang ideya, o bilang ilang termino nito, ang mitolohiya ng Lost Cause ay naroroon pa rin.

Ang muling pagtatayo, ang proseso ng muling pagtatayo ng Timog, ay naging mahirap sa ilalim ng pinakamainam na kalagayan at sa pinakamagaling na pamumuno. Ngunit si Abraham Lincoln, na ang kanyang saloobin sa Timog ay naka-encapsulated sa kanyang Ikalawang Panaginip Address “na may kawanggawa para sa lahat at masamang hangarin papunta wala” ay patay na. At si Andrew Johnson, isang Southerner, ay malayo sa pinakamahusay na tao para sa trabaho. Ang mga radikal na Republikano sa Kongreso ng Estados Unidos, na dominado ang gobyerno, at ang mga mabuting intensiyon ay maaaring taos-puso, gayunpaman ay ipinag-utos na mahigpit na mga tuntunin sa ilalim kung saan ang Timog ay maaaring sumama sa Union, ang mga tuntunin na halos imposible para sa Timog na lunukin nang hindi sumuntok sa kanila . Ang muling pagtatayo ay, sa mga salita ng isang mananalaysay, isang bangungot ng “mga estado” ng bangungot. ”

Naturally ang galit at pagkabigo nadama ng maraming mga Southerners na kailangan ng isang target o outlet, at unsurprisingly, na target ay ang Freedmen at mga kababaihan, ang dating mga alipin na ngayon walked unfettered sa kalye ng Charleston, Atlanta, Mobile at New Orleans. Ang kanilang presensya bilang mga kalalakihan at kababaihan ay lalong nagpapalubha ng mga damdamin

5 WHAT DID THE WAR MEAN?

aggravated feelings of Southerners like salt in a wound, and their wrath was often bloody and violent.

What is called the **Reconstruction** period lasted about a dozen years, but its effects went on for decades, and indeed the legacy of the Civil War and its aftermath, Reconstruction, remain with us to this day. The results of the Civil War included the 13th, 14th and 15th Amendments that ended slavery, created national citizenship for the first time, amplified the meaning of the Bill of Rights, and attempted to provide access to the democratic process for all adult male Americans. They were, at least for more than a generation only partially successful at best.

CONCLUSION

At Gettysburg Lincoln said, "that these here dead shall not have died in vain." But what did all those who perished in the Civil War die for? Did they die to end slavery, or preserve the Union? Was the war a terrible mistake in which millions of men died simply to defend a homeland, no matter what its faults? Was the war a holy crusade to make the world right?

What do you think? What did the war mean?

ng mga taga-Timog na katulad ng asin sa isang sugat, at ang kanilang poot ay madalas na madugong at marahas.

Ang tinaguriang panahon ng muling pagtatayo ay tumagal nang halos isang dosenang taon, ngunit ang mga epekto nito ay nagpatuloy sa loob ng mga dekada, at sa katunayan ang pamana ng Digmaang Sibil at ang resulta nito, ang Rekonstruksyon, ay nananatili sa atin hanggang ngayon. Kasama sa mga resulta ng Digmaang Sibil ang ika-13, ika-14 at ika-15 na Pagbabago na nagtapos sa pang-aalipin, nilikha ang pagkamamamayan ng bansa sa kauna-unahang pagkakataon, pinalaki ang kahulugan ng Bill of Rights, at tinangkang magbigay ng access sa demokratikong proseso para sa lahat ng mga adult na Amerikano. Ang mga ito, hindi bababa sa higit pa sa isang henerasyon ay bahagyang nagtatagumpay lamang.

KUMPLETO

Sa sinabi ni Gettysburg Lincoln, "na ang mga patay na ito ay hindi dapat mamatay nang walang kabuluhan." Ngunit ano ang nangyari sa lahat ng namatay sa Digmaang Sibil? Namatay ba sila upang wakasan ang pang-aalipin, o mapanatili ang Union? Ang digmaan ba ay isang kakilakilabot na pagkakamali kung saan namatay ang milyun-milyong mga tao upang ipagtanggol ang isang tinubuang-bayan, anuman ang mga pagkakamali nito? Ang digmaan ba ay isang banal na krusada upang gawin ang mundo ng tama?

Ano sa tingin mo? Ano ang ibig sabihin ng digmaan?

PEOPLE

Copperhead Democrats: Sometimes called the Peace Democrats, they were Northerners who wanted to end the war and make a peace treaty that allowed the South to secede.

Freedmen: Former slaves

John Wilkes Booth: An actor from Virginia who assassinated President Lincoln in the vain hope that it might inspire the South to continue fighting.

Orator: A person who gives speeches.

Radical Republicans: Members of the Republican Party who were strong abolitionists.

Thaddeus Stevens: Leader of the Radical Republicans in the House of Representatives.

Tyrant: A terrible leader.

MGA TAO

Copperhead Democrats: Minsan ay tinatawag na Peace Democrats, sila ay Northerners na nais na tapusin ang digmaan at gumawa ng isang kasunduan sa kapayapaan na pinapayagan ang South upang lisanin.

Freedmen: Mga dating alipin

John Wilkes Booth: Isang artista mula sa Virginia na pumatay kay President Lincoln sa walang hanggang pag-asa na maaaring magbigay ng inspirasyon sa Timog upang magpatuloy sa pakikipaglaban.

Panteor: Isang taong nagbibigay ng mga talumpati.

Radikal na Republikano: Mga miyembro ng Partidong Republikano na malakas na abolisyonista.

Thaddeus Stevens: Pinuno ng Radikal na Republikano sa Kapulungan ng mga Kinatawan.

Tyrant: Isang kahila-hilakbot na pinuno.

KEY IDEAS

Compensate: To pay for something that is lost or taken away.

Divine Providence: God

Ideology: Beliefs about what is important or true.

Lost Cause: I idea that the South was right to secede and should have maintained slavery and that the fight for Southern independence should go on.

Sic Semper Tyrannis: The motto of the State of Virginia. It is Latin for "Thus Always to Tyrants." John Wilkes Booth shouted it after assassinating President Lincoln.

Writ of Habeas Corpus: A legal term that means "Show me the Body." It means that the government cannot accuse you of a crime and then hold you in jail indefinitely before giving you a trial.

KEY IDEAS

Compensate: Magbayad para sa isang bagay na nawala o inalis.

Divine Providence: God

Ideolohiya: Paniniwala tungkol sa kung ano ang mahalaga o totoo.

Nawala ang Dahilan: Ang ideya ko na ang South ay tama upang lisanin at dapat na pinanatili ang pang-aalipin at na ang paglaban para sa Southern independensya ay dapat magpatuloy.

Sic Semper Tyrannis: Ang motto ng Estado ng Virginia. Ito ay Latin para sa "Kaya Laging Tyrants." John Wilkes Booth sumigaw ito pagkatapos assassinating Pangulo Lincoln.

Writ of Habeas Corpus: Ang isang legal na termino na nangangahulugang "Ipakita sa akin ang Katawan." Nangangahulugan ito na ang gobyerno ay hindi maaaring akusahan sa iyo ng isang krimen at pagkatapos ay hawakan ka sa kulungan sa walang katapusan bago ibigay sa iyo ang isang pagsubok.

DOCUMENTS

Emancipation Proclamation: President Lincoln's official order freeing all slaves in the rebelling territories (but not in the Border States that had remained in the Union).

MGA DOKUMENTO

Proklamasyon ng Emancipation: Ang opisyal na kautusan ni Pangulong Lincoln na nagpapalaya sa lahat ng mga alipin sa mga rebeldeng teritoryo (ngunit hindi sa Border States na nanatili sa Union).

SPEECHES

Gettysburg Address: Lincoln's famous speech in 1863 in which he outlined the purpose of the war.

Lincoln's Second Inaugural Address: Lincoln's speech in 1865 in which he outlined his beliefs about the war and his view of Reconstruction.

Mga pananalita

Gettysburg Address: Ang bantog na pananalita ni Lincoln noong 1863 kung saan binabalangkas niya ang layunin ng digmaan.

Pangalawang Pulong ng Tagumpay sa Lincoln: Ang pananalita ni Lincoln noong 1865 kung saan binabalangkas niya ang kanyang mga paniniwala tungkol sa digmaan at ang kanyang pagtingin sa Pagtatayo.

LOCATIONS

Ford's Theater: The theater in Washington, DC where President Lincoln was assassinated.

LOCATIONS

Teatro ng Ford: Ang teatro sa Washington, DC kung saan pinatay si Pangulong Lincoln.

5 WHAT DID THE WAR MEAN?

EVENTS

Reconstruction: The period of time from the end of the Civil War in 1865 until 1877 when the victorious North tried to rebuild the South and deal with the problems the war created, including passing legislation related to former slaves.

MGA KAGANAPAN

Pagbabagong-tatag: Ang tagal ng panahon mula sa pagtatapos ng Digmaang Sibil noong 1865 hanggang 1877 nang sinubukan ng tagumpay na North na muling itayo ang Timog at pakikitunguhan ang mga problema na nililikha ang digmaan, kabilang ang pagpasa sa batas na nauugnay sa mga dating alipin.

Listen to Sullivan Ballou's Letter

Read the Emancipation Proclamation

Read the Gettysburg Address

Read Lincoln's Second Inaugural Address

Watch a reenactment of Lincoln's Assassination

6

S I X T H Q U E S T I O N THE UNION WON THE WAR, BUT WHO WON THE PEACE?

**WAS THE
CIVIL WAR
A RIGHTEOUS JUDGEMENT
FOR AMERICA'S EMBRACE OF
SLAVERY?**

INTRODUCTION

Reconstruction refers to the period following the Civil War of rebuilding the United States. It was a time of great pain and endless questions. On what terms would the Confederacy be allowed back into the Union? Who would establish the terms, Congress or the President? What was to be the place of freed blacks in the South? Did Abolition mean that black men would now enjoy the same status as white men? What was to be done with the Confederate leaders, who were seen as traitors by many in the North?

Although the military conflict had ended, Reconstruction was in many ways still a war. This important struggle was waged by radical northerners who wanted to punish the South and Southerners who desperately wanted to preserve their way of life. Perhaps most of all, Reconstruction was a struggle by former slaves to define a new life as freedmen.

The North won the war. But in the decade after the war ended, these struggles involved a series of political choices, and countless actions taken by White Southerners, Northerners who travelled to the South, and former slaves. Would their efforts bring about a new, more inclusive and just culture in the South? Would freedom for slaves also mean equality? Or, would slavery end but the same social order go on, with a few wealthy White elites controlling the South, while millions of poor Whites and former slaves occupied the very bottom of the social order? After all the suffering of the war, what would be the final outcome?

What do you think? The North won the war, but who won the peace?

PANIMULA

Ang pagbabagong-tatag ay tumutukoy sa panahon kasunod ng Digmaang Sibil ng muling pagtatayo ng Estados Unidos. Ito ay isang oras ng mahusay na sakit at walang katapusang mga tanong. Sa anong mga termino ang pinapayagan ang Confederacy pabalik sa Union? Sino ang magtatatag ng mga termino, Kongreso o Pangulo? Ano ang lugar ng mga napalaya na itim sa Timog? Ang ibig sabihin ba ng Pagpapawalang-saysay na ang mga itim na kalalakhian ay magkakaroon na ngayon ng parehong katayuan bilang mga puting lalaki? Ano ang gagawin sa mga lider ng samahan, na nakita bilang mga traitors ng marami sa North?

Kahit na natapos na ang labanan ng militar, ang muling pagtatayo ay sa maraming paraan ay isang digmaan pa rin. Ang mahalagang pakikibaka na ito ay sinasadya ng mga radikal na hilagang-kanluran na nais na parusahan ang mga South at Southerners na desperately nais na mapanatili ang kanilang paraan ng pamumuhay. Marahil higit sa lahat, ang Rekonstruksyon ay isang pakikibaka ng mga alipin ng mga tagapagsalin upang tukuyin ang isang bagong buhay bilang mga nakaligtas.

Nanalo ang North sa digmaan. Ngunit sa dekada pagkatapos ng digmaan, ang mga pakikibakang ito ay may serye ng mga pagpipilian sa pulitika, at hindi mabilang na mga aksyon na kinuha ng White Southerners, Northerners na naglakbay sa South, at dating mga alipin. Magagawa ba ang kanilang mga pagsusumikap tungkol sa isang bago, mas malawak at kultura lamang sa Timog? Ang kalayaan ba para sa mga alipin ay nangangahulugan din ng pagkakapantay-pantay? O kaya, magwawakas ang pang-aalipin ngunit ang parehong pagkakasunud-sunod ng panlipunan ay nagaganap, na may ilang mga mayaman na White elite na kumukontrol sa South, habang ang milyon-milyong mga mahihirap na Whites at mga dating alipin ay sinakop ang pinakababa ng social order? Matapos ang lahat ng paghihirap ng digmaan, ano ang magiging huling resulta?

Ano sa tingin mo? Nanalo ang North sa digmaan, ngunit sino ang nanalo ng kapayapaan?

NORTHERN ATTITUDES TOWARD RECONSTRUCTION

The North was split on the question of reconstructing the South. Many Northerners favored a speedy reconstruction with a minimum of changes in the South. Other Northerners, many of them former abolitionists, had the rights of the freedmen and women in mind. That faction favored a more rigorous reconstruction process, which would include consideration of the rights of freed African-Americans.

In the North, with the exception of thousands of shattered families, many with wounded veterans back in their midst, there was little to reconstruct, since most of the fighting was done in the South. Northerners buried their dead, cared for the wounded and did their best to get on with their lives. Although it is safe to say that the majority of Northerners were happy to see slavery gone, if for no other reason than the fact that the divisiveness of the issue had poisoned the political scene for decades, it cannot be assumed that the attitudes of Northerners were friendly to the full incorporation of blacks into the national fabric. Most Northerners did not see Blacks as equals and were not excited about the prospect of millions of former slaves moving to the North. On the other hand, most Northerners did expect the South to accept the verdict of the war and to do whatever would be necessary to reconcile themselves to the end of that “peculiar institution” of slavery.

NORTHERN ATTITUDES TO RECONSTRUCTION

Ang North ay nahati sa tanong ng muling pagtatayo ng Timog. Maraming Northerners ang pinapaboran ng mabilis na muling pagtatayo na may pinakamababang pagbabago sa Timog. Ang iba pang mga Northerners, marami sa kanila ang dating abolitionists, ay may mga karapatan ng mga freedmen at kababaihan sa isip. Ang paksyon na iyon ay pinapaboran ang mas mahigpit na proseso ng muling pagtatayo, na kasama ang pagsasaalang-alang sa mga karapatan ng napalaya na African-Americans.

Sa North, maliban sa libu-libong namamali na mga pamilya, marami sa mga nasugatan na beterano sa kanilang gitna, wala nang kaunting pag-reconstruct, dahil ang karamihan sa labanan ay ginawa sa Timog. Inilibing ng Northerners ang kanilang mga patay, inaalagaan ang mga nasugatan at ginawa ang kanilang makakaya upang makapunta sa kanilang buhay. Bagaman ligtas na sabihin na ang karamihan ng Northerners ay masaya na makita ang pang-aalipin, kung walang iba pang dahilan kaysa sa katunayan na ang divisiveness ng isyu ay nilason ang pampulitikang tagpo para sa mga dekada, hindi ito maaaring ipagpalagay na ang mga saloobin ng Northerners ay friendly sa ganap na pagsasama ng mga itim sa pambansang tela. Karamihan sa mga Northerners ay hindi nakikita ang mga Black bilang katumbas at hindi nasasabik tungkol sa pag-asa ng milyun-milyong mga dating alipin na lumilipat sa Hilaga. Sa kabilang panig, ang karamihan sa mga Northerners ay umaasa sa South na tanggapin ang hatol ng digmaan at gawin ang anumang kinakailangan upang mapagkasundo ang kanilang sarili sa dulo ng "kakaibang institusyon" na iyon ng pang-aalipin.

Primary Source: Photograph

A photograph showing the devastation of the South. In this case, the destroyed railroad lines and burned out remains of a building after Sherman and his army passed through the area. This sort of devastation was common across the South.

Pangunahing Pinagmulan: Kuha

Isang larawan na nagpapakita ng pagkasira ng Timog. Sa kasong ito, nawasak ang mga linya ng riles at sinunog ang mga labi ng isang gusali pagkatapos na dumaan ang Sherman at ang kanyang hukbo sa lugar. Ang ganitong uri ng pagkawasak ay karaniwan sa buong Timog.

SOUTHERN ATTITUDES TOWARD RECONSTRUCTION

Many Southerners were enraged at the outcome of the war. Having suffered and bled and died to get out of the Union, they now found themselves back in it. A woman in Richmond wrote in her diary after the hated Yankees raised the American flag over the former Confederate capitol, "I once loved that flag, but now I hate the very sight of it!" Southerners recognized that they had to bow to the results of their loss, but did so with underlying resentment often bordering on hatred. Much ill feeling toward the North existed among the people who had stayed at home, especially in areas invaded by Sherman and others: wives, widows, orphans and those who had endured incredible hardships were particularly horrified to be back under federal control, ruled by their former enemies.

Many Southern whites, having convinced themselves in the prewar years that Blacks were incapable of running their own lives, were also unable to understand what freedom meant to Blacks. As one former slave expressed it, "Bottom rung on top now, Boss." Many whites were still convinced slavery had been right. In a migration reminiscent of the departure of loyalists after the Revolution, many southerners took their slaves and went to Brazil, where the institution still flourished. Others went west to get as far away from "those damn Yankees" as they could.

THE FREEDMEN AND WOMEN

Many **freedmen**, the name given to former slaves, who had been restricted all their lives had no "where" to go—although they were elated to be free: the great day of jubilation, it was called—but this new state of freedom also caused confusion. Some stayed on old plantations, others wandered off in search of lost family. Many slave owners were glad to get rid of "burdensome slaves" and threw them out "just like Yankee capitalists." Some former slaves, especially in cities like Charleston, celebrated their freedom in ways that whites considered "insolent." They put on fancy clothes, paraded through the streets and showed none of the deferential attitudes that had shown before the war toward their former masters.

While some Freedmen celebrated openly, others, less trusting, approached their new status with caution. As they quickly learned,

SOUTHERN ATTITUDES TO RECONSTRUCTION

Maraming mga Southerners ang nagalit sa kinalabasan ng digmaan. Ang pagkakaroon ng nagdusa at dugo at namatay upang makakuha ng sa Union, sila ngayon natagpuan ang kanilang sarili sa likod nito. Ang isang babae sa Richmond ay nagsulat sa kanyang talaarawan pagkatapos ng kinapopootan ng mga Yankee na itinaas ang bandila ng Amerikano sa dating kapitolyo ng Confederate, "Isang beses kong minahal ang bandila, pero ngayon ay napopoot ko ang paningin nito!" Nakilala ng mga tagiliran na kailangan nilang yumuko sa mga resulta ng kanilang pagkawala, ngunit ginawa ito sa pinagbabatayan ng sama ng loob na kadalasan sa karatig. Ang masamang pakiramdam patungo sa Hilaga ay umiiral sa mga taong nanatili sa bahay, lalo na sa mga lugar na sinalakay ng Sherman at iba pa: ang mga asawa, mga babaing balo, mga ulila at mga nakaranas ng di-kapanipaniwalang mga paghihirap ay partikular na natatakot na bumalik sa ilalim ng pederal na kontrol, na pinamahalaan ng kanilang dating mga kaaway.

Maraming mga Southern na puti, na kumbinsido ang kanilang sarili sa mga nakaraang taon na ang Blacks ay hindi kaya ng pagtakbo ng kanilang sariling mga buhay, ay hindi rin maintindihan kung ano ang kalayaan sinadya sa Blacks. Gaya ng ipinahayag ito ng isang dating alipin, "Ang nasa ibaba na ngayon, Boss." Maraming puti ang naniniwala pa rin sa pagkaalipin. Sa isang migration na nakapagpapaalaala sa pag-alis ng mga loyalista pagkatapos ng Rebolusyon, maraming mga pinuno ang nag-alis ng kanilang mga alipin at nagpunta sa Brazil, kung saan ang institusyon ay umunlad pa rin. Ang iba ay nagpunta sa kanluran upang makakuha ng malayo mula sa "mga sumpain Yankees" bilang maaari nilang.

ANG MGA KALIGTASAN AT MGA BABAE

Maraming mga nagpalaya, ang pangalan na ibinigay sa mga dating alipin, na pinaghigpitan ang lahat ng kanilang buhay ay walang "saan" upang pumunta-bagaman sila ay natuwa na maging malaya: ang dakilang araw ng kagalakan, ito ay tinawag-ngunit ang bagong kalagayan ng kalayaan na ito din dulot ng pagkalito. Ang ilan ay nanatili sa mga lumang plantasyon, ang iba ay naglakbay sa paghahanap ng nawawalang pamilya. Maraming nagmamay-ari ng alipin ang natutuwa upang mapupuksa ang "mabigat na alipin" at itapon sila "tulad ng mga kapitalista ng Yankee." Ang ilang mga dating alipin, lalo na sa mga lunsod tulad ng Charleston, ay nagpagdiwang ng kanilang kalayaan sa mga paraan na itinuturing na mga puti na "walang patid." Nagsuot sila ng mga damit na magarbong, nagpaparada sa mga lansangan at nagpakita ng wala sa mga salungat na saloobin na ipinakita bago ang digmaan patungo sa kanilang dating mga panginoon.

Habang ang ilang mga Freedmen ay laging bantog, ang iba, mas nagtitiwala, ay lumapit sa kanilang bagong kalagayan nang may pag-iingat. Tulad ng mabilis nilang

6 THE UNION WON THE WAR, BUT WHO WON THE PEACE?

there was more to being free than just not being owned as a slave. When asked how it felt to be free by a member of an investigating committee, one former slave said, "I don't know." When challenged to explain himself, he said, "I'll be free when I can do anything a white man can do." One does not have to be a historian to know that degree of freedom was a long time coming.

For African Americans, the most important single result of War was freedom—"the great watershed of their lives." Pertinent phrases include: "I feel like a bird out of a cage... Amen... Amen... Amen!" Freedom came "like a blaze of glory." "Freedom burned in the heart long before freedom was born." The search for lost families was "awe inspiring." Some whites claimed that Blacks did not understand freedom and were to be "pitied." But Blacks had observed a free society, and they knew it meant an end to injustices against slaves. Blacks in the South also had a workable society of their own including churches, families and in time schools as well. A Black culture already existed, and could be adapted to new conditions of freedom. Blacks also took quickly to politics. As one author has put it, they watched the way their former masters voted and then did the opposite. Remarkably, Southern Blacks exhibited little overt resentment against their former masters, and many adopted a conciliatory attitude. When they got into the legislatures they did not push hard for reform.

Much of the South was physically devastated and demoralized after the war. Railroads and factories had been destroyed, farms had gone unattended, and livestock had been killed or driven off in areas occupied by the Union armies. The former plantation owners still had their land but had lost much if not all of their capital. The former slaves comprised a large and experienced labor force but owned neither land nor capital. Many former slaves believed General Sherman's promise that the federal government was going to supply them with "forty acres and a mule." Sherman, however, had exceeded his authority, and the Constitution inhibited the ability of the government to confiscate private property "without due process of law."

Some sort of system of production had to be worked out, and what evolved was a combination of various plans that on the surface seemed reasonable: sharecropping, tenant farming and the crop

natutunan, may higit pa sa pagiging libre kaysa sa hindi lamang pag-aari bilang isang alipin. Nang tanungin kung paano nadama na libre ng isang miyembro ng isang investigating committee, sinabi ng isang dating alipin, "Hindi ko alam." Kapag hinamon na ipaliwanag ang kanyang sarili, sinabi niya, "Magiging malaya ako kapag maaari kong gawin ang isang bagay na maaaring gawin ng puting tao." Ang isa ay hindi kailangang maging isang istoryador na malaman na ang antas ng kalayaan ay isang mahabang panahon na darating.

Para sa mga Aprikanong Amerikano, ang pinakamahalagang nag-iisang resulta ng Digmaan ay kalayaan - "ang mahusay na watershed ng kanilang buhay." Kabilang sa mga kaugnay na parirala ang: "Pakiramdam ko ay parang ibon sa isang hawla ... Amen ... Amen ... Amen!" Ang kalayaan ay dumating "tulad ng isang liyab ng kaluwalhatian." "Ang kalayaan ay sinunog sa puso bago pa ipinanganak ang kalayaan." Ang paghahanap para sa mga nawawalang pamilya ay "kagila-hanga." Sinasabi ng ilang mga puti na ang mga Blacks ay hindi naiintindihan ang kalayaan at dapat "pitied." Ngunit ang Blacks ay nakapag-oberba ng isang libreng lipunan, at alam nila na ito ay nangangahulugang isang pagtatapos sa mga kawalang-katarungan laban sa mga alipin. Ang mga Blacks sa South ay mayroon ding isang maayos na lipunan ng kanilang sariling mga kasama ang mga simbahan, mga pamilya at mga oras ng paaralan pati na rin. Ang isang Black kultura ay umiiral na, at maaaring iniangkop sa mga bagong kondisyon ng kalayaan. Kumuha rin ng mga itim sa pulitika. Bilang isang may-akda ay ilagay ito, pinanood nila ang paraan ng kanilang mga dating masters bumoto at pagkatapos ay ang kabaligtaran. Kapansin-pansin, ang Southern Blacks ay nagpakita ng maliit na huwad na hinanakit laban sa kani-kanilang dating mga panginoon, at marami ang nagpatibay ng saloobin sa pag-uugali. Nang makarating sila sa mga lehislatura, hindi nila hinihikayat ang reporma.

Karamihan sa South ay pisikal na devastated at demoralisado pagkatapos ng digmaan. Ang mga riles at mga pabrika ay nawasak, ang mga sakahan ay nawala, at ang mga hayop ay pinatay o pinalayas sa mga lugar na inookupahan ng mga hukbo ng Union. Ang dating mga may-ari ng plantasyon ay mayroon pa ring lupain ngunit nawalan ng marami kung hindi lahat ng kanilang kabisera. Ang dating mga alipin ay binubuo ng isang malalaki at nakaranas na puwersa ng paggawa ngunit may-ari ng lupa o kabisera. Maraming mga dating alipin ang naniniwala sa pangako ni Heneral Sherman na ipagkakaloob ng pamahalaang pederal na "apatnapung ektaryang at isang mule." Gayunpaman, ang Sherman ay lumampas sa kanyang awtoridad, at ang Saligang Batas ay pumipigil sa kakayahang ng pamahalaan na kumpiskahin ang pribadong ari-arian "nang walang kaparaanan ng batas."

Ang ilang uri ng sistema ng produksyon ay kailangang magtrabaho, at kung ano ang lumaki ay isang kumbinasyon ng iba't ibang mga plano na sa ibabaw ay tila makatwirang: sharecropping, tenant farming at ang

lien system. **Sharecropping** meant that those working the land would share the profits from their crop sales with landowners and **tenant farmers** simply rented the land. Both systems had as their basis a bargain between laborers and the land owners. Each system was potentially beneficial to both parties, but each also contained the possibility of exploitation and fraud, as was shown in practice. Even poor whites became sharecroppers or tenant farmers, so there was nothing inherently discriminatory in any approach. In fact, by 1880 a significant portion of the former slaves had become landowners, and despite exploitation and abuses, the system brought a moderate amount of cooperative self-reliance to the parties involved. Nevertheless, many former slaves still found themselves caught in a system that offered few rewards beyond mere subsistence.

PRESIDENTIAL RECONSTRUCTION

All of these concerns, and the economic devastation of the South were issues that politicians in Washington, DC had to grapple with. In 1864, Republican Abraham Lincoln had chosen **Andrew Johnson**, a Democratic senator from Tennessee, as his Vice Presidential candidate. Lincoln was looking for Southern support and hoped that by selecting Johnson he would appeal to Southerners who never wanted to leave the Union. Johnson was different from the slave owning elites of the South who had led the Confederacy into secession and war. Johnson, like Lincoln, had grown up in poverty and never owned slaves. He did not learn to write until he was 20 years old. He came to political power as a backer of the small farmer. In speeches, he railed against "slaveocracy" and a bloated "Southern aristocracy" that had little use for the white working man.

The views of the Vice President rarely matter too much, unless something happens to the President. Following Lincoln's assassination, Johnson's views now mattered a great deal. Would he follow Lincoln's moderate approach to reconciliation? Would he support limited black suffrage as Lincoln did? Would he follow the Radical Republicans and be harsh and punitive toward the South?

For the first few years after the war ended, Reconstruction followed was led by Johnson. Historians have called this period **Presidential Reconstruction**. Johnson believed the Southern states should decide the course that was best for them. He also felt that African-

crop lien system. Ang ibig sabihin ng Sharecropping na ang mga nagtatrabaho sa lupain ay magbabahagi ng mga kita mula sa kanilang mga benta sa pananim sa mga may-ari ng lupa at ang mga magsasaka na nangungupahan ay umupa lamang ng lupa. Ang parehong mga sistema ay bilang batayan ng isang kasunduan sa pagitan ng mga manggagawa at ng mga may-ari ng lupa. Ang bawat sistema ay potensyal na kapaki-pakinabang sa parehong partido, ngunit ang bawat isa ay naglalaman din ng posibilidad ng pagsasamantala at pandaraya, tulad ng ipinakita sa pagsasanay. Kahit na ang mga mahihirap na puti ay naging mga sharecroppers o nangungupahan magsasaka, kaya walang likas na discriminatory sa anumang diskarte. Sa katunayan, noong 1880, isang malaking bahagi ng dating mga alipin ang naging mga may-ari ng lupa, at sa kabila ng pagsasamantala at pang-aabuso, ang sistema ay nagdala ng katamtamang halaga ng kooperatiba sa sariling pag-asa sa mga kasangkot. Gayunpaman, maraming dating mga alipin ang natagpuan pa rin sa kanilang sistema na nag-aalok ng ilang mga gantimpala na lampas lamang sa pag-iral.

PRESIDENTIAL RECONSTRUCTION

Ang lahat ng mga alalahaning ito, at ang pagkasira ng ekonomiya ng Timog ay mga isyu na kinailangang makipagkumpitensya sa mga pulitiko sa Washington, DC. Noong 1864, pinili ni Republican Abraham Lincoln si Andrew Johnson, isang Demokratikong senador mula sa Tennessee, bilang kandidato ng Vice Presidential. Hinahanap ni Lincoln ang Southern support at umaasa na sa pagpili kay Johnson ay mag-apela siya sa mga Southerners na hindi kailanman gustong umalis sa Union. Iba-iba ang Johnson mula sa alipin na nagmamay-ari ng mga elite ng South na humantong sa Confederacy sa pagkapanatiling at digmaan. Si Johnson, tulad ni Lincoln, ay lumaki sa kahirapan at hindi kailanman na-aari ng mga alipin. Hindi niya natutunan na magsulat hanggang sa siya ay 20 taong gulang. Dumating siya sa kapangyarihang pampulitika bilang tagapagtaguyod ng maliit na magsasaka. Sa speeches, nagrerebelde siya laban sa "slaveocracy" at isang namamalaging "Southern aristocracy" na hindi gaanong ginagamit para sa white working man.

Ang mga pananaw ng Bise Presidente ay bihirang napakahalaga, maliban kung may mangyayari sa Pangulo. Kasunod ng pagpatay kay Lincoln, ang mga pananaw ni Johnson ay mahalaga na ngayon. Gusto niya sundin ang katamtaman na diskarte ni Lincoln sa pagkakasundo? Susuportahan ba niya ang limitadong itim na pagboto bilang Lincoln? Susundan ba niya ang Radical Republicans at maging malupit at punitive papunta sa South?

Para sa mga unang ilang taon pagkatapos ng digmaan natapos, ang muling pagtatayo ay pinangungunahan ni Johnson. Tinawag ng mga istoryador ang panahong ito ng Presidential Reconstruction. Naniniwala si Johnson na dapat ipasiya ng mga estado sa Southern ang kurso na pinakamainam para sa kanila. Nadama din niya na

6 THE UNION WON THE WAR, BUT WHO WON THE PEACE?

Americans were unable to manage their own lives. He certainly did not think that African-Americans deserved to vote. At one point in 1866 he told a group of blacks visiting the White House that they should immigrate to another country.

He also gave **amnesty** and **pardon**. He returned all property, except, of course, their slaves, to former Confederates who pledged loyalty to the Union and agreed to support the Thirteenth Amendment. Confederate officials and owners of large taxable estates were required to apply individually for a Presidential pardon. Many former Confederate leaders were soon returned to power. Johnson's vision of Reconstruction had proved remarkably lenient. Very few Confederate leaders were persecuted. By 1866, 7,000 Presidential pardons had been granted.

RADICAL RECONSTRUCTION

While President Johnson sought a gentile, and forgiving Reconstruction, there were Republicans in Congress who were horrified at his approach. These men, dubbed the **Radical Republicans** believed blacks were entitled to the same political rights and opportunities as whites. They also believed that the Confederate leaders should be punished for their roles in the Civil War. Leaders like Pennsylvania Representative **Thaddeus Stevens** and Massachusetts Senator **Charles Sumner** vigorously opposed Andrew Johnson's lenient policies and great political battle ensued.

Americans had long been suspicious of the federal government playing too large a role in the affairs of states. But the Radicals felt that extraordinary times called for direct intervention in state affairs and laws designed to protect the emancipated blacks. At the heart of their beliefs was the notion that blacks must be given a chance to compete in a free-labor economy. In 1866, this activist Congress also introduced a bill to extend the life of the **Freedmen's Bureau** and began work on a **Civil Rights Bill**.

President Johnson stood in opposition. He vetoed the Freedmen's Bureau Bill, claiming that it would bloat the size of government. He vetoed the Civil Rights Bill rejecting that blacks have the "same rights of property and person" as whites.

ang mga Aprikano-Amerikano ay hindi makontrol ang kanilang sariling buhay. Tiyak na hindi siya nag-isip na ang mga Aprikano-Amerikano ay karapat-dapat na bumoto. Sa isang punto noong 1866 sinabi niya ang isang grupo ng mga itim na dumadalaw sa White House na dapat silang mag-immigrate sa ibang bansa.

Nagbigay rin siya ng amnesty at pardon. Ibalalik niya ang lahat ng ari-arian, maliban, siyempre, ang kanilang mga alipin, sa mga dating Confederates na nangako ng katapatan sa Unyon at sumang-ayon na suportahan ang Ikalabing-tatlong Susog. Ang mga samahan ng mga samahan at mga may-ari ng malalaking mga buwis na maaaring pabuwisin ay kinakailangang mag-aplay nang isa-isa para sa isang pardon ng Pangulo. Maraming mga lider ng dating Confederate ang bumalik sa kapangyarihan. Ang pangitain ni Johnson ng Pagbabagong-tatag ay pinatunayan na lubusang mabait. Napakakaunting mga pinuno ng Confederate ay inusig. Noong 1866, 7,000 pardon ang ipinagkaloob.

RADICAL RECONSTRUCTION

Habang hinanap ni Pangulong Johnson ang isang gentile, at mapagpatawad na Pagbabagong-tatag, may mga Republikano sa Kongreso na nasisindak sa kanyang diskarte. Ang mga lalaking ito, na tinatawag na Radical Republikano ay naniniwala na ang mga itim ay may karapatan sa parehong mga karapatang pampulitika at mga pagkakataon bilang mga puti. Naniniwala rin sila na ang mga leder ng Confederate ay dapat parusahan para sa kanilang mga tungkulin sa Digmaang Sibil. Ang mga lider na tulad ng Kinatawan ng Pennsylvania na si Thaddeus Stevens at Massachusetts Senador Charles Sumner ay labis na sumasalungat sa mahigpit na mga patakaran ni Andrew Johnson at ng malaking labanan sa pulitika.

Matagal nang kahina-hinala ng mga Amerikano ang pederal na gubyerno na naglalaro ng napakaraming papel sa mga usapin ng mga estado. Ngunit nadama ng Radicals na ang mga pambihirang panahon ay tinawag para sa direktang interbensyon sa mga pangyayari at mga batas ng estado na dinisenyo upang protektahan ang mga pinalaya na mga itim. Sa gitna ng kanilang mga paniniwala ay ang paniwala na ang mga blacks ay dapat bigyan ng pagkakataon na makipagkumpetensya sa isang malayang-manggagawa ekonomiya. Noong 1866, ipinakilala rin ng aktibistang Kongreso ang isang panukalang batas upang pahabain ang buhay ng Bureau of Freedmen at nagsimulang magtrabaho sa isang Civil Rights Bill.

Tumayo si Pangulong Johnson sa pagsalungat. Binoto niya ang Bill ng Bureau ng Freedmen, na nag-aangkin na ito ay bubuuin ang laki ng pamahalaan. Binoto niya ang Batas ng mga Karapatang Sibil na tinatanggi ang mga itim na may "parehong mga karapatan ng ari-arian at tao" bilang mga puti.

6 THE UNION WON THE WAR, BUT WHO WON THE PEACE?

The Radical Republicans in Congress grew impatient with President Johnson and began overriding his vetoes. As they grew in political power, they took over the role of leading Reconstruction. This later period has come to be known as Congressional, or **Radical Reconstruction**.

Ang Radikal na Republikano sa Kongreso ay lumakas na walang pasensya kay Pangulong Johnson at sinimulan ang paglagpas sa kanyang mga veto. Habang lumalaki sila sa kapangyarihang pampolitika, kinuha nila ang papel na ginagampanan ng nangungunang Pag-aayos. Ang panahong ito sa ibang pagkakataon ay kilala bilang Congressional, o Radical Reconstruction.

Primary Source: Illustration

An illustration of "The Misses Cooke's school room," one of many schools operated the South by the Freedman's Bureau. This illustration appeared in Frank Leslie's illustrated newspaper, 1866.

Pangunahing Pinagmulan: Ilustrasyon

Isang paglalarawan ng "Ang silid ng paaralan ng Misses Cooke," isa sa maraming paaralan ang nagpapakatako sa Timog ng Bureau ng Freedman. Ang larawang ito ay limitaw sa inilarawan na pahayag ni Frank Leslie, 1866.

IMPEACHMENT

Impeachment refers to the process specified in the Constitution for trial and removal from office of any federal official accused of misconduct. It has two stages. The House of Representatives charges the official with articles of impeachment. "Treason, bribery, or other high crimes and misdemeanors" are defined by the Constitution as impeachable offenses. Once charged by the House, the case goes before the Senate for a trial.

In the spring of 1868, Andrew Johnson became the first President to be impeached. The heavily Republican House of Representatives brought 11 articles of impeachment against Johnson. Many insiders knew that the Congress was looking for any excuse to rid themselves of an uncooperative President.

The case against Johnson involved appointed officials and the president's authority to fire officials who had been approved by the Senate. The affair was clearly a fight for power between Congress and the President, and when Johnson asked for the resignation of

IMPEACHMENT

Ang impeachment ay tumutukoy sa proseso na tinukoy sa Konstitusyon para sa pagsubok at pag-aalis mula sa opisina ng anumang pederal na opisyal na inakusahan ng maling pag-uugali. Mayroon itong dalawang yugto. Ang mga Kapulungan ng mga Kinatawan ay nagsusumbong sa opisyal na may mga artikulo ng impeachment. Ang "pagtaksil, panunuhol, o iba pang mga mataas na krimen at misdemeanors" ay tinukoy ng Konstitusyon bilang mga impeachable offenses. Sa sandaling sisingilin ng House, ang kaso ay napupunta sa harap ng Senado para sa isang pagsubok.

Noong tagsibol ng 1868, si Andrew Johnson ang naging unang Pangulo na impeached. Ang mabigat na Republikanong Kapulungan ng mga Kinatawan ay nagdala ng 11 artikulo ng impeachment laban kay Johnson. Alam ng maraming mga tagaloob na ang Kongreso ay naghahanap ng anumang dahilan upang mapalaya ang kanilang sarili ng isang hindi maagaw na Pangulo.

Ang kaso laban kay Johnson ay kasangkot ang mga itinalagang opisyal at awtoridad ng presidente upang sunugin ang mga opisyal na aprubado ng Senado. Ang kaisipan ay malinaw na isang labanan para sa kapangyarihan sa pagitan ng Kongreso at ng Pangulo, at nang hilingin ni Johnson na pagbitiw sa mga Radical

6 THE UNION WON THE WAR, BUT WHO WON THE PEACE?

Radical Republicans in his Cabinet, it gave his opponents in Congress an excuse to impeach him. Johnson's defense was simple: only a clear violation of the law warranted his removal. But as with politics, things are rarely simple. One problem was that since Johnson had become president when Lincoln was assassinated, there was no new Vice President to take over.

Eventually, in May of 1868, 35 Senators voted to convict, one vote short of the required 2/3 majority. Seven Republican Senators jumped party lines and found Johnson not guilty. Johnson dodged a bullet and was able to serve out his term. It would be 130 years before another President — Bill Clinton — would be impeached.

THREE AMENDMENTS TO THE CONSTITUTION

Of all of the laws passed during Reconstruction, and all of the political fighting between Congress, the President, and Whites in the South, by far the most important and longest lasting effect was the passage of three amendments to the Constitution.

When President Lincoln issued the Emancipation Proclamation on January 1, 1863, he was concerned that the measure might be unconstitutional. Congressional Republicans shared the president's concerns, in that the proclamation was a war measure and might be invalid once the war was over. At Lincoln's urging, Congress passed the **Thirteenth Amendment** in 1864. It read, "Neither slavery nor involuntary servitude, except as a punishment for crime whereof the party shall have been duly convicted, shall exist within the United States, or any place subject to their jurisdiction." Lincoln made passage and ratification of the amendment to abolish slavery a campaign issue in the election of 1864 and it was ratified by the requisite number of states in December, 1865.

In March 1865, Congress passed the Trumbull Civil Rights Act, which was designed to counter the Supreme Court decision in the Dred Scott case by granting blacks citizenship. The act affirmed the right of freedmen to make contracts, sue, give evidence and to buy, lease and convey personal and real property. The act excluded state statutes on segregation, but did not provide for public accommodations for blacks. Johnson again vetoed the bill on constitutional grounds and also on the grounds that Southern Congressmen had been absent. Again, he was overridden. Johnson's vetoes infuriated the Radical Republicans in congress. In June they passed the **Fourteenth Amendment** because they feared

Republicans sa kanyang Gabinete, binigyan nito ang kanyang mga kalaban sa Kongreso ng dahilan upang ipagtapat siya. Ang pagtatanggol ni Johnson ay simple: tanging ang isang malinaw na paglabag sa batas ang pinahintulutan niyang alisin. Ngunit tulad ng pulitika, ang mga bagay ay bihirang simple. Ang isang problema ay dahil si Johnson ay naging pangulo nang patayin si Lincoln, walang bagong Bise Presidente na tanggapin.

Sa kalaunan, noong Mayo ng 1868, 35 ang mga Senador ay bumoto upang makulong, isang boto ay maikli sa kinakailangang 2/3 majority. Pitong Senador ng Republikano ang tumalon sa mga linya ng partido at natagpuan Johnson ay hindi nagkasala. Dodged Johnson isang bullet at nagawang maglingkod ang kanyang termino. Magiging 130 taon bago ang isa pang Pangulo - Bill Clinton - ay mahuhuli.

TATLONG AMENDMENTS SA KONSTITUSYON

Sa lahat ng mga batas na naipasa sa panahon ng Pagbabagong-tatag, at lahat ng pampulitikang pakikipaglaban sa pagitan ng Kongreso, Pangulo, at mga Kababaihan sa Timog, ang pinakamahalaga at pinakamahabang pangmatagalang epekto ay ang pagpasa ng tatlong susog sa Saligang-Batas.

Nang bibigyan ni Pangulong Lincoln ang Proclamation ng Emancipation noong Enero 1, 1863, nababahala siya na ang panukalang ito ay hindi labag sa konstitusyon. Ibinahagi ng mga Congressional Republicans ang mga alalahanin ng pangulo, dahil ang proklamasyon ay isang panukalang-batas ng digmaan at maaaring hindi wasto sa sandaling matapos ang digmaan. Sa pagtulak ni Lincoln, ipinasa ng Kongreso ang Ikalabing-tatlong Susog sa 1864. Nabasa nito, "Hindi alipin o hindi pagkakasundo ang pagkakalibrate, maliban sa isang parusa para sa krimen kung saan ang partido ay nararapat na nahatulan, ay dapat na umiiral sa loob ng Estados Unidos, o anumang lugar na napapailalim sa kanilang hurisdiksiyon." Nagawa ni Lincoln ang pagpasa at pagpapatibay ng susog upang wakasan ang pang-aalipin ng isang isyu sa kampanya sa halalan ng 1864 at pinatibay ito ng kinakailangang bilang ng mga estado noong Disyembre, 1865.

Noong Marso 1865, ipinasa ng Kongreso ang Trumbull Civil Rights Act, na idinisenyo upang kontrahin ang desisyon ng Korte Suprema sa kaso ni Dred Scott sa pamamagitan ng pagbibigay ng blacks citizenship. Pinagtibay ng batas ang karapatan ng mga freedman na gumawa ng mga kontrata, maghain ng kahilingan, magbigay ng katibayan at bumili, umuupa at ihatid ang personal at tunay na ari-arian. Ang batas ay hindi kasama ang mga batas ng estado sa paghiwalay, ngunit hindi nagbibigay ng mga pampublikong kaluwagan para sa mga itim. Muling binawtismuhan ni Johnson ang panukalang batas sa konstitusyunal at din sa mga batayan na wala nang mga Kongreso sa Timog. Muli, na-override siya. Ang mga veto ni Johnson ay nagalit sa mga Radical Republicans sa kongreso. Noong Hunyo, ipinasa nila ang Ika-labing-apat na Susog dahil natakot

6 THE UNION WON THE WAR, BUT WHO WON THE PEACE?

that the Trumbull Civil Rights Act might be declared unconstitutional. The Amendment states, "All persons born or naturalized in the United States, and subject to the jurisdiction thereof, are citizens of the United States and of the state wherein they reside. No state shall make or enforce any law which shall abridge the privileges or immunities of citizens of the United States; nor shall any state deprive any person of life, liberty, or property, without due process of law; nor deny to any person within its jurisdiction the equal protection of the laws."

Ratification of the Fourteenth Amendment was eventually made a condition for states to be readmitted to the Union. The radicals continued to uphold their exclusion of Southern Congressmen on grounds that by excluding blacks from the political process. Every Southern state legislature except that of Tennessee refused to ratify the Fourteenth Amendment. Instead, they persisted in applying Black Codes to the freedmen and denying them voting and other rights.

In 1869 Congress passed the **Fifteenth Amendment** to the Constitution, which stated that, "The right of citizens of the United States to vote shall not be denied or abridged by the United States or by any State on account of race, color, or previous condition of servitude." The amendment was finally ratified in 1870, and well over half a million black names were added to the voter rolls during the 1870s.

Although the Fifteenth Amendment was meant to ensure voting rights for all males, over time, devices such as **poll taxes** and **literacy tests** were implemented by White southern leaders to subvert the purpose of the amendment. Poll taxes had to be paid two years in advance, and the financial burden was stiff for blacks. (Poor whites could procure election "loans" to enable them to vote.) Literacy tests were used to restrict blacks, and alternatives such as passing a test on the Constitution were often rigged in favor of whites. By the turn of the century, as a result of such things as amended state constitutions, **grandfather clauses** and gerrymandering, black voting in the South had been reduced to a fraction of its former numbers. By 1910 few blacks could vote in parts of the South; thus, a vast contrast existed between the earlier goals of the abolitionists and the reality of everyday life for freedmen in the South. This condition persisted until the Civil Rights Movement of the 1950s and 1960s.

silang ang Batas ng Mga Karapatan sa Trumbull Civil ay maipahayag na labag sa saligang-batas. Ang Amendment ay nagsasaad, "Ang lahat ng mga tao na ipinanganak o naturalized sa Estados Unidos, at napapailalim sa hurisdiksyon nito, ay mga mamamayan ng Estados Unidos at ng estado kung saan sila naninirahan. Walang estado ang dapat gumawa o ipatupad ang anumang batas na magpapasuko sa mga pribilehiyo o ang mga imyunidad ng mga mamamayan ng Estados Unidos, ni ang anumang estado ay mag-alis ng anumang tao sa buhay, kalayaan, o ari-arian, nang walang angkop na proseso ng batas, ni tanggihan sa sinumang tao sa loob ng hurisdiksyon nito ang pantay na proteksyon ng mga batas.

Ang pagpapatibay ng Ika-labing-apat na Susog ay kalaunan ay ginawa ng isang kundisyon para sa mga estado na ibalik sa Union. Ang mga radicals ay patuloy na nagtataguyod ng kanilang pagbubukod ng mga Southern Congressmen sa batayan na sa pamamagitan ng pagbubukod ng mga itim mula sa proseso sa pulitika. Ang bawat pambatasan ng estado ng Southern maliban sa Tennessee ay tumanging magpatibay sa Ika-labing-apat na Susog. Sa halip, nagpatuloy sila sa paglalapat ng Mga Black Code sa mga napalaya at pagtanggap sa kanila ng pagboto at iba pang mga karapatan.

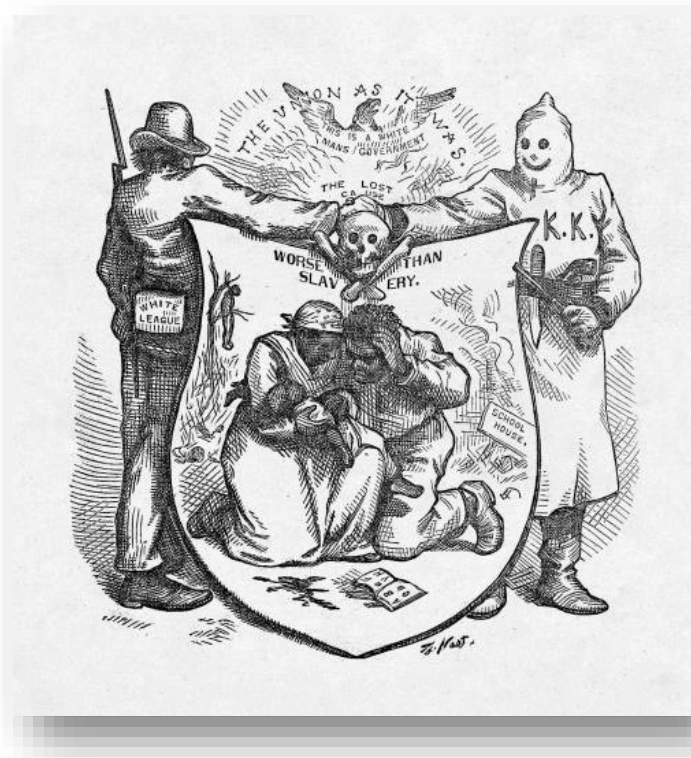
Noong 1869, ipinasa ng Kongreso ang Ikalabinlimang Susog sa Saligang-Batas, na nagsasaad na, "Ang karapatan ng mga mamamayan ng Estados Unidos na bumoto ay hindi tatanggihan o pawawalan ng Estados Unidos o ng anumang Estado dahil sa lahi, kulay, o dating kondisyon ng paglilingkod. "Ang susog ay sa wakas ay nirirma noong 1870, at mahigit sa kalahating milyong itim na pangalan ang idinagdag sa mga roll ng botante noong 1870s.

Kahit na ang ikalabing-limang Susog ay sinadya upang matiyak ang mga karapatan sa pagboto para sa lahat ng mga lalaki, sa paglipas ng panahon, ang mga kagamitan tulad ng mga poll buwis at mga pagsusulit sa literacy ay ipinatupad ng mga White southern leader upang ibaling ang layunin ng susog. Ang mga buwis sa poll ay kailangang bayaran nang dalawang taon nang maaga, at ang pasanin sa pananalapi ay matigas para sa mga itim. (Ang mga mahihirap na puti ay maaaring makakuha ng "mga pautang" sa halalan upang paganahin ang mga ito.) Ang mga pagsubok sa pagbasa ay ginagamit upang paghigpitan ang mga itim, at ang mga alternatibo tulad ng pagpasa ng isang pagsubok sa Konstitusyon ay kadalasang nahahawakan sa pabor ng mga puti. Sa pamamagitan ng pagliiko ng siglo, bilang resulta ng mga bagay na sinusugan ng mga constitutions ng estado, mga lagay ng lolo at gerrymandering, itim na pagboto sa Timog ay nabawasan sa isang bahagi ng mga dating numero nito. Sa pamamagitan ng 1910 ilang mga blacks maaaring bumoto sa mga bahagi ng South; sa gayon, ang isang malawak na kaibahan ay umiiral sa pagitan ng naunang mga layunin ng abolitionists at ang katotohanan ng araw-araw na buhay para sa freedmen sa South. Ang

VIOLENT OPPOSITION TO RECONSTRUCTION

The changes brought about the Reconstruction, whether led by President Johnson or by the Radical Republicans in Congress, were not met with jubilation by Whites in the South.

In the months following the end of the Civil War many whites carried out acts of random violence against blacks. In their frustration at having lost the war and suffered great loss of life and property, they made the former slaves scapegoats for what they had endured. The violence became more focused when the **Ku Klux Klan** was founded in December, 1865. The Klan and other white supremacy groups, such as the Knights of the White Camellia, the Red Shirts and the White League, were well underway by 1867. The target of the Klan was the Republican Party, both blacks and whites, as well as anyone who overtly assisted blacks in their quest for greater freedom and economic independence.

The result was what can only be called a reign of terror conducted by the Klan and other groups over the following decades. Thousands

kundisyong ito ay nagpatuloy hanggang sa Kilusang Karapatan ng mga Civil noong 1950s at 1960s.

BILANG OPPOSISYON SA PAG-UPDATE

Ang mga pagbabago na dinala tungkol sa Pagbabagong-tatag, kung pinamunuan ni Pangulong Johnson o ng Radical Republicans sa Kongreso, ay hindi natutugunan ng kagalakan ng mga Whites sa South.

Sa mga buwan kasunod ng pagtatapos ng Digmaang Sibil, maraming mga puti ang nagpatupad ng mga gawa ng mga random na karahasan laban sa mga itim. Sa kanilang pagkadismaya sa nawala ang digmaan at naranasan ang malaking pagkawala ng buhay at ari-arian, ginawa nila ang mga dating alipin para sa kung ano ang kanilang naranasan. Mas naging pokus ang karahasan nang itinatag ang Ku Klux Klan noong Disyembre, 1865. Ang Klan at iba pang mga puting supremacy group, tulad ng Knights of the White Camellia, ang Red Shirts at ang White League, ay mahusay na nagsasagawa ng 1867. Ang target ng Klan ay ang Republikanong Partido, parehong mga itim at puti, pati na rin ang sinumang napakabilis na tumulong sa mga itim sa kanilang paghahanap para sa higit na kalayaan at pang-ekonomiyang kalayaan.

Primary Source: Editorial Cartoon

An illustration from Harper's Weekly in 1874. The "supporters" are a member of the White League and a hooded Ku Klux Klansman, shaking hands on the "Lost Cause".

Pangunahing Pinagmulan: Editorial na Cartoon

Isang ilustrasyon mula sa Harper's Weekly noong 1874. Ang mga "tagasuporta" ay isang miyembro ng White League at isang nakatalagang Ku Klux Klansman, na nagkakatag sa "Lost Cause".

Ang resulta ay kung ano ang maaari lamang tawagin na isang paghahari ng malaking takot na isinasagawa ng Klan at iba pang mga grupo sa mga sumusunod na

6 THE UNION WON THE WAR, BUT WHO WON THE PEACE?

were killed, injured or driven from their homes or suffered property damage as buildings were burned and farm animals destroyed. Blacks who tried to further the cause of the Republican Party were singled out for attack, as were whites who, for example, rented rooms to northern **carpetbaggers**, including school teachers. Black men were beaten or lynched in front of horrified family members. The fear of night riders often drove blacks into the woods to sleep because they felt they were not safe in their own homes.

Former Confederate general Nathan Bedford Forrest, reported to be the first Grand Wizard of the Klan, formally disbanded the KKK in 1868 because of increasing violence. Nevertheless, the group continued to exist and to wreak vengeance upon freedmen and their white supporters. Eventually the Congress passed the **Lodge Force Bills** in 1870 and 1871 to control the violence and protect blacks from being deprived of their civil and political, but enforcement of those acts was often lax, and other means of intimidation often proved effective.

Despite efforts to control the violence, **lynching** in the South remained common throughout the 19th and into the 20th century. They were performed in public to further intimidate blacks, who realized that they remained vulnerable, and that the perpetrators would not be punished by a judicial system controlled by Whites, even though it was obvious who the guilty parties were. Almost any action deemed unacceptable by whites could lead to a lynching, including looking too closely at a white woman, talking disrespectfully to whites or simply being in the wrong place at the wrong time.

THE COMPROMISE OF 1877

By 1876 many people both North and South had grown tired of reconstruction and wanted to forget the Civil War altogether. It had become apparent that the problems of the South could not be resolved by tough federal legislation, no matter how well intended. The country had undergone a long-lasting financial recession beginning in 1873; the Indian Wars were in full swing in the West; the first transcontinental railroad had been completed in 1869, but labor discontent was rising; and immigrants were pouring into the country at an ever-increasing rate. Thus the problems of the South had become something of a distraction. Social equality for Blacks was nonexistent and Congress was losing focus on the issue.

dekada. Libu-libo ang napatay, nasugatan o pinalayas mula sa kanilang mga tahanan o naranasan ang pinsala sa ari-arian habang sinunog ang mga gusali at nawasak ang mga hayop sa sakahan. Ang mga itim na nagsisikap na ibalik ang dahilan ng Partidong Republikano ay hinirang para sa pag-atake, tulad ng mga puti na, halimbawa, ang mga nakaupahan na silid sa hilagang karpetbaggers, kabilang ang mga guro ng paaralan. Ang mga itim na lalaki ay pinalo o sinulid sa harap ng mga natatakot na miyembro ng pamilya. Ang takot sa mga mangangabayo ng gabi ay kadalasang nagdulot ng mga itim sa mga gubat upang matulog dahil nadama nila na hindi sila ligtas sa kanilang sariling mga tahanan.

Ang dating Confederate general na si Nathan Bedford Forrest, na iniulat na ang unang Grand Wizard ng Klan, pormal na nagbuwag sa KKK noong 1868 dahil sa pagtaas ng karahasan. Gayunpaman, ang grupo ay patuloy na umiiral at upang magwasak ng paghihiganti sa mga nakaligtas at sa kanilang mga puting tagasuporta. Sa kalaunan, ang Kongreso ay pumasa sa Lodge Force Bills noong 1870 at 1871 upang kontrolin ang karahasan at protektahan ang mga itim mula sa pag-deprived ng kanilang sibil at pulitika, ngunit ang pagpapatupad ng mga kilos ay madalas na lumaon, at ang iba pang paraan ng pananakot ay madalas na napatunayang epektibo.

Sa kabila ng pagsisikap na kontrolin ang karahasan, ang lynching sa South ay nanatiling pangkaraniwan sa buong ika-19 at ika-20 siglo. Ang mga ito ay ginaganap sa publiko upang higit pang matatakot ang mga itim, na napagtanto na nanatiling mahina sila, at ang mga perpetrator ay hindi mapaparusanang ng sistemang panghukuman na kontrolado ng mga Whites, kahit na maliwanag na ang mga nagkasalang partido. Halos anumang aksyon na itinuturing na hindi katanggap-tanggap ng mga puti ay maaaring humantong sa isang lynching, kabilang ang pagtingin nang masyadong malapit sa isang puting babae, nagsasalita ng disrespectfully sa mga puti o lamang sa maling lugar sa maling oras.

ANG COMPROMISE NG 1877

Noong 1876 maraming mga tao ang parehong North at South ay lumago sa pagod ng pagbabagong-tatag at nais na kalimutan ang Digmaang Sibil kabuuan. Ito ay naging maliwanag na ang mga suliranin ng Timog ay hindi maaaring malutas sa matibay na pederal na batas, gaano man kahalaga ang layunin. Ang bansa ay nagkaroon ng isang pangmatagalang pag-alis ng pananalapi simula noong 1873; ang Indian Wars ay puspusan sa West; ang unang transcontinental riles ay nakumpleto noong 1869, ngunit ang kawalang-kasiyahan sa paggawa ay tumataas; at ang mga imigrante ay bumubuhos sa bansa sa patuloy na pagtaas ng antas. Kaya ang mga suliranin ng Timog ay naging isang kaguluhan. Ang pagkakapantay-pantay ng panlipunan para sa Blacks ay wala at ang Kongreso ay nawawalan ng focus sa isyu.

6 THE UNION WON THE WAR, BUT WHO WON THE PEACE?

In May 1872, Congress passed a general **Amnesty Act**, which restored political rights to most remaining confederates. The Democratic Party was restored to control in many Southern states, and black voting rights began to be curtailed.

The election of 1876 was the vehicle by which Reconstruction was finally ended. The candidates were former Union General **Rutherford B. Hayes** of Ohio, Republican, and New York Democratic Governor **Samuel Tilden**. The campaign was filled with corruption. White supremacy groups helped spread pro-Democratic propaganda throughout the South. As the campaign drew to a close, Tilden was regarded as the favorite, and on the final night of voting, even Hayes believed that he had lost as he retired for the night. It soon became apparent, however, that the results were unclear.

To this day it is not certain who really won. When the electoral votes had been counted, the election returns in three Southern states - South Carolina, Florida and Louisiana - were in question. Charges arose that the election had been stolen in those three states. The apparent results gave those three states to Hayes, which meant that he would have won in the Electoral College by one vote; but if any of those results were overturned, Tilden would have become the victor. The question was: how could the conflict be resolved?

Congress formed a committee to decide what to do. Originally there were supposed to be seven republicans, seven democrats and one independent on the committee, but the independent was deemed ineligible and was replaced by a republican. When the returns in the three states in question were examined, the committee decided to accept the results as presented to Congress, in each case by a vote of 8 to 7. Thus all three states were given over to Hayes.

Democrats in Congress threatened to refuse to accept the committee's recommendations which would have thrown the nation into turmoil, with no new president to take office. Behind closed doors, in smoke-filled rooms, the **Compromise of 1877** was hatched. In return for allowing Hayes to take office as president, the Democrats exacted three promises. First, Reconstruction would be ended and all federal troops would be removed from the South. Second, the South would get a cabinet position in Hayes's government. Third, money for internal improvements would be provided by the federal government for use in the South.

Noong Mayo 1872, ang Kongreso ay nagpasa ng isang pangkalahatang Amnesty Act, na nagpanumbalik ng mga karapatang pampulitika sa karamihan ng mga nalalabing kasamahan. Ang Partidong Demokratiko ay naibalik upang makontrol sa maraming mga estado sa Timog, at ang mga itim na karapatan sa pagboto ay nagsimulang mapigilan.

Ang halalan ng 1876 ay ang sasakyan kung saan ang Pagtatayo ay natapos sa wakas. Ang mga kandidato ay dating dating General Rutherford B. Hayes ng Ohio, Republikano, at Demokratikong Gobernador ng New York na si Samuel Tilden. Ang kampanya ay puno ng katiwalian. Nakatulong ang mga grupo ng White supremacy na kumalat ang pro-Demokratikong propaganda sa buong Timog. Habang nahuhuli ang kampanya, si Tilden ay itinuturing na naborito, at sa huling gabi ng pagboto, kahit na naniniwala si Hayes na nawala siya nang magretiro siya sa gabi. Gayunpaman, naging maliwanag na ang mga resulta ay hindi malinaw.

Sa araw na ito ay hindi tiyak na talagang nanalo. Nang mabilang ang mga boto sa elektoral, ang halalan ay bumalik sa tatlong estado sa Timog - South Carolina, Florida at Louisiana - ang pinag-uusapan. Ang mga singil ay lumitaw na ang halalan ay ninakaw sa tatlong estado na iyon. Ang maliwanag na mga resulta ay nagbigay ng tatlong estado sa Hayes, na nangangahulugang siya ay nanalo sa Electoral College sa pamamagitan ng isang boto; ngunit kung ang alinman sa mga resulta ay nabagsak, Tilden ay naging tagumpay. Ang tanong ay: kung paano maaaring malutas ang labanan?

Ang Kongreso ay bumuo ng isang komite upang magpasiya kung ano ang gagawin. Una ay dapat na maging pitong republikano, pitong demokrata at isang independiyenteng sa komite, ngunit ang independyente ay itinuring na hindi karapat-dapat at pinalitan ng isang republikano. Nang ang mga pagbabalik sa tatlong estado na pinag-uusapan ay napagmasdan, ang komite ay nagpasya na tanggapin ang mga resulta tulad ng iniharap sa Kongreso, sa bawat kaso sa pamamagitan ng isang boto ng 8 hanggang 7. Kaya ang lahat ng tatlong estado ay ibinigay sa Hayes.

Ang mga demokratiko sa Kongreso ay nanganganib na tanghian na tanggapin ang mga rekomendasyon ng komite na magtapon ng bansa sa kaguluhan, na walang bagong pangulo na tumanggap ng katungkulan. Sa likod ng mga nakasarang pinto, sa mga silid na puno ng usok, ang Pagkompromiso ng 1877 ay napunan. Bilang kabayaran para pahintulutan si Hayes na tumanggap ng katungkulan bilang pangulo, ang mga Demokratiko ay nagkamit ng tatlong pangako. Una, ang Pagtatayo ay natapos at ang lahat ng mga pederal na hukbo ay aalisin mula sa Timog. Pangalawa, ang South ay makakakuha ng posisyon ng gabinete sa pamahalaan ni Hayes. Ikatlo, ang pera para sa panloob na mga pagpapabuti ay ipagkakaloob ng pederal na pamahalaan para gamitin sa Timog.

6 THE UNION WON THE WAR, BUT WHO WON THE PEACE?

The irony is that President Hayes probably already planned to do those things, but the Compromise of 1877 was accepted. In April of that year federal troops marched out of the South, turning the freedmen over, as Frederick Douglass put it, to the "rage of our infuriated former masters."

THE REDEEMERS

Historian Page Smith writes that the Compromise of 1877 which ended Reconstruction "was also a death sentence for the hopes of southern blacks." Feeling that the North under the radical Republicans in Congress had sought to impose "black rule" on the South. White Southerners set about restoring white supremacy. Their assault on Black rights proceeded on both political and economic ground. Once federal troops left the South, all the advances that had been made for black people during the reconstruction period slowly began to unravel. The Southern governments that took over were dominated by conservative Democrats known as "Redeemers." Their purpose was to disenfranchise Republicans, black or white, and restore what they viewed as the proper order of things, namely, a society based on white supremacy. The Republican Party soon ceased to exist as a viable political force in the former Confederate states, and Democrats ruled the South for over one hundred years.

All across the South, Blacks who attempted to exercise their electoral franchise were harassed, intimidated, and even killed to prevent them from voting. Resolutions were passed by groups of white citizens, and editorials appeared in newspapers claiming that Blacks should be excluded from voting because of their political incompetence. Some southern leaders took pride in their attempts to prevent Blacks from voting. One South Carolina leader even bragged of having shot blacks for attempting to vote. Black leaders courageous enough to fight the tide of discrimination were unable even through eloquent pleas for fairness to effect a change in the growing attitude of political discrimination.

As for social equality, during the last quarter of the 19th century, the Southern states passed many "Jim Crow" laws that resulted in segregated public schools and limited black access to public facilities, such as parks, restaurants and hotels. Segregation in the South soon spread to virtually all public entities. As a Richmond Times editorial stated, "God Almighty drew the color line and it

Ang kabalintunaan ay si Pangulong Hayes ay malamang na binalak na gawin ang mga bagay na iyon, ngunit ang Pagkompromiso ng 1877 ay tinanggap. Noong Abril ng taong iyon ang mga tropang pederal ay naglakbay sa Timog, na pinalaya ang mga nakaligtas, gaya ng inilagay ni Frederick Douglass, sa "galit ng aming mga dumadaming dating mga panginoon."

ANG MGA REDEEMERS

Sinulat ng Historian Page Smith na ang Pagkompromiso ng 1877 na nagtapos sa Pag-ayos "ay isang sentensiya ng kamatayan para sa pag-asa ng mga katimugang itim." Pakiramdam na ang North sa ilalim ng mga radikal na Republikano sa Kongreso ay nagsikap na magpataw ng "black rule" sa South. Ang White Southerners ay nagtakda tungkol sa pagpapanumbalik ng puting kataas-taasang kapangyarihan. Ang kanilang pag-atake sa mga karapatan ng Black ay nagpatuloy sa parehong pampulitika at pang-ekonomiyang lupa. Sa sandaling iniwan ng mga tropang pederal ang Timog, lahat ng paglago na ginawa para sa mga itim na tao sa panahon ng muling pagtatayo ay unti-unting nagsimulang lumubog. Ang mga pamahalaang Southern na kinuha ay pinangungunahan ng mga konserbatibong mga Demokratiko na kilala bilang "Mga Manunubos." Ang kanilang layunin ay upang disenfranchise Republicans, itim o puti, at ibalik ang kanilang tiningnan bilang tamang pagkakasunud-sunod ng mga bagay, samakatuwid, isang lipunan batay sa white supremacy. Sa lalong madaling panahon ang Republikano ay humiwalay bilang isang mabubuting puwersa pampulitika sa dating mga estado ng Confederate, at ang mga Demokratiko ay namuno sa Timog ng mahigit sa isang daang taon.

Ang lahat sa kabila ng South, Blacks na nagtangkang mag-ehersisyo ang kanilang franchise ng eleksyon ay ginipit, nahimok, at pinatay pa upang pigilan sila sa pagboto. Ang mga resolusyon ay ipinasa ng mga grupo ng mga puting mamamayan, at ang mga editorial ay lumitaw sa mga pahayagan na nagsasabing ang Blacks ay dapat na hindi kasama sa pagboto dahil sa kanilang pampulitika kawalan ng kakayahan. Pinagmamalaki ng ilang pinuno ng timog sa kanilang mga pagtatangka na pigilan ang Blacks mula sa pagboto. Ang isang pinuno ng Timog Carolina ay nagpangako ng pagbaril ng mga itim para sa pagtatangkang bumoto. Ang mga lider ng itim na matapang na sapat upang labanan ang laki ng diskriminasyon ay hindi kahit na sa pamamagitan ng mahusay na mga pakiusap para sa pagkamakatarungan na nagpapatunay ng pagbabago sa lumalaking saloobin ng diskriminasyon sa pulitika.

Tulad ng sa pagkakapantay-pantay ng lipunan, noong huling bahagi ng ika-19 na siglo, ang mga estado ng Southern ay pumasa sa maraming batas na "Jim Crow" na nagresulta sa mga ibinukod na mga pampublikong paaralan at limitadong itim na access sa mga pampublikong pasilidad, tulad ng mga parke, restaurant at hotel. Pagkakahawalay sa Timog sa lalong madaling panahon ay kumalat sa halos lahat ng

6 THE UNION WON THE WAR, BUT WHO WON THE PEACE?

cannot be obliterated. The Negro must stay on his side of the line, and the white man on his." Although African Americans struggled against that imposition of that line for generations, it was not until the great Civil Rights Movement of the 1950s and 1960s - 100 years after the Civil War - that meaningful progress was made to ensure that Blacks really enjoyed the promises of Reconstruction.

CONCLUSION

Reconstruction came to a close in 1877 and the nation as a whole tried to move on from the long agony of the Civil War. A great deal had changed, but many things had not. In the South a system of segregation enforced by Jim Crow laws replaced slavery. Three amendments to the Constitution had been added, but the promises they made to former slaves were not a reality for many. Women especially were disappointed that the Fifteenth Amendment gave voting rights only men of all races.

pampublikong entidad. Tulad ng isang editorial ng Richmond Times, "Ang Diyos na Makapangyarihan-salahat ay iginuhit ang linya ng kulay at hindi ito mapapawi. Ang Negro ay dapat manatili sa kanyang panig ng linya, at ang puting tao sa kanyang. "Kahit na ang mga Amerikanong Amerikano ay nakipaglaban laban sa pagpapataw ng linya na iyon para sa mga henerasyon, hanggang sa ang dakilang Kilusang Karapatang Sibil ng 1950s at 1960s - 100 taon pagkatapos ang Digmaang Sibil - na ginawa ang makabuluhang pag-unlad upang matiyak na talagang tinatawanan ng mga Black ang mga pangako ng Pag-aayos.

Secondary Source: Statue

The Robert E. Lee Monument in Richmond, Virginia. Completed in 1890, the monument was created by French sculptor Antonin Mercié. Across the South, the many monuments to Confederates like this one serve as a reminder to everyone, especially African Americans, that the "Lost Cause" is still a potent idea.

Pangalawang Pangalawang: Statue

Ang Robert E. Lee Monument sa Richmond, Virginia. Nakumpleto noong 1890, ang monumento ay nilikha ng Pranses na iskultor na si Antonin Mercié. Sa buong Timog, ang maraming mga monumento sa Confederates tulad ng isang ito ay nagsisilbing paalala sa lahat, lalo na sa mga Aprikanong Amerikano, na ang "Nawawalang Cause" ay isang malakas na ideya.

KUMPLETO

Ang pag-aayos ay dumating sa isang malapit noong 1877 at ang buong bansa ay nagsikap na lumipat mula sa mahabang paghihirap ng Digmaang Sibil. Ang isang mahusay na deal ay nagbago, ngunit maraming mga bagay ay hindi. Sa South isang sistema ng segregasyon na ipinatupad ng mga batas Jim Crow pinalitan ng pang-aalipin. Tatlong mga susog sa Saligang Batas ang idinagdag, ngunit ang mga pangako na ginawa nila sa dating mga alipin ay hindi isang katotohanan para sa marami. Ang mga kababaihan lalo na ay nasiyahan na ang ikalabinlimang Susog ay nagbigay ng mga karapatan sa pagboto lamang ang mga lalaki ng lahat ng mga karera.

6 THE UNION WON THE WAR, BUT WHO WON THE PEACE?

After so much bloodshed, before, during, and after the Civil War, we would like to be able to assign winners and losers. Battlefield victors are easy to name. After all, Lee surrendered to Grant at Appomattox. But winning battles and achieving long-term goals are different things entirely. The North defeated the Confederate armies, but did they get what they really wanted? The South lost on the battlefield, but did their worldview win out in the long run?

What do you think? The North won the war, but who won the peace?

Matapos ang labis na pagdanak ng dugo, bago, sa panahon, at pagkatapos ng Digmaang Sibil, nais naming maitakda ang mga nanalo at losers. Ang mga panalo sa larangan ng digmaan ay madaling pangalanan. Pagkatapos ng lahat, sumuko si Lee kay Grant sa Appomattox. Ngunit ang mga panalong labanan at pagkamit ng mga pangmatagalang layunin ay magkakaiba ang mga bagay. Ang North ay natalo ang Confederate armies, pero nakakuha ba sila kung ano talaga ang nais nila? Ang South nawala sa larangan ng digmaan, ngunit ang kanilang worldview manalo sa katagalan?

Ano sa tingin mo? Nanalo ang North sa digmaan, ngunit sino ang nanalo ng kapayapaan?

PEOPLE

Andrew Johnson: Vice President who became President when Lincoln was assassinated. He was from Tennessee and tried to carry out Lincoln's vision for a forgiving Reconstruction. He was opposed by the Radical Republicans in Congress, impeached but not convicted, and was ineffective.

Carpetbaggers: A nickname for people from the North who came to the South after the war to help with Reconstruction. The name comes from the thick fabric suitcases they carried. In the South, "carpetbagger" is an insult since it refers to an outsider who shows up and tries to tell you how you should live.

Charles Sumner: Leader of the Radical Republicans in the Senate.

Freedmen: Former slaves

Freedmen's Bureau: The government organization created to help former slaves transition to free life after the war. They are especially remembered for setting up and running schools.

Ku Klux Klan: A White terrorist organization that was formed immediately after the Civil War to counter Northern reconstruction efforts. They attacked African Americans and Republicans. They began to die out as Reconstruction ended, but later became popular again in the 1920s and were an important political force through the 1960s.

Radical Republicans: Members of the Republican Party who were strong abolitionists and wanted to punish the South.

Redeemers: White Democrats in the South who made it their mission to restore as much of the antebellum social order as possible, including eliminating voting and civil rights for African Americans and establishing the Jim Crow system of segregation.

Rutherford B. Hayes: Republican who became president in 1877.

Samuel Tilden: Democratic Governor of New York. He ran for president in 1876 but lost but did not win as a result of the Compromise of 1877.

Tenant Farmer: When farmers pay to live and grow food on someone else's land.

Thaddeus Stevens: Leader of the Radical Republicans in the House of Representatives.

MGA TAO

Andrew Johnson: Bise Presidente na naging Pangulo noong pinatay si Lincoln. Siya ay mula sa Tennessee at sinubukan na isakatuparan ang paningin ni Lincoln para sa isang mapagpatawad na Pagbabagong-tatag. Siya ay tinututulan ng mga Radical Republicans sa Kongreso, na impeached ngunit walang nahatulan, at hindi epektibo.

Carpetbaggers: Ang isang palayaw para sa mga tao mula sa North na dumating sa South pagkatapos ng digmaan upang makatulong sa pagbabagong-tatag. Ang pangalan ay mula sa makapal na mga maleta sa tela na dinala nila. Sa South, ang "carpetbagger" ay isang insulto dahil ito ay tumutukoy sa isang tagalabas na nagpapakita at sinusubukang sabihin sa iyo kung paano ka dapat mamuhay.

Charles Sumner: Pinuno ng Radikal na Republikano sa Senado.

Freedmen: Mga dating alipin

Bureau of Freedmen: Ang organisasyon ng gobyerno na nilikha upang tulungan ang mga dating alipin na lumipat sa libreng buhay pagkatapos ng digmaan. Naaalala sila lalo na para sa pag-set up at pagpapatakbo ng mga paaralan.

Ku Klux Klan: Isang organisasyong White terorista na nabuo kaagad pagkatapos ng Digmaang Sibil upang kontrahin ang Northern pagsisikap na pagsisikap. Inatake nila ang mga Aprikanong Amerikano at Republikano. Nagsimula silang mamatay habang natapos na ang muling pagtatayo, ngunit naging popular na muli noong 1920s at naging isang mahalagang puwersang pampulitika noong dekada 1960.

Radikal na Republikano: Mga miyembro ng Partidong Republikano na malakas na abolitionists at nais na parusahan ang South.

Ang mga Manunubos: White Democrats sa South na ginawa ito ay ang kanilang misyon upang maibalik ang mas maraming ng panlipunang order ng antebellum hangga't maaari, kabilang ang pagtatanggal ng pagboto at mga karapatang sibil para sa mga Aprikanong Amerikano at pagtatatag ng sistema ng seguridad ng Jim Crow.

Rutherford B. Hayes: Republikano na naging pangulo noong 1877.

Samuel Tilden: Demokratikong Gobernador ng New York. Tumakbo siya bilang presidente noong 1876 ngunit nawala ngunit hindi manalo bilang resulta ng Compromise ng 1877.

Nangungupahan ng Mangangalakal: Kapag ang mga magsasaka ay magbabayad upang mabuhay at lumaki ang pagkain sa lupain ng ibang tao.

Thaddeus Stevens: Pinuno ng Radikal na Republikano sa Kapulungan ng mga Kinatawan.

KEY IDEAS

Amnesty: A general forgiving of crimes for an entire group of people. After the war, former Confederate soldiers were given amnesty from prosecution for treason.

Forty Acres and a Mule: This is what General Sherman promised all freed slaves. Since he had no power to seize property to give to the slaves, he wasn't able to fulfill his promise.

Grandfather Clause: A rule that stated that if a person's grandfather had voted, they could also. This was a way to allow poor and illiterate Whites who could not pay poll taxes or pass literacy tests to vote while preventing the descendants of former slaves from voting.

Impeachment: A legal process for removing a president or other elected official because of a crime they have committed.

Literacy Test: A test that a person had to pass in order to vote. White officials were able to manipulate the results so that African Americans didn't pass the tests and therefore could not vote.

Lynch: To hang a person without a trial. Lynching was used by the KKK and other White terrorist groups to intimidate African Americans.

KEY IDEAS

Amnesty: Isang pangkalahatang pagpapatawad ng mga krimen para sa isang buong pangkat ng mga tao. Matapos ang digmaan, ang dating mga sundalo ay nagkaloob ng amnestiya mula sa pag-uusig para sa pagtataksil.

Apat na Acres at isang Mule: Ito ang ipinangako ng Pangkalahatang Sherman sa lahat ng napalaya na alipin. Dahil wala siyang kapangyarihan na sakupin ang ari-arian upang ibigay sa mga alipin, hindi niya matupad ang kanyang pangako.

Lolo Clause: Ang isang tuntunin na nakasaad na kung ang lolo ng isang tao ay bumoto, maaari din nila. Ito ay isang paraan upang payagan ang mga mahihirap at hindi makapag-aral ng mga Whites na hindi maaaring magbayad ng mga buwis sa botohan o pumasa sa mga pagsusulit sa literasiya upang bumoto habang pinipigilan ang mga inapo ng dating mga alipin mula sa pagboto.

Impeachment: Isang legal na proseso para sa pag-alis ng isang presidente o iba pang inihalal na opisyal dahil sa isang krimen na kanilang ginawa.

Pagsubok sa Literacy: Isang pagsubok na kailangang ipasa ng isang tao upang bumoto. Nagawa ng mga opisyal ng White na manipulahin ang mga resulta upang ang mga African American ay hindi pumasa sa mga pagsusulit at samakatuwid ay hindi maaaring bumoto.

Lynch: Mag-hang sa isang tao nang walang pagsubok. Ginamit ni Lynching ang KKK at iba pang mga grupong teroristang White upang takutin ang mga Aprikanong Amerikano.

6 THE UNION WON THE WAR, BUT WHO WON THE PEACE?

Pardon: When a president or governor forgives a particular person's crime.

Poll Tax: A tax a person has to pay in order to vote. It effectively prevents poor people, especially aimed at African Americans, from voting.

Share Cropping: When farm workers use land that belongs to someone else and pay by sharing some of what they grow.

Pagpapaumanhin: Kapag pinatawad ng isang presidente o gobernador ang krimen ng partikular na tao.

Poll Tax: Ang isang buwis na dapat bayaran ng isang tao upang bumoto. Epektibong pinipigilan nito ang mga mahihirap na tao, lalo na para sa mga Aprikanong Amerikano, mula sa pagboto.

Ibahagi ang Pag-crop: Kapag ginagamit ng mga manggagawang bukid ang lupa na kabilang sa ibang tao at magbayad sa pamamagitan ng pagbabahagi ng ilan sa kung ano ang kanilang lumalaki.

LAWS

Amnesty Act: A law that gave political, especially voting rights back to former Confederate soldiers.

Civil Rights Bill of 1866: The first major law passed after the Civil War to provide basic rights to all African Americans.

Compromise of 1877: A deal struck between Republicans and Democrats after the close and contested presidential election between Rutherford B. Hayes and Samuel Tilden. Democrats allowed Hayes to become president in return for the end of Reconstruction and the removal of federal troops from the South.

Thirteenth Amendment: The amendment to the Constitution ratified in 1864 that ended slavery.

Fourteenth Amendment: The amendment to the Constitution ratified in 1865 that give citizenship to anyone born in the United States, effectively making former slaves citizens.

Fifteenth Amendment: The amendment to the Constitution ratified in 1869 that guaranteed the right all men regardless of race.

Jim Crow: The nickname for a system of laws that enforced segregation. For example, African Americans had separate schools, rode in the backs of busses, could not drink from White drinking fountains, and could not eat in restaurants or stay in hotels, etc.

Lodge Force Bills: Proposed by Henry Cabot Lodge, these laws provided federal overseers to make sure that African Americans could vote. Later, however, they were rescinded and the Jim Crow system was put into effect.

MGA BATAS

Batas sa Amnesty: Isang batas na nagbigay ng pampulitika, lalo na ang mga karapatan sa pagboto sa mga dating sundalo ng samahan.

Mga Batas sa Karapatang Sibil ng 1866: Ang unang pangunahing batas ay ipinasa pagkatapos ng Digmaang Sibil upang magkaloob ng mga pangunahing karapatan sa lahat ng mga Aprikanong Amerikano.

Ang kompromiso ng 1877: Isang pakikitungo sa pagitan ng mga Republikano at mga Demokratiko matapos ang malapit at panalong halalan ng pangulo sa pagitan ng Rutherford B. Hayes at Samuel Tilden. Pinahintulutan ng mga demokratiko si Hayes na maging pangulo bilang pagbabalik para sa pagtatapos ng Pagbabagong-tatag at pag-aalis ng mga tropang pederal mula sa Timog.

Ikalabing-tatlong Susog: Ang susog sa Konstitusyon ay pinatibay noong 1864 na nagtapos sa pang-aalipin.

Ika-labing-apat na Susog: Ang susog sa Saligang-Batas ay ratified noong 1865 na nagbibigay ng pagkamamamayan sa sinumang isinilang sa Estados Unidos, na epektibong gumawa ng mga dating mamamayan ng alipin.

Ikalabing-limang Susog: Ang susog sa Saligang-Batas ay pinatibay noong 1869 na ginagarantiyahan ang tama ng lahat ng mga tao anuman ang lahi.

Jim Crow: Ang palayaw para sa isang sistema ng mga batas na nagpapatupad ng segregation. Halimbawa, ang mga Aprikanong Amerikano ay may mga hiwalay na paaralan, sumakay sa likod ng mga bus, hindi uminom mula sa mga fountain ng Inuming White, at hindi makakain sa mga restawran o manatili sa mga hotel, atbp.

Lodge Force Bill: Ipinanukala ni Henry Cabot Lodge, ang mga batas na ito ay nagbigay ng mga pederal na tagapangasiwa upang matiyak na maaaring bumoto ang mga African American. Nang maglaon, gayunpaman, sila ay nabuwag at ang sistema ng Jim Crow ay naipatupad.

EVENTS

Presidential Reconstruction: The period immediately after the Civil War ended when reconstruction was based on Lincoln and especially President Andrew Johnson's lenient and forgiving policies.

Radical Reconstruction: The later period of reconstruction which was led by the Radical Republicans in Congress rather than by President Andrew Johnson.

MGA KAGANAPAN

Presidential Reconstruction: Ang panahon pagkatapos ng Digmaang Sibil natapos kapag ang pagbabagong-tatag ay batay sa Lincoln at lalo na patawad at patawad patakaran ng Pangulong Andrew Johnson.

Radical Reconstruction: Ang mas huling panahon ng pagbabagong-tatag na pinamunuan ng Radical Republicans sa Kongreso sa halip na sa pamamagitan ng Pangulong Andrew Johnson.

Q U E S T I O N   S E V E N

W A S   T H E C I V I L   W A R

A R I G H T E O U S   J U D G E M E N T F O R   A M E R I C A ' S   E M B R A C E   O F S L A V E R Y ?

So there it is, the story of the struggle by millions of Americans to deal with the questions of slavery and secession. In the end, our leaders failed to preserve the peace, we fought our bloodiest war, which the North won, thus ending slavery and preserving the Union.

However, as you now know, the war, for all the changes that it caused, did not entirely remake the segregated social order of the South or bring real equality between the races. Since, as many historians have argued, the North may have won the war but the South seemed to win the peace.

Slavery was indeed terrible, for both the slaves, and Whites who were stained by the terrible thing that they were doing. White Americans may have grown wealthy by the toil of millions of slaves, but in the end, there was a price to pay.

That price, President Lincoln argued, was the devastation and heartache of war. He believed in a just God who let the war come as a righteous punishment for slavery.

What do you think? Was the Civil War a righteous judgement for America's embrace of slavery?

Kaya narito, ang kuwento ng pakikibaka ng milyun-milyong Amerikano upang harapin ang mga tanong ng pang-aalipin at pang-aalipin. Sa wakas, ang aming mga lider ay nabigo upang mapanatili ang kapayapaan, nakipaglaban kami sa aming bloodiest digmaan, kung saan ang North won, kaya nagtatapos pang-aalipin at pinapanatili ang Union.

Gayunpaman, tulad ng nalalaman mo ngayon, ang digmaan, para sa lahat ng mga pagbabago na naging sanhi nito, ay hindi lubos na nagre-remake ng segregated social order ng South o nagdudulot ng tunay na pagkakapantay-pantay sa pagitan ng mga karera. Dahil, tulad ng maraming mga historians na argued, ang North ay maaaring magkaroon ng won ang digmaan ngunit ang South tila upang manalo ang kapayapaan.

Ang pang-aalipin ay talagang kahila-hilakbot, para sa parehong mga alipin, at mga puti na nabahala sa pamamagitan ng kahila-hilakbot na bagay na kanilang ginagawa. Ang mga Amerikano ay maaaring lumaki nang mayaman sa pamamagitan ng paggawa ng milyon-milyong mga alipin, ngunit sa wakas, nagkaroon ng isang presyo na babayaran.

Ang presyo na iyon, sinabi ni Pangulong Lincoln, ay ang pagkasira at sakit ng digmaan. Naniniwala siya sa isang makatarungang Diyos na nagpapauna sa digmaan bilang isang matuwid na parusa para sa pagkaalipin.

Ano sa tingin mo? Ang Digmaang Sibil ba ay isang matuwid na paghatol para sa yakap ng pang-aalipin ng Amerika?

Read this Book

Resources